

Harry Potter
a
kletba pralesního šamana

(5)

Obsah

<u>Obsah.....</u>	<u>2</u>
<u>1. kapitola - Jak se stát bystrozorem.....</u>	<u>3</u>
<u>2. kapitola - Nedova banda.....</u>	<u>17</u>
<u>3. kapitola - Kletba šamana z pralesa.....</u>	<u>32</u>
<u>4. kapitola - Dědictví paní Figgové.....</u>	<u>39</u>
<u>5. kapitola - Mezinárodní soudní proces.....</u>	<u>48</u>
<u>6. kapitola - Tajemství Africké magie.....</u>	<u>55</u>
<u>7. kapitola - Dudleyho svatba.....</u>	<u>66</u>
<u>8. kapitola - Příprava konečného boje.....</u>	<u>73</u>
<u>9. kapitola - Smrt pralesního šamana.....</u>	<u>80</u>
<u>10. kapitola - Odpuštění.....</u>	<u>89</u>

1. kapitola - Jak se stát bystrozorem.

Ze svatební cesty se vrátili posledního srpna odpoledne. Byli opálení, šťastní a snad ještě víc zamilovaní, než před svatbou. Když je přenášedlo, v podobě starožitného mosazného svícnu, vyhodilo ve vstupní hale domu na Grimmauldově náměstí, tak je během okamžiku radostně vítal Krátura:

„Vítám vás, pane a paní. Krátura je moc rád, že už jste doma. Kráturovi už se po vás stýskalo, pane, paní...“ a rozrušeně třepal ušima. „Krátura má pro vás v kuchyni připravený čaj a kávu a koláče na přivítanou. Večeři ale nedělal. Paní Weasleyová vzkazuje, že s Winky připravují slavnostní večeři pro vás a pana Charlieho v Doupěti. On se dneska s paní taky vrací. Pan Weasley s vámi chce mluvit a pan Ron je mrzutý a pořád nadává...“

Harry se rozesmál a vykročil ke kuchyni.

„Dobře, Kráturo, děkujeme za přivítání.“

Pak se otočil ke své ženě:

„Ten svícen asi stejně necháme v kuchyni, ne?“

Ginny ale zavrtěla hlavou:

„Tam radši ne, nedokázala bych se soustředit na vaření, Harry. Tyhle vzpomínky patří spíš do ložnice, miláčku...“ smyslně se na něj usmála, přitiskla se k němu a svícen mu sebrala z ruky. Pak ho podala Kráturovi a poprosila ho, aby ho uklidil na komodu do jejich ložnice.

Krátura byl zpět v okamžiku, takže když vcházeli do kuchyně, šel jim v patách. Fawkes už tam byl také, přivítal je veselým trylkem a přiměl Kráturu k hbitému jednání. Seděl totiž na stole a ládoval se jejich koláčky. Krátura mu vytrhl táč z pod zobáku a nadával:

„Hladový a nenasytný ptáku! To jsou koláčky pro pána a paní! Kočka je slušnější než vznešený pták, kočka ví, že co je na stole, to se nesmí brát!“

Žlutoočka jim, jako na potvrzení jeho slov, přiběhla spod stolu naproti a s vrněním se jim otírala kolem nohou.

„Myslel jsem, že zůstala v Doupěti?“ překvapeně zareagoval Harry. Krátura vysvětloval:

„Paní Weasleyová dala Kráturovi práci, aby se nenudil. Brát kočku do domu, aby si zvykla a naučit ji slušnému chování. Tak Krátura učil kočku. Je moc chytrá. Loví všechnu havěť, která v domě být nemá a nosí ji Kráturovi, aby ji spálil v krbu.“

Pak se znova zaškaredil na Fawkese.

„Tak už se na něj nezlob, Kráturo. Byl s námi v exotických krajích a už se mu určitě stýskalo po pořádném jídle. Ani nevím, co tam vlastně jedl, u nás byl na jídle jen dvakrát, jinak se nejspíš živil různou havětí...“

„Ne, to není pravda, pane,“ oponoval mu skřítek. „Když přinesl zprávu do Doupěte, tak sežral vajíčka se slaninou a půlku rebarborového koláče, co upekla Winky k odpolednímu čaji. Je to pták nenažraný, pane...“ zlobil se dál.

Harry se rozesmál:

„Zamysli se, Kráturo. To jenom potvrzuje, že u nás musel opravdu trpět hlady, když se tak vrhnul na jídlo hned, jak se dostal do civilizace...“ pak zvažněl: „Byl bych rád, kdyby ses s ním trochu víc skamarádil, Kráturo. Fawkes je můj moc dobrý přítel a už mi několikrát zachránil život. Myslím, že za to si zaslouží, abys mu občas odpustil nějaké drobné nezdvořilosti. Co myslíš?“

Krátura se najednou zatvářil rozpačitě, jako by si dodatečně uvědomil, že se v rozhořčení odvážil odporovat svému pánovi. Pak potichu zamumlal:

„Jak si přejete, pane...“ a začal jim nalévat čaj a kávu, položil před ně ták se zbytkem koláčků a po Fawkesovi jen stříhnul očima, když se natáhl pro další koláč.

Převlékli se na chladnější počasí doma a vyrazili do Doupěte. Nejdřív si odbyli všeobecné vítání s rodinou, Trixi a Hedvikou, pak si sedli na zahradu a ještě před večeří si poslechli novinky od tatky a Rona.

„Musíte přesně v sedm zaklepat na dveře personálního odboru v prvním patře...“ kladl jim na srdce pan Weasley. „Mamka si myslí, že bych vás měl ráno vyzvednout doma a doprovodit vás, abyste nepřišli pozdě.“

„Já se zpozdil o tři minuty a už se na mě Melissa Morrisová pořádně mračila...“ doplnil ho otrávený Ron. „Nejdřív si vyslechnete skoro hodinovou přednášku a pak vám půjde představit mentory. Hůř než já už snad dopadnout nemůžete...“ mračil se.

Harry si povzdechl:

„Koho si vyfasoval?“

„Zorinu... prohání mě jak Křivonožka trpaslíka, nedá mi chvilku pokoj. Pořád se mnou zachází, jako kdybych byl nesvéprávný...“ šklebil se otráveně Ron.

Harry se ho pokoušel uklidnit:

„Snad ji to časem přejde, až si na tebe trochu zvykne...“

Ron zavrtěl hlavou.

„To si nemyslím. Paul Hardy už s ní pracuje několik let a chová se k němu úplně stejně. Divím se, že s ní může vydržet...“

Harry se rozesmál:

„Asi už si prostě zvykl a kašle na to. Skus to taky, jinak se z ní zblázníš...“

To už se vrátili Charlie s Katií od Bellových, kam se vydali hned po příjezdu - už na oběd - a přisedli si k nim.

„Vypadáte spokojeně...“ konstatovala Katie. „Asi jste měli mnohem klidnější svatební cestu, než my. Málem jsme přišli o život...“ pokračovala tajemně.

„COŽE!?“ vyhrkli překvapeně všichni kolem stolu. Přišla i mamka a rázně vybidla Charlieho, aby to koukal vysvětlit.

„Kentauroi se očividně se svým proroctvím tentokrát opravdu vyznamenali. Zatím se splnilo všechno, co předpověděli...“ začal vysvětlovat Charlie. „Nám řekli: *nebezpečí hrozící z hlubin. Mořský démon vás bude chtít uchvátit a záchranu jsme viděli ve dračích spárech...* Byli jsme v Rumunsku, v malé chatě na pláži ve skalnaté zátocce, do které nevede žádná cesta. Měli jsme pro sebe celou zátoku a tak jsme často vyjížděli na člunu. Jednou jsme se nechali ukolébat tím pohupováním a usnuli jsme v něm. Odlov nás pak vytáhl na volné moře a my se probudili v okamžiku, kdy na nás zaútočil mořský had. Je to hrozně záludná potvora, řadí se mezi vodní draky, i když nemá nohy, ale jen drobné ploutve a je podstatně menší, než ostatní druhy vodních draků. Problém je, že většina kouzel, kterými se dají zvládnout draci, na ně nefunguje. Dělali jsme s Katií, co jsme mohli, ale on rušil naši kouzelnou moc. Nevím, jak to ten prevít dělá, ale kouzla ti v jeho blízkosti buď nefungují, nebo jsou slaboučká, že to ani nestojí za řeč. Tak jsme se nemohli ani přemístit na břeh, i když jsme ho měli v dohledu. Už jsme měli člun plný vody a vypadalo to s námi opravdu bledě, když přiletěl Smaragdový Král. To je můj nejoblíbenější drak z dračí kolonie, Velšský zelený, ze všech největší a starý tak, že snad pamatuje ještě dobu dinosaurů. Choval se ke mně vždycky moc hezky, miloval drbání hráběmi, když se svlékal z kůže a to jsem mu vždycky dopřával. Nevím, kde se tam vzal... Možná vycítil, že mám problémy, prostě byl najednou nad námi, nabídl nám svoje pařáty, tak jsme se chytli a on nás odnesl do bezpečí na břeh...“

Všichni poslouchali se zatajeným dechem, a když dovyprávěl, tak se teprve úlevně, zhluboka nadechli.

„No páni... To snad není možné... To jste se tedy opravdu nenudili...“ znělo kolem stolu.

„Tedy, až tohle budu vyprávět Leemu, tak si určitě přijde pro reportáž,“ dodal žasnoucí George.

„Ať tě to ani nenapadne, brácho, tohle rozhodně na veřejnost tahat nechci!“ zarazil ho rázně Charlie.

„Proč? Tenhle příběh nadchne i starého Láskoráda, zvláště když tomu dá Lee tu správnou šťávu. Mysli na to, že by se lidi měli dozvědět, jaký potvory můžou v moři potkat...“ přemlouval ho George. Harry se taky zapojil:

„Když jsme s Ginny trávili hodiny ve člunu, na korálových útesech, tak nás ani nenapadlo, že by nás tam mohla překvapit nějaká taková příšera...“

„Na útesech vám nic nehrozilo,“ uklidnil ho Charlie. „Mořští hadi i draci mají v oblibě hluboké vody. Většina z nich na hladinu vystupuje málokdy a drží se hlavně ve studenějších vodách. Tam, co jste byli, jste mohli potkat jedině Malajského mořského draka a ti jsou plaší a mírní, na lidi útočí jedině v sebeobraně...“ rozpovídal se zaníceně.

„Jasně, dračí muži...“ skočil mu do řeči George a uhnul se smíchem před pohlavkem, který mu chtěl starší bratr uštedřit. „No tak Charlie, řekni, kdy za tebou můžeme s Leem přijít...“

„Řekl jsem, že ne!“ odsekl Charlie a začal se mračit.

Harry přestal vnímat jejich dohadování a věnoval se svým rodičům, kmotrovi a profesorovi Brumbálovi, na svých kouzelných portrétech. Neviděl je čtrnáct dní a přesto, že se mu po nich nijak zvlášť nestýskalo, tak byl opravdu rád, že je zase s nimi a má je nablízku. Pak už se dostavil i Bill se svou ženou a dcerou, Perci s Penelopou, které už se začínalo zakulacovat břicho a Weasleyovi byli kompletní. Harry se zeptal Rona na Hermionu a dozvěděl se, že dnes neměla čas, ale přijde za nimi na návštěvu zítra večer, sama, protože Ron jde na noční.

„Alespoň zase nebudu muset poslouchat ty její plány. Je to něco podobného, jako tenkrát SPOŽÍŠ. Nemyslí na nic jiného a pořád s tím otravuje...“ mračil se pořád.

Mamka s Winky a Kráturou začali nosit na stůl, hovor utichl a nastala nezřízená žranice. Když dojedli moučník a s přecpaným žaludkem líně popíjeli víno, nebo máslový ležák, tak se Ginny zeptala:

„Nevíš, koho přidělí za mentory nám, tatko? Nebo ty, Rone?“ Ron jen zavrtěl hlavou a tatka odpověděl:

„Mentory vybírá šéf bystrozorů, takže Dobs. Do toho mu nemá co mluvit ani ministr. Takže opravdu netuším, koho vám vybral, nebo kdo si vybral vás. Většinou totiž šéf vybere mentorské dvojice a ty si kadety vybírají samy, když je jich víc. Jen mě mrzí, že si Zorina vybrala právě Rona. Na Harryho by si tolik nedovolila a ty by sis u ní brzy dokázala zjednat respekt...“ pak si, skoro jen pro sebe, zamumlal: „Možná si ho vybrala právě proto, že je takový neprůrazný...“

Pak se znovu vrátil k jejich rannímu nástupu:

„Mám vás ráno vyzvednout, nebo si myslíte, že dokážete přijít včas?“

„To zvládneme, tatko,“ uklidnila ho Ginny. „Vzala jsem si sebou svého kokrhacího budička, takže vstaneme radši už v šest, abychom se dali pořádně do parády na první den v práci. Co si máme obléknout, aby to bylo podle bontonu?“

„Bystrozorí chodí v civilních hábitech, každý podle vlastního vkusu. Často chodí i v mudlovském oblečení, protože se pohybují hodně mezi mudly. Na oblečení myslím ani moc nesejde, když nebudete vyloženě ušmudlaní, nebo v roztrhaných hadrech...“ potěšil ji, i Harryho tatka.

Tak se už dlouho nezdržovali, rozloučili se, sebrali portréty, Trixi, Hedviku, Žlutoočku, Fawkesovo bidýlko, Kráturu se zbytkem koláče k snídani a vydali se domů, na Grimmauldovo náměstí. Ještě, že s nimi šli i Charlie s Katií, jinak by měli problémy všechno pobrat...

Spát šli brzy, tak jim ranní vstávání nedělalo velké problémy. Když v půl sedmé dorazili do kuchyně, oba vymydlení a oblečení v nejlepších civilních šatech, Krátura už smažil vajíčka.

Rychle se nasnídali a ve tři čtvrtě na sedm se z prvního schodu před domem, ruku v ruce, přemísťovali na ministerstvo. Výtah je vyvezl do 1. patra a tak, beze spěchu, za dvě minuty sedm, zaklepli na dveře se jmenovkou: **Melissa Morrisová - personální odbor.**

Melissa měla očividně skvělou náladu. Laskavě se na ně usmívala, když je vítala:

„Á... už jste tady. Tak pojd'te dál a posad'te se... Nejdříve vás poprosím o výsledky zkoušek a vaše diplomy, abych si je mohla okopírovat pro archivaci... Vy mi prosím zatím vyplňte tyto dotazníky. Pak s vámi proberu základní zásady pro váš první rok v roli kadetů a před osmou hodinou se půjdete seznámit se svými mentory...“

Harry se u dotazníku na chvíli zarazil nad otázkou: Proč jste si vybrali právě práci bystrozora? Mrknul na okamžik k Ginny, která už ji měla zodpovězenou - *protože je to velmi užitečná profese a pro mě je tato práce nejzajímavější ze všech ostatních.* Musel se chvíli zamyslet, než dal dohromady svou odpověď: „*Protože chci přispět všemi svými silami k bezpečnějšímu životu a mírovému soužití všech lidí i kouzelných tvorů kolem nás.*“ Zbytek dotazníku už šel snadno a tak mohli přejít k instruktáži.

Melissa jim monotónním hlasem, jako stroj, přeříkala, že první rok budou pouze přihlížet práci svých mentorů, nebudou do ničeho zasahovat, nebudou se nikde plést a budou přesně poslouchat instrukce a příkazy svých učitelů. Budou se, pod jejich vedením, pouze zdokonalovat ve svých dovednostech, potřebných k vykonávání práce bystrozora, pomáhat při sledování, hledání nezvěstných a při podobných nenáročných činnostech. Jejich nejdůležitější prací v prvním roce, bude důkladné nastudování kouzelnického zákoníku a všech novelizací a dodatků.

„Zákoník je k dostání v knihovně ministerstva a počkají vám s platbou do první výplaty. Ale všechny novelizace a dodatky si budete muset okopírovat z originálů, takže vám to zabere dost času. Rozhodně toto studium nepodceňujte, v srpnu příští rok budete skládat zkoušky z podrobné znalosti našeho práva. Na tomto prvním velkém testu vaší připravenosti stát se strážcem zákona, už ztroskotalo velmi mnoho adeptů...“ odmlčela se, aby si ověřila, jak zareagovali na její dramaticky podané, důrazné varování. Pak pokračovala: „Kromě zkoušek bude samozřejmě velmi důležité i hodnocení mentorů o vašich praktických znalostech a pokrocích, které jste udělali.“

Pak už jim jen oznámila, že první rok budou brát jen deset Galeonů měsíčně a s pohledem na hodinky je vybidla k odchodu do druhého patra.

Když vešli do oddělení bystrozorů, tak už na ně čekal šéf Dobs. Přivítal je oba, jako staré známé a nejdřív se ujal Ginny. Místnost byla skoro plná, protože se zrovna střídaly noční a denní směna. Bystrozori si jich nevěšili, předávali si rozdělané případy, nad jejich hlavami poletovali oběžníky s novinkami a postupně přistávaly na stolech v jednotlivých kójičkách. Harrymu ve spěchu na pozdrav mávli staří známí - Hrdonožka a Savage. „*To by byli mentoři...*“ pomyslel si Harry, ale pak se věnoval těm dvěma, ke kterým zamířili Ginny s Dobsem.

„Paní Potterová, představuji vám vaše mentory: To je Sally McCormacková...“ a ukázal jí asi padesátiletou ženu, trochu při těle, s dobráckou kulatou tváří a světlými vlasy vyčesanými do drdolu. S jejím dobráckým výrazem příliš nekořespondoval ostražitý a podezřívavý pohled modrých očí.

„A tady máte jejího stálého kolegu Harolda Harrise...“ ukázal Dobs na přibližně stejně starého, prošedivělého bystrozora. Jeho výraz byl velmi upjatý a strohý, víc než bystrozora připomínal zkostnatělého úředníka.

Ginny se však nedala zastrašit jejich výrazem, mile se usmála a podala jim ruku se slovy:

„Velice ráda vás poznávám, madam McCormacková, pane Harrisi...“

Bylo vidět, že svým uctivým oslovením a bezprostřední zdvořilostí, je mile překvapila. Oba trochu roztáli, Harris jí přivolał židli a posadil ji mezi ně ke stolu.

Harry si s úlevou oddechl a pomyslel si: „*Oni snad čekali nějakou namyšlenou nánú...*“

Pak už se ale musel soustředit na Dobse, který ho odvedl... ke stolu Hrdonožky a Savage.

„Nazdar Harry,“ přivítali ho oba s úsměvem.

Harry se úlevně usmál, oběma jim podal ruku a řekl jen: „Díky...“

Savage zakroutil hlavou a Hrdonožka chápavě přikývl.

„Vidím, že Joea Hrdonožku, Luka Savage vám ani představovat nemusím,“ konstatoval Dobs. „Tak už vás předám do jejich péče...“ rozloučil se a šel vyřídit nějaký spor, který vznikl v druhém rohu místnosti.

„Přisedni si, Harry,“ vyzval ho Hrdonožka a mávnutím hůlky mu přivolał židli. Pak už se zase věnovali tříděním oběžníků na stole. Za chvíli noční směna odešla a zůstalo zde jen šest bystrozorů denní směny a dva kadeti. Atmosféra se uvolnila, bystrozoři si naplánovali práci a vyráželi do terénu. První odešla parta s Ginny, která mu jen v rychlosti mávla na pozdrav a chvíli po nich i další dva bystrozoři. Ty Harry vůbec neznal, tak se zeptal Hrdonožky, jak se jmenují.

„Lonny Fletcher a Tony Lawrence. Oba tu sloužili za Voldemorta, dával bych si na ně pozor, být sebou...“ odpověděl Hrdonožka a zase se soustředil na papíry před sebou. Harrymu připadalo, jako by na něco čekali a brzy se dozvěděl, na co - dovnitř vešel Kingsley. Kývnul na Harryho a ten nejistě pozdravil:

„Dobrý den, pane ministře...“

„Ahoj Kingsley,“ pozdravili současně s ním bystrozoři.

Kingsley se ušklíbl:

„Toho pana ministra si nech od cesty, Harry. Stejně všichni vědí, že si tykáme, tak by jim bylo hned jasné, že je to jen divadlo... Rád tě zase vidím,“ dodal s úsměvem.

„No tak promiň,“ pokrčil rameny Harry. „Jsem tu nový a nevím, co se ode mě čeká.“

Kingsley se rozesmál:

„Proto jsem za tebou přišel. Bud' v klidu a přirozený. Jen tě chci požádat, abys případné připomínky, nebo kritiku mé osoby, nebo postupů, se mnou řešil pouze mezi čtyřma očima...“

„To bych si nedovolil...“ zaraženě odpověděl Harry.

„Ale dovolil,“ znova se zašklebil ministr. „Naopak, konstruktivní kritiku přijmu rád, ale ne před publikem, jestli mi rozumíš...“ vysvětlil mu. „A co jinak? Jak jsi spokojen s mentory?“

Harry se usmál:

„Líp jsem dopadnout nemohl. Jsem opravdu rád, že jste si mě vybrali vy a ne Zorina...“ otočil se na dvojici bystrozorů.

Oba přikývli.

„Bylo nám jasné, že by ses od ní dlouho komandovat nenechal a tak - pro klid v úřadě...“

Kingsley se zasmál a zeptal se:

„Jak se ti líbí instrukce, co jste dostali od Melissy?“ a Hrdonožka navázal:

„Nezasahovat, neplést se, na slovo poslechnout své mentory...“

Nemluvný Savage zasněně dodal:

„Na to jsem se těšil nejvíc...“

Kingsley i Harry se rozesmáli a Hrdonožka s úsměvem pokračoval:

„No... my, na rozdíl od Melissy, očekáváme, že nám budeš dost pomáhat a doufáme, že když se dostaneme do nějaké šlamastiky, tak nás z ní vytáhneš...“

Harry zakroutil hlavou:

„Divím se, že se po dosavadních zkušenostech se mnou spíš nebojíte, že vás do nějaké šlamastiky sám dostanu...“

Ted' se rozesmáli Hrdonožka a Savage.

„Proto jsme si tě vybrali Harry. Očekáváme, že se s tebou nudit rozhodně nebudeme. Máme k tobě jen jedinou prosbu. Skus držet na uzdě svoje emoce, ať se děje cokoliv. Hlavně auru moci prosím použij pouze v případě, že tě o to některý z nás vyloženě požádá... Ano?“

Harry si povzdech, přikývl a slíbil:

„Budu se snažit. Občas s tím mám ještě problémy. Je mi jasné, že budu muset trénovat sebeovládání...“

„Dobře, už vás nechám pracovat,“ ukončil setkání Kingsley. „Jen se budeme muset domluvit na společné večeři. Angi je hrozně zvědavá na ten váš pustý ostrov...“ dodal ještě před odchodem.

Pak už vyrazili do práce. Nejprve navštívili několik hříšníků propuštěných z Azkabanu, aby ověřili, jestli se zdržují na uvedené adrese a prohodili s nimi pár zdvořilostních vět. Pročesali pár podivných krámků a zastaváren, kde hledali kradené předměty. Při té příležitosti se Harry dozvěděl, že mezi jeho povinnosti patří pravidelně pročítat, denně

aktualizovaný, mnohastránkový katalog odcizených předmětů, umístění na rohovém stolku v ústředí bystrozorů. Nad ním je pak nástěnka s portréty hledaných osob. Pak je odvolali k hledání ztraceného dítěte.

„Zase Martin Lien... To je známý dobrodruh, utíká takhle už od šesti let, kdy se jim narodila dvojčata a máma na něj nemá dost času. Když jenom bloudil, tak to bylo snadné, ale teď už je mu osm a začínají se u něj projevovat kouzelné schopnosti a tak se snadno dostane do maléru, s jakým si neumí poradit...“

Nejdřív se zastavili u uštvané matky, která v jednom kuse poletovala mezi sporákem a dvěma dvouletými děvčátky. Byly to velmi živé děti, neustále v pohybu a pořád lezly na stůl, do krbu, na věšák, na kredenc... Harry pochopil, proč maminka nemůže mít na svého staršího syna dostatek času.

„Odešel ráno před osmou do školy, jenže tam nedošel. Před chvilkou mu jeho spolužačka přinesla domácí úkoly, protože myslela, že je zase nemocný. Prohledala jsem dům, zahradu i okraj lesa, ale dál jsem hledat nemohla, musela jsem k dvojčatům. Malá Melinda by je déle neuhlídala. Melinda je ta jeho spolužačka...“ vysvětlovala maminka. Pak ještě dost zoufale dodala: „Doufám, že se tomu uličníkovi nestalo nic zlého... Najděte mi ho prosím...“ a oči se jí zalily slzami.

„Dobře, jdeme na to. Nemusíte mít obavy, paní Lienová. Martin je uličník, ale šikovný, zatím se z každé šlamastiky dostal bez úrazu...“ uklidňoval Hrdonožka matku při odchodu.

Harry velmi pozorně přihlížel, jak nejprve v lese za domem našli stopu, pomocí pátracího kouzla a pak ji sledovali pomocí kouzla stopovacího. Savage stopoval a Hrdonožka, jako dobrý učitel, tato kouzla Harryho hned naučil. Kluka našli dost daleko od domu, jen díky tomu, že volal o pomoc. Křečovitě se držel kymácejícího se vrcholku obrovského smrku. Brečel strachy a volal o pomoc. Hrdonožka se ho chystal snést dolů pomocí „*Mobilicorpus*“, ale Harry ho zadržel, přivolal svoje koště a zeptal se:

„Nebylo by to šetrnější takhle?“

„No... to asi ano, ale riskujeme tím, že bude na stromě obden, aby se mohl svézt na koštěti s Harry Potterem...“ se smíchem zakroutil hlavou, ale povolil Harrymu záchrannou akci. Vyděšený kluk si tu krátkou jízdu stejně nedokázal užít. Když ho Harry vyložil u bystrozorů, tak se celý rozklepaný, zamračil:

„Strýčku Joe, kde jsi byl tak dlouho? Myslel jsem, že už se neudržím...“

Hrdonožka se rozesmál:

„My tě hledáme teprve chvilku, kamaráde. Maminka vyhlásila pátrání pozdě, protože se domnívala, že jsi ve škole. Když budeš takhle flákat školu, tak tě asi do Bradavic nevezmou... A teď mi laskavě vysvětli, jak ses ocitl na tom stromě...“ popadl kluka za ruku a táhl ho při tom směrem k domovu.

„Já jsem honil veverku a najednou jsem byl nahoře... fakt nevím, jak se mi to povedlo, strýčku...“ vysvětloval rozpačitě kluk.

„Netahej mě za noc, špunte, na tohle ti možná skočí máma, ale já tedy ne. Koukej kápnout božskou, nebo tě ještě ohnu přes koleno!“ vyhrožoval „strýček Joe“. Martin byl očividně nešťastný, že mu nevěří, tak se ho Harry zastal:

„Možná mluví pravdu, mně se to stalo taky... Nehonil jsem sice veverka, ale prchal jsem před čtyřmi velkými kluky, kteří mě chtěli zmlátit. Chtěl jsem skočit do bezpečí na kontejner, odrazil jsem se a v tu chvíli jsem seděl za komínem, na střeše školy. Museli mě sundat hasiči...“

Hrdonožka se přestal tvářit nedůvěřivě, ale přesto celou cestu klukovi mluvil do duše.

„Maminka měla o tebe hrozný strach, hochu, plakala. Víš moc dobře, kolik má s tvými sestrami práce a ještě u toho musí vařit, prát, uklízet... A ty, místo abys ji už trochu pomohl, tak jí jen přiděláváš práci a starosti. Už jsi dost velký, abys konečně dostal rozum, Martine...“

Chlapec se zastyděl a celou cestu se tvářil hodně zaraženě. Doma skočil mámě kolem krku, honem se omlouval a sliboval, že už to neudělá. Ona ho objímala a poslouchala přitom Hrdonožkův popis události. Děkovala jim a pak Martinovi řekla:

„Holky už usnuly po obědě, tak se pojď honem najíst. Určitě už musíš mít hrozný hlad.“

Tak se s ní rozloučili a po Harryho připomínce, že by taky něco snědl, se přemístili k Děravému kotli na oběd.

Odpoledne trávili většinou na ústředí a sepisovali hlášení. Harryho poslali k Ginny, která už v rohu studovala katalog odcizených předmětů a prohlížela si portréty hledaných osob. Odvolali je jen jednou, když někdo nahlásil výskyt hledaného lupiče v malé zaplivané putyce U Chromého fauna. A tak Harry, s hůlkou v pohotovosti, ze zálohy sledoval, jak ho Hrdonožka hbitě zneškodnil pomocí „*Petrificus totalus*“ a Savage obratně odzbrojil, prohledal a spoutal. Pak zrušili nehybnost a společně ho dopravili do jedné z cel, vedle velké soudní síně v desátém patře, kde si měl počkat na soudní řízení.

„Je to v podstatě chudák,“ vysvětloval Harrymu Křivonožka. „Notorický ochlasta, do školy nikdy nechodil, kouzlit moc neumí, práci se ani nepokouší sehnat. Okrádá hlavně mudly a děti, na kouzelníky by si netroufl. Někteří hostinští berou i mudlovské peníze, ale tenhle to má u nás nahnutý, tak občas dá tip, když se u něj takový darebák objeví.“

„No teď ho čeká několikaměsíční odvykací kúra v Azkabanu...“ ukončil tento případ Savage.

Harry se vrátil k rohovému stolku a Ginny, zpět ke studiu hledaných předmětů a osob. K svačině jim Ginny přivolala pár obložených chlebů a dýňový džus. Strávili tam zbytek směny až do večera. Po půl osmé přišel na noční Ron a přivedl sebou Hermionu, která si je sem přišla vyzvednout, aby se k nim pozvala na návštěvu. Před osmou nastal trochu šrumelec s předáváním služby noční směně, a když v přesně v osm dorazila Zorina, tak už byli všichni připraveni k odchodu. Jenže Zorina přišla do práce značně nabroušená a vyvolala úžasný incident...

Nejdřív se pustila do Rona a Hardyho, kteří už se probírali denními hlášeními.

„Co se s tím couráte? To už jste měli mít dávno pročtený, abychom se mohli pustit do pořádné práce!“ Pak svoji pozornost obrátila k Hermioně, která stála s Ginny a Harrym u stolu Hrdonožky a Savage.

„Á... mladej si sebou přiveď do práce slečinku! Tak proto! Hele děvenko, tady nemáš co dělat! Koukej se sbalit a upalovat domů, jen mi zdržuješ chlapce od práce!“

Ron byl chudák rudý až za ušima a zatínal zuby, aby se udržel. Hermiona si ale něco takového nehodlala nechat líbit a zhurta spustila:

„To bych si tedy vyprošovala, slečno Zobáčková. Se mnou takhle mluvit nebudete. Jestli si to od vás nechá líbit Ron, je jen jeho věc. Beztak to snáší jen z úcty k vašemu věku, ale já nejsem žádný váš poskok, tak se ke mně laskavě chovejte slušně! Budete mi vykat, jako já vykám vám a pro příště si vyprošuji tu děvenku! Je vám to jasné, slečno Zobáčková?!“

Harry se otočil ke svým mentorům hned v okamžiku, jak začala Zorina brunátnět, kousal se do rtů, aby zadržel smích a obdivoval ty dva, kteří tuhle nádhernou scénu sledovali s kamennými výrazy. Jen jejich rozzářené oči prozrazovali, jak si tuhle hádku užívají. Když se Zorině konečně dostalo trochu vzduchu do plic a začala ze sebe vyrážet:

„Vy... vy... co si to dovoluujete...“ tak potichu pronesl:

„Asi bude lepší, když už vypadneme...“ a na jejich souhlasné přikývnutí, popadl Ginny za ruku, Hermionu kolem ramen, přinutil je obě říct „nashledanou“ a odváděl je na chodbu. Tam se hned, všichni společně, přemístili na schodiště domu na Grimmauldově náměstí.

Teprve když vešli do vstupní haly a zavřeli za sebou dveře, tak se všichni tři rozesmáli. Řehtali se z plných plic ještě, když vcházeli do kuchyně, kde na ně čekali Charlie s Katí a Krátura s hotovou večeří. Několikrát se při jídle zakuckali, jak popisovali Charliemu tu hádku Hermiony se Zorinou. Ginny se pak s vážnou tváří zamyslela:

„Doufám, že si Zorina na tebe nebude stěžovat, Hermiono, a že jsi to Ronovi nezavařila ještě víc. Aby se teď po něm nezačala vozit hůř, než do teď...“

Charlie ji uklidnil:

„Zorina si stěžovat nebude, když to proběhlo před tolika nezúčastněnými svědky. Koledovala by si o důtku za nezdvořilé chování. A Ron? Musí se jí postavit sám, jinak mu pokoj nedá. Hardy je sice splachovací, proto s ní dokáže vydržet, ale určité hranice si určit i on, taky si od ní nenechá líbit všechno...“

Pak strávili pěkný večer vyprávěním o svých svatebních cestách, Hermiona si vyžádala od Charlieho příběh o mořském hadovi, Ginny a Harry zase vyprávěli o svém výletu do Australského přístavního města Darwinu a o nádherných, barvou hýřících korálových útesech kolem ostrova. Potom se dala do vyprávění Hermiona.

„Založila jsem s pomocí několika vážených léčitelů nadaci s názvem - Návrat do života - NDŽ. Ve znaku má životodárnou agáve, ale její hlavní cíl v současnosti, je vybrat dost peněz, abychom mohli zřídit a provozovat zařízení, kde by se vyléčení vlkodlaci přivykali běžnému životu. Oni totiž nemají všichni rodiny, které by se o ně postaraly. Buď se k nim nehlásí a to i přesto, že jsou už vyléčení, nebo už nikoho z rodiny nemají. Ty s mudlovským

původem jsem vyřešila rychle. S pomocí maminky a paní Hnízdilové je předáváme jeptiškám ve Velkém Visánku. Mamka vymyslela několik důvodů pro jejich vyšinuté chování - poúrazovou amnesii, nebo že se probrali z několikaletého kómatu. Jeptišky už rekonstruují další křídlo a velice ochotně se těch několika ubožáků ujaly. Horší je to s těmi, kteří mají kouzelnický původ a schopnosti, které začínají dost nekontrolovatelně používat. Je to jako s malými dětmi, když se začínají projevovat. Většina z nich byla pokousána už v útlém věku a tak se vlastně chovají přiměřeně, ale je to dost smutné, když se padesátiletý muž chová jak malé děcko, když zjistí, že má zvláštní schopnosti. Zatím jsou zavřeni na oddělení pro duševně nemocné u Svatého Munga, ale jak jich přibývá, tak je potřeba je umístit jinam a hlavně je učit, jako malé děti. Už jsem dala, díky štědrým příspěvkům, první splátku na polorozpadlý statek na okraji Prasinek, přímo pod Bradavickým hradem. Taky jsem dohodla s paní ředitelkou McGonagallovou, že tam budou profesori docházet a učit je základním dovednostem. Mimochodem velmi štědrý dar naší nadaci dali Malfoyovi..."

Harry se usmál, přikývl a Hermiona zaníceně pokračovala:

„Za chvíli budu mít zbytek na doplacení a pak už zbývá jen rekonstrukce - na té jsem se už dohodla s panem Connorem - a sehnat schopného správce a pár ošetřovatelů, kteří by s těmi „velkými dětmi“ měli dost trpělivosti..."

Když Harry viděl s jakým nadšením se Hermiona ponořila do svého projektu, tak docela chápal, že na ni Ron nemá dost trpělivosti, při svých problémech se Zorinou. Jak se Hermiona začala svěřovat se svými dalšími plány do budoucna, tak začal dokonce pochybovat, jestli tohle jejich vztah dokáže překonat. Ona jim začala totiž vykládat, že ji její rodiče přesvědčili, aby se pustila do studia na mudlovské lékařské fakultě. Hermiona to zkusila a přijali ji na prestižní Westminsterskou univerzitu. K tomu má však závazky u Svatého Munga, kde ale pracuje jen na částečný úvazek, v době volna. Asi ji znepokojovaly stejné myšlenky, jako Harryho, protože na závěr dodala:

„Vím, že to má Ron teď těžké a měla bych se mu víc věnovat, ale to bych si musela pořídit zase obraceč času... Doufám, že až se všechno rozběhne, tak na tom budu s časem líp. Nerada bych Rona ztratila... Můžete mi v tom trochu pomoci?"

„A jak si to představuješ?“ zeptala se Ginny. „Máme se mu věnovat, jako když jsi šílela kvůli zkouškám? Nebo můžeme nějak pomoci tobě, abys měla na brášku víc času?"

Hermiona zaváhala.

„No... pomohli byste mi, kdybyste mě tady ubytovali. K Mungovi to mám odsud kousek, zrovna tak, jako na univerzitu. A taky bych se mohla častěji vídat s Ronem v trochu klidnějším prostředí, než u nás doma, nebo v Doupěti..."

Ginny se usmála:

„Jistě, pokoje už jsme vám vybrali, jen je musíme ještě zařídit. S tím bys mi mohla zítra pomoci. Máme oba zase denní směnu, tak v osm večer? Ale už pro nás radši do práce nechod'..."

Na Hermioně bylo vidět, že se jí ulevilo.

„Doufám, že vám nepolezu moc na nervy...“

Harry ji uklidnil:

„Když nám polezeš na nervy, tak ti to řekneme...“

Při odchodu si ještě vzpomněla:

„Málem bych zapoměla, Harry... Profesorka McGonagallová ti vzkazuje, že si máš přijít pro tu sošku Fénixe, až budeš mít volno. Nevím, jestli už ti to profesor Brumbál vyřídil...“

„Asi to ještě nestihl, díky za připomenutí...“ odpověděl a vyprovodil ji ke dveřím.

Pak už šli spát, protože je zítra čekal další náročný den ve službě.

Druhý den ráno to probíhalo podobně, jen Harryho a Ginniny mentoři tentokrát svoji dopolední činnost spojili dohromady. Oběma týmům se totiž sešla na stole hlášení z Obrtlé ulice a tam byla podezřelých individuí vždy zvýšená koncentrace, tak se většinou hlídky zdvojovaly. Ginny dostala od McCormackové podrobnou instruktáž, jak se má držet těsně za nimi, nesmí je ztratit z dohledu, v případě nějakého konfliktu se jen krýt a rozhodně nijak nezasahovat... Harry a jeho mentoři poslouchali stejně pozorně jako Ginny a když instruktáž skončila, tak Savage dodal:

„Jo, ty nás taky neztrat' z dohledu...“ a to bylo všechno, co mu řekli.

Drželi se v houfu, prošli několik podezřelých krámků v zastrčených temných uličkách. Tam se vždy rozdělili - jedna parta šla dovnitř a druhá je jistila zvenčí. Navštívili temnou smrdutou vývařovnu, kde by si Harry nedokázal objednat ani máslový ležák, aniž by se mu nezvedl žaludek a hlučnou špinavou hospodu U Nemrtvého hrobníka, odkud přišla Ginny celá zelená a potichu pronesla:

„Prasečí hlava je čistý, útulný podnik, proti téhle žumpě...“

Nakonec za dopoledne úspěšně zabavili šest kradených předmětů z katalogu, zadrželi dva zlodějíčky a jednoho nebezpečného, mohutného Skota, podezřelého z vraždy... Po té, co odevzdali zadržené osoby v soudních celách a Soudnímu úředníkovi předali předměty u nich nalezené, zapadli do ústředí, aby se v klidu najedli a pustili se do sepisování hlášení. Harry a Ginny snědli svačiny, co jim ráno připravil Krátura a pak byli přizváni, aby se naučili, jak má vypadat správně vypracované hlášení.

Odpoledne byli odvoláni všichni na výpomoc do velké společné akce kanceláře Útvaru pro nápravu nevydařených kouzel a Ústředny pro výmaz paměti. V jednom malém městečku na západním pobřeží došlo k souboji dvou opilých kouzelníků a jejich souboj vymlátíl okna v celé ulici. Mudlové šileli, panikařili a bylo nutné ty dva hříšníky zneškodnit, napravit všechny škody a vymazat paměť asi padesáti mudlům... Takže Harry a Ginny dostali důležitý úkol a společně s dalšími dvěma kouzelníky z Útvaru pro nápravu nevydařených kouzel, pomocí kouzla „*Reparo!*“ zasklily okna v celé ulici, opravily rozbité pouliční lampy, dva zničené ploty a několik rozbitých aut... Při tom stihli sledovat, jak ostatní systematicky zklidňují mudly pomocí „*Obliviate*“.

Ty dva hříšníky zpacifikovali Hrdonožka a Savage hned po přemístění. Oba byli pomlácení a vyčerpaní, tak jim to nedalo zas tolik práce. Ale škody po jejich řádění napravovalo dvanáct kouzelníků tři hodiny...

Když se konečně v sedm večer dostali zpět na ústředí, tak se rychle pustili do hlášení, aby to stihli do střídání.

„K takovým úletům naštěstí teď už nedochází často. Před pár lety ministerstvo v podstatě nedělali nic jiného, než tohle...“ vysvětloval Harrymu Hrdonožka. Pak mu sdělil, že zítra mají noční směnu, aby si nezapomněli vzít vydatnou svačinu, neboť v noci bývá většinou větší hlad, než přes den.

„Dopoledne si můžete zajít do knihovny a začít si studovat zákoník. Ale po obědě si zdřímní, abys vydržel až do rána, budeme mít zajímavý program...“ pak už jen dodal, že si má přinést nějaký starý hábit, třeba školní, protože ho budou převlíkat za drbana. Víc už mu neprozradil, přestože se Harry snažil ještě vyzvídat a protože střídání už bylo na místě, doma je čekala Hermiona, tak se dál nezdržovali a přemístili se domů.

Doma je kromě Hermiony čekal i Ron, který měl dnes volno, po dvou nočních službách. A tak, zatímco po večeri Ginny s Hermionou zařizovali jejich pokoje, Ron Harryho připravoval na knihovnu a zákoník.

„Když mi dali nový zákoník, tak se mi udělalo špatně při představě, že se tohle mám během jednoho roku naučit. Je to obrovská bichle, vezměte si na to batohy, má snad deset kilo...“ šklebil se rozmrzele. „Ještě horší to bylo, když pak přede mě položili originál, to jsem málem omdlel. Ten je totiž ještě prošpikovaný pergameny s dodatky a novelizacemi. Ke každému zákonu, k některým i dva, nebo tři. Knihovnik se nade mnou slitoval, když viděl, jak jsem z toho vyděšený a poradil mi, že některé pergameny se dají zkopírovat celé, u některých okopíruješ text a přenesesh ho na svůj pergamen, zkoušej to v tomto pořadí. Pouze ty s červenou hlavičkou se musí opisovat. Pergamenů tam mají hromadu, kterou průběžně doplňují, takže si vlastní sebou brát nemusíš, ale jestli nemáš samopíšící brk, tak si ho rychle poříd', jinak to do léta nestihneš ani opsat, natož se to naučit...“ pak ještě dodal: „Už mám skoro třetinu hotovou, strávil jsem tam dnes pět hodin, když byla Hermiona ve škole. Už vám to řekla? Co říkáš na ten její nápad, že bude ještě pět let studovat na mudlovské škole?“ zašklebil se otráveně.

„Já myslím, že to není špatný nápad, i když je mi jasné, že tě to musí štít...“ odpověděl mu Harry a hned začal vysvětlovat: „Už během řešení hadí hrozby se ukázalo, že mudlové umějí spoustu věcí, které kouzelníci nezvládají a přitom je potřebují. I Hermioně se při zkoumání Vlkodlačího lektvaru osvědčily ty mudlovské metody. Navíc Hermiona, jak oba víme, je vyloženě studijní typ, tak se není čemu divit, že chce pokračovat...“

Na Ronovi bylo vidět, že tyhle argumenty vlastně uznává, musel je už určitě slyšet, ale přesto se tvářil rozmrzele. Pak si jen smutně povzdechl:

„Představoval jsem si život po ukončení školy trochu jinak...“

Děvčata se dlouho nevracela a Harrymu už se chtělo spát, tak se spolu s Ronem vydali za nimi nahoru. Ron se uculoval, když říkal:

„Dohodl jsem se s mamkou, že u vás dnes přespím. Ona ještě neví, že se k vám Hermiona stěhuje... Jsem zvědav, co bude říkat, až se to dozví...“

Ginny s Hermionou byly zalezlé v jednom z pokojů a něco si šuškaly. Když uslyšely jejich dupání na schodech, tak vykoukly a šli jim ukázat, jak zařídily oba pokoje. Ron se chvíli tvářil nesouhlasně, že by měli mít každý svůj pokoj, ale vydrželo mu to jen tak dlouho, než zjistil, že mezi nimi je průchozí koupelna a Hermiona má, na rozdíl od něho, v pokoji širokou pohodlnou postel. Pak se, se smíchem, rozloučili a šli spát.

2. kapitola - Nedova banda.

Další den si tedy dopoledne koupili v knihovně, každý za osm Galeonů, po jednom zákoníku a celé dopoledne pracovali na kopírování vložených pergamenů. Po obědě si na radu svých mentorů zdřímli. Sice neusnuli hned, ale za to spali až skoro do šesti do večera. Tak už měli čas jen na to najíst se, zabalit si dost zásob a Harry si kromě starého hábitu sbalil i staré rozdrbané tenisky, vytahané tričko a tepláky po Dudleym. „*Když drban, tak drban se vším všudy...*“ pomyslel si při tom.

V práci byli už před osmou a tak jen tiše seděli v koutku u katalogu a nástěnky, prohlíželi si novinky a nenápadně sledovali, že už se Zorina k Ronovi chová docela obstojně, i když s určitou přezíravostí a nadřazeností. Ginny mu zašeptala: „Tak to vypadá, že Hermiona na ni zabrala...“ a uculovala se.

Když se všechno uklidnilo a denní směna odešla, tak nastala přeměna. Mohutný Hrdonožka se přeměnil na štíhlého, pružného pobudu Billa s liščím obličejem a štíhlý Savage zase na mohutného hromotluka Boba s tupým výrazem ve tváři.

„Tahle dvojka je mezi kriminálníky už dobře známá. Poseděli jsme dokonce i v Azkabanu se známými firmami, aby bylo naše krytí dokonalé. Jsme drobní zlodějíčci a podvodníci a nikdo o našem charakteru nepochybuje. Ted' ještě musíme něco udělat s tebou, protože nás čeká dlouhá sledovačka. Dohodli jsme se, že nejjistější bude náš starý, nahluchlý tatíček, takže nám ted' předved', jak si představuješ, takového bezmocného staříka, který pro lumpy nepředstavuje absolutně žádnou hrozbu...“

Harry se zamyslel:

„Zrcadlo by nebylo?“ a když mu ho Hrdonožka - ted' už Bill - mávnutím hůlky postavil ke zdi, tak začal. Povedl se mu pěkný shrbený, seschlý stařík, s dlouhými stříbrnými vlasy a vousy a vodově modrýma očima.

„Dost dobrý...“ pochválil ho Savage - momentálně převlečený za Boba. Ale přesto si neodpustili pár úprav. Vlasy a vousy se jim zdály moc čisté, tak mu je umastili, zašpinili a zacuchali. Oči mu udělali oteklé a zaslzené a nasadili mu velké, polámané kostěné brýle. Ještě mu umazali tvář a ruce a teprve pak, byli s jeho vzhledem spokojeni. Tepláky mu stáhli kolem pasu kusem provazu a pak přišel na řadu hábit.

„Přesto, že si myslíš, že je starý, tak ho ještě musíš upravit. Musíš být trhan...“

Harry s trochou studu v roztřeseném stařeckém hlase přiznal, že přeměny oblečení jaksi neumí. Bill - Hrdonožka se zasmál:

„Tak koukej a uč se...“

Přistoupila k nim i Ginny, aby se přiučila a tak všechna kouzla vyslovoval nahlas.

„*Reducio*“ a trochu ho zmenšil, aby si po něm Harry nešlapal,

„*Circum scindo*“ otrhal mu límec, okraje rukávů a spodek hábitu,
„*Inficio canum*“ přebarvil ho na špinavě šedou barvu,
„*Sutura*“ přidal pár záplat,
„*Maculo lutum*“ spodek zamazal bahnem,
„*Oleo sudo commingo*“ a na závěr celou přeměnu ukončil přivoláním zápachu potu a moči.

Harry pokrčil nos a zeptal se:

„Fuj, je tohle nutné?“

Ginny si přikryla nos rukou a se smíchem dodala:

„Takhle mi prosím domů nechod’...“

Savage - Bob kývnul hlavou a konstatoval:

„Takhle tě ale určitě nikdo nepozná...“

Hrdonožka mu přivolal hůl, křivou sukovici, a pokračoval:

„Ted’ ještě, abys byl trochu užitečný...“ a použil na něj supersmyslové kouzlo. „Budeš hrát hluchého dědka a při tom pozorně poslouchat a sledovat, co se kde šustne. Řekneme ti, na koho se zaměřit.“

Pak se obrátil na McCormackovou a Harrise:

„Zůstaňte v pohotovosti, jestli má Aberforth pravdu, mohlo by z toho být něco většího. Budeme, když tak, volat o pomoc...“

A tak Harry vyrazil na svou první velkou akci do velice známého prostředí hostince U Prasečí hlavy v Prasinkách. Opravdu se soustředil, aby se belhal, hrbil se a funěl, jako staříčkový děda. Nechtěl zbytečně tu skvělou kamufláž pokazit.

„Brej večír, Abe,“ zamumlal Bill a Bob jen mávnul svou obrovskou prackou na pozdrav, když došli k výčepu.

„Ale...“ podivil se Aberforth. „Vás už jsem tu dlouho neviděl...“

„Měli sme ted’ nějaký kšefty na jihu...“ odpověděl ledabyly Bill.

„A koho jste to přivedli sebou?“ kývl Abe Harryho směrem.

„Přijeli jsme navštívit fotra. Je pořád zalezlej jako jezevec v tý svý noře, tak jsme se rozhodli, že ho vytáhnem trochu mezi lidi...“ mávnul rukou Bill. Abe se k němu otočil:

„Tak co si dáme, tatíku?“

Harry naklonil hlavu na stranu a zachroptěl:

„Cože?“

„Je hluchej jak poleno,“ vysvětlil Bill. „Dejte mu máslovej ležák, aby ho Bob zase nemusel vláčet domů na hřbetě. A nám dvě ohnivý...“

Když se k němu natahoval pro skleničky a špinavou láhev ležáku, tak Harry, jen díky svému super sluchu, slyšel Aberfothovo šeptání:

„Běžte ke stolu u okna, vždycky sedávají v rohu. Hele s tím smradem jste to tentokrát trochu přehnali...“

Harry měl co dělat, aby si zachoval netečnou a vážnou tvář. Koutky úst mu zacukaly a tak to zamaskoval záchvatem kašle. Bob do něj při tom nenápadně strčil loktem, aby ho uklidnil.

Sedli si ke stolu a Harry si nenápadně prohlížel osazenstvo. Bylo tu jen pár lidí. U krbu seděla stařena v obrovském klobouku, zdobeném nějakými už hodně vylisovanými a zaprášenými, sušenými květy a bezzubými ústy s požitkem pojídala z misky ovesnou kaši. U výčepu seděli tři docela slušně oblečení kouzelníci, středního věku a bavili se o chrtích dostizích a jiných podobných aktivitách.

„Já jezdím pravidelně, ale pokaždé musím měnit podobu sobě i tomu svému sprinterovi, protože už by mi na něj žádnou sázku nevzali...“ smál se jeden. Druhý kontroval:

„Já na mudlovské závody kašlu, to není rovný boj. Chodím pravidelně na kouzelnické krysí závody do Skotska. Tam každou krysu před závodem prověřují, jestli není ovlivněna kouzly. Moje Princes je šampiónka. Šplh po laně ještě neprohrála a v bludišti si taky vede moc dobře. Letos na jaře doběhla druhá. Tyhle závody mají moc hezké ceny, i když to pořádají Skoti...“

Harry od nich odpoutal pozornost, když do něj Hrdonožka pod stolem šťouchnul nohou. Do hospody vešel první z party, na kterou čekali. Pihatý zrzek, mohutný skoro jako Bob, si vzal u Aberfotha celou láhev ohnivého whisky, čtyři sklenice a usadil se u stolu v rohu. Harry si ho dobře prohlédl, i když ho jen zběžně přejel očima. Supersluch mu byl stejně k ničemu, když byl u stolu sám. Připadal mu hodně ustaraný, bylo na něm vidět, že má nějaké problémy. Za pár minut se objevili další dva, černovlasí, drobnější a na první pohled podobou bratři.

„Tak co? Zjistil si něco?“ ptal se jeden z nich hned, jak si přisedli. Zrzavý hromotluk jen ustaraně zavrtěl hlavou.

„To je divný... Jako by se do země propadl...“ kroutil hlavou druhý z bratrů.

Bill s Bobem u jeho stolu se zatím potichu bavili o tom, jak se jim tentokrát podařilo rychle se zbavit toho horkého zboží a pak se trochu hlasitěji pohádali proto, že Bill nechce dát Bobovi žádné peníze, protože by je zase utratil za hlouposti.

„Přece jsme se dohodli, že bankéř budu já, protože zbytečně neutrácím...“

„Jak dohodli? Ty ses dohodl. Já chci mít taky vlastní peníze, beztak jsem to všechno odtahal na zádech já...“ zamračeně se zlobil Bob.

Asi po čtvrt hodině se konečně dostavil čtvrtý z party v rohu a Harry se měl, dozvěděl něco opravdu užitečného a taky znepokojujícího. Tenhle chlápek vypadal nejnebezpečnější ze

všech. Dlouhé hnědé vlasy stažené do culíku, chladné šedé oči, které hned přejely pozorně celé osazenstvo hospody podezřívavým, zkoumavým pohledem. Přisedl si ke svým kumpánům a na první pohled mu bylo jasné, jak pořídili.

„Tak jsem zjistil, co se stalo s Grantem, ale líbit se vám to nebude. Včera se ožral a ztropil nějakou výtržnost. Zatkli ho, dnes ráno měl soud a už je v Azkabanu. Prý dostal tři měsíce a první měsíc nemá povolené návštěvy...“

Jeho tři společníci na něj zírali s otevřenými ústy. Když domluvil, tak zrzek vyhrknul:

„Musíme ho odtamtud hned dostat, Kenny. Nebo se k němu alespoň nějak vnutit na návštěvu. Jestli do zítřka nebudeme mít ty šutry v ruce, tak nás Ned zabije...“

„Ticho Paddy!“ okřikl ho Kenny a pak potichu pokračoval: „Říkal jsem, že se vám to líbit nebude. Ted' už nemáme šanci. Možná by to šlo ještě před soudem, ale jak už je v Azkabanu, tak to prostě nejde. Budeme muset vypátrat, kam to schoval. Mám stopu. Jeden chlápek z Londýna mi řekl, že ho viděl s nějakým Mundungusem Fletcherem. Je to snad nějaký překupník. Takže ho musíme najít a dostat z něj, kde to je... Máme na to ještě dva dny. Ned sem přijde až v sobotu, ted' má nějakou práci jinde.“

Všichni chvíli zamyšleně vstřebávali informace a pak jeden z bratrů dodal:

„Takže se rychle najíme a půjdeme rychle spát. Zítřka nás čeká spousta práce...“

Objednali si u Aberfortha večeři, rychle se najedli, zaplatili a zmizeli do hostinských pokojů nad výčepem. Harry při tom zahlédl i Lenku, která přinesla objednaná jídla z kuchyně do výčepu. K obsluhování ji Abe ale nepustil, radši ji zahnal zase zpět do kuchyně. Objevila se v lokále až poté, co nebezpeční hosté odešli do svých pokojů, ale to už stařeček Harry, se svými „syny“, taky odcházeli. Stejně by jí Harry nemohl nic říct, aby se neprozradil.

Od hospody se přemístili přímo na ústředí, kde se nejprve uvedli do původního stavu a pak přizvali k poradě i McCormackovou, Harrise a Ginny. Nejdřív jim Harry slovo od slova tlumočil, co vyslechl. Sally McCormacková zalapala po dechu a vytřeštila oči.

„U strašné Agripy, to vypadá na Nedovu bandu...“

Hrdonožka přikývl a oběma kadetům začal vysvětlovat:

„Nedova banda je známá po celé Evropě a možná i po celém světě. Její složení se mění neustále, ale Ned je věčný... Nikdo neví, jak se jmenuje příjmením. Říká se mu Bílý Ned, protože má neuvěřitelně bledou tvář, černé vlasy, černé, pichlavé oči a tvář bílou, jako křída. Kdybyste ho někdy viděli, tak si dávejte opravdu pozor. Je to velmi schopný kouzelník, nemá zábrany a je zákeřný. Je to noční můra všech bystrozorů. Irové po něm pasou už několik let, patří k hledaným ve Francii, Belgii, Holandsku i v Německu. Začal loupit už někdy v sedmnácti, takže ted' už by mu mělo být tak pětadvacet. Zůstalo po něm i pár mrtvých, ale je nepolapitelný...“

Harrisovi se rozsvítily oči:

„Toho dostat, tak získáme prestiž a respekt po celé Evropě...“

Pak si zopakovali všechno, co jim Harry tlumočil, a došli k závěrům, které pak diktovali Ginny do společné zprávy. Nejprve všechno co vyslechl Harry a pak závěry a opatření.

„Granta Fynedala jsme zatkli při včerejším incidentu v Barmouthu. Byl to jeden z těch, co tam vymlátili ta okna a způsobili zmatky mezi mudly. Tím jsme té bandě narušili jejich plány. Zřejmě mají nějaké horké kradené zboží - šutry - pravděpodobně znamenají drahokamy. Musí to být něco čerstvého z ciziny, když o tom zatím nemáme hlášku. Bílý Ned má do Anglie dorazit někdy v sobotu, takže je potřeba:

zjistit jaké zboží má Nedova banda v úmyslu prodat

hlídat nepřetržitě Mundunguse Fletchera

vyslechnout Granta Fynedala a zjistit, kde ukryl lup

na pátek a sobotu vyhlásit maximální pohotovost a pokusit se zatknout Bílého Neda i s jeho bandou, všechny najednou.

Zatím zjištěná jména členů bandy:

Kenny - hnědé vlasy do gumičky, šedé oči, inteligentní

Paddy - pihatý zrzek, velký, silný a méně inteligentní

Bratři, jména neznámá - popis: krátké, černé vlasy i oči, střední postavy, výrazná podobnost, průměrně inteligentní

Grant Fynedal - zatčen a odsouzen, momentálně v bezpečí Azkabanu.

Zprávu zpracovali:.....

A všichni přítomní se pod ni podepsali, včetně Harryho a Ginny. Pak se Ginny a její mentoři vydali na první hlídku u Dunga. Harryho parta držela až do rána pohotovost na ústředí a protože se nic nedělo, tak rozesílali po sovách zprávy svým informátorům po celé Evropě, jestli se někde neztratilo něco opravdu moc cenného, protože Nedova banda o nic jiného zájem neměla.

Ráno, už docela vyčerpaný Harry, počkal, až bude předána služba denní směně, tentokrát za asistence šéfa Dobse, který rozdělil úkoly a poslal postarší čarodějkou Doroty Folkovou a jejího partáka Daga Foxe, aby vystřídali hlídku u Dunga. Pak už se šli s Ginny domů vyspat. Měli toho oba plné zuby, ani se nenajedli, k velkému Kráturovu zklamání. Vstali až po druhé hodině odpoledne a oba se hladově vrhli na pozdní oběd, který jim jejich skřítek starostlivě ohříval a čekal na to, až se probudí.

Pak se pustili do třídění a uklízení té hromady svatebních darů v obývacím pokoji. Ve čtyři hodiny je ale vyrušila z práce sova, která přinesla Harrymu vzkaz od Hrdonožky:

Harry, přijď do práce už v šest, chceme tě u výslechu Granta Fynedala. Připrav si na noc teplé oblečení a přichystej se na celonoční hlídku venku. Hrdonožka

Tak skončili s úklidem a šli balit. Ginny mu do batůžku přibalila ke svetru a teplým spodkům i jeho plášť odolnosti, do nové samoohřívací konvice uvařila silnou kávu a Krátura mu zabalil vydatnou svačinu. Pak si ještě po chvilce váhání přibalil svůj neviditelný plášť.

Dobře si prohlédl konvici s kávou a bytelný hrnek, který si vybral ze svatebních darů a nechal je zmizet, aby si je mohl přivolat, až se bude potřebovat ohřát, nebo probrat. Za deset min šest už se, tentokrát sám, přemísťoval na chodbu ve druhém patře ministerstva. Hrdonožka a Savage už tam na něj čekali.

„Už jsi byl někdy v Azkabanu, Harry?“ ptal se ho s úsměvem Hrdonožka. Harry se otřepal:

„Ne, naštěstí ještě ne. I když mi k tomu moc nechybělo...“

Savage mu nabídl ruku. „Tak se chyt...“ a v příštím okamžiku stáli na úzké skalní římse, pár metrů nad rozbouřenou hladinou ledového severního moře. Před nimi byla velká, rezem pokrytá železná brána. Hrdonožka popadl velký kovový kruh a uhodil s ním o bránu. Ozvalo se hluboké zadunění, jako z obrovského gongu. Za okamžik se na bráně otevřelo malé okénko a stráž si pohledem zkontrolovala, kdo si žádá vstup. Pak prošli kontrolní místností, kde si ověřili jejich pravou totožnost pomocí zvláštního popraskaného zrcadla a odevzdali hůlky na převážení. Bystrozorům je vrátili a Harry přijal ujištění, že jemu bude navrácena při odchodu. Z kontrolní místnosti vyšli na nádvoří, které vypadalo, jako podzemí. Mělo trojúhelníkový tvar. Jednu stěnu tvořila kamenná zeď, vysoká snad deset metrů, narušená jen velkou železnou bránou. Hrdonožka mu představil zbytek:

„Severní křídlo je vyčleněno pro doživotní vězně a mozkomory...“ a ukázal na vzdálenější, snad až do zamračeného nebe sahající budovu, na opačném konci nádvoří.

„Tak už jsou zpátky...“ bezvýrazně konstatoval Harry. Hrdonožka jen mlčky přikývl.

„A tohle křídlo,“ ukázal na stejně vysokou budovu po levé ruce, „to je pro menší hříšníky. Čím vyš, tím je větší zima a proto výši trestu poznáš podle patra, kde je odsouzený ubytován. V přízemí a v prvním patře jsou místnosti pro strážné, kuchyň, návštěvní místnost a podobně. My jdeme do druhého patra.“

Vydali se za strážným, který je doprovázel po chatrně vypadajících dřevěných schodech, až k cele s číslem 115. Strážný jim pomocí hůlky odemkl dveře, pustil je dovnitř a sám zůstal venku na stráži.

Vězeň Grant Fynedal ležel na své pryčně, civěl rozmrzele do stropu a ani po nich neotočil hlavu.

„Tak vstáváme, Fynedale, přišli jsme s tebou hodit řeč...“ oslovil ho ostře Hrdonožka. Vězeň se ani nepohnul, naprosto je ignoroval. Savage ho popadl za ruku a rázně ho posadil.

„Dejte mi pokoj! Dostal jsem tři měsíce a ty si tu hodlám v klidu odležet. Tak odpalte!“

„Jenže my se potřebujeme dozvědět, jak to včera všechno vzniklo...“ začal Hrdonožka a když se nedočkal žádné odezvy, tak pokračoval: „A taky kde skončily ty Bruselské šutry...“ Grant ztuhnul, napřímil se a v očích se mu objevila panika.

„Takže doufáme, že do tebe dostaneme trochu veritaséra...“ pokračoval Savage a vytáhl z kapsy malou karafu, kde měl připravenou vodu s pár kapkami pravdomluvného lektvaru.

„To přece nemůžete! Musíte dodržovat zákon! Soudce během procesu to nenařídil a dobrovolně vám to nevypiji!“ vyděšeně vyhrknul Grant.

„O čem to mluví?“ zeptal se potichu Harry.

„Má pravdu,“ odpověděl mu Hrdonožka. „Použití veritaséra je podle mezinárodního práva možné pouze na příkaz soudce během procesu. Jinak je to jen na dobrovolnosti vyslychaného. Jenže my nemáme čas čekat na další proces, takže ho musíme přesvědčit, aby ho vypil dobrovolně...“

Grant se zatvářil odhodlaně a zaujal obranný postoj u své postele.

„Ani náhodou!“

Harry si vzal svoje mentory trochu stranou a navrhnul:

„Přizval bych k výslechu mozkomora, třeba to pomůže...“

Hrdonožka se na něj zamyšleně podíval a pak se zeptal:

„Víš určitě, že ho dokážeš zvládnout bez hůlky? Nesmíme dopustit, aby mu nějak poškodil paměť, potřebujeme ty informace nutně...“

Harry přikývl:

„Určitě ho zvládnou...“

„Ale bude to teď jen na tobě, Harry...“ váhavě konstatoval Savage.

„Dobře,“ souhlasil Harry, vyšel na ochoz před celou a oslovil strážného před dveřmi:

„Vězeň odmítá spolupráci a chce se prát. Budeme potřebovat asistenci jednoho mozkomora...“

Strážný na něj vyvalil oči a jen vyděšeně zalapal po dechu. Nemusel ale nic podnikat, protože jen Harry svou žádost vyslovil, tak se z protější budovy pomalu, směrem přímo k nim, začal snášet mozkomor. Přízračná vysoká postava v temném plášti s kapucí plula vzduchem, jako by se vznášela ve vodě. Strážný zareagoval okamžitě a ustoupil po ochozu pěkných pár metrů stranou. Mozkomor přistál přímo vedle Harryho, tak se otočil a s nemrtvým netvorem v patách se vrátil zpět do cely. Chlad mu najednou projel až do morku kostí a hned vzápětí ucítil, jak se jeho srdce naplňuje láskou a mrazivý pocit byl pryč. Koutkem oka zaregistroval, že se jeho mentoři stáhli do rohu, pak Hrdonožka přivolal svého Patrona v podobě mohutného buldoka a nechal ho vartovat před nimi.

„Co si ode mě žádáš, pane?“ zazněl Harrymu v hlavě mozkomorův hlas.

„Potřebuji vědět víc o tomto muži. Co dokážeš vyčíst z jeho duše?“ zeptal se nahlas Harry.

Mozkomor se chvíli soustředil na vězně, který už dávno ztratil svoji bojovnost. Seděl skrčený v koutě své pryčny a klepal se strachy. Jeho oči vytřeštěné hrůzou mluvili jasně.

Pak se zase ozval mozkomor:

„Duše tohoto vězně už není celistvá, můj pane. Vzal život už dvěma živoucím a jeho duše je temná i dalšími zlými skutky. Jeho nejhorší vzpomínka je na to, jak ho díky jeho krutosti zavrhl vlastní rodina...“

Harry se otočil k bystrozorům, jestli to také slyšeli, Hrdonožka přikývl a podal mu karafu s veritasérem.

„Víš, co se stane, když ti dá mozkomor polibek?“ zeptal se vyděšeného vězně Harry. „Ještě sis to nerozmyslel s tím veritasérem?“ a podal mu karafu. Zároveň s ním se k vězni přiblížil i mozkomor a hladově nasával jeho emoce.

„Když to vypiješ, tak ho pošlu pryč...“ dodal Harry.

Grant sáhl po karafě a rychle do sebe hodil celý obsah. Harry poděkoval mozkomorovi za spolupráci a poslal ho pryč. Hned za ním vyšel i Hrdonožka a pozval si strážného, jako svědka při výslechu. Savage zapisoval a Hrdonožka se ptal:

„Tak nejdřív nám řekni svoje jméno...“

Vyslýchanému se na tváři objevil šťastný výraz a odpovídal rychle. Vypadalo to, jako by se mu ulevilo, že může konečně mluvit. Dozvěděli se nejen, kde ukryl a jakými kouzly zajistil krabici s drahokamy, které jeho banda ukradla ve světoznámém klenotnictví v Bruselu, ale také spoustu dalších, velmi důležitých věcí o celé Nedově bandě. Výpověď zakončili přiznáním ke dvěma vraždám, které ve službách Neda Bílého, spáchal.

Všichni přítomní pak stvrdili jeho výpověď podpisem a opouštěli Granta s vědomím, že ho v nejbližší době čeká mezinárodní soudní tribunál, protože jednu vraždu spáchal v Irsku a jednu v Belgii. Harry dostal zpět svou hůlku a pospíchali, aby vystřídali Zorinu, Hardyho a Rona na hlídce u Mundunguse Fletchera. Našli tam jen Zorinu s Ronem a hned si všichni schytali, že jdou o minutu později.

„Fletcher šel na jídlo do své oblíbené vývařovny U Drába, Hardy ho tam nenápadně sleduje. Stejně nechápu tohle hlídkování, udělali bychom líp, kdybychom ho rovnou vyslechli a dostali z něj všechno, co ví...“ hudrala Zorina

„Nic bys z něj nedostala, Zorino,“ odpálkoval ji rázně Hrdonožka. „Ted' jsme vyslechli pod veritasérem Fynedala. Jak z Dunga dostal vše, co potřeboval, tak mu vymazal paměť. Dung nic neví...“

Zorina se ostražitě napřímila:

„Vypil vám veritasérum? Jak jste to dokázali?“

„My ne...“ zašklebil se Hrdonožka. „Asistoval nám jeden mozkomor, ten ho přesvědčil, aby to vypil dobrovolně...“

Zorina znechuceně ohrnula rty: „Tahle havět...“

„Ano, dokáže být někdy fakt užitečná...“ s úšklebkem za ni dokončil Savage. Ron se zadíval s otázkou v očích na Harryho, ten lehce přikývl a usmál se. Pak už jim konečně Zorina předala hlídku a oba odešli.

Savage se rozhlédl a řekl:

„Asi využiji toho, že je Dung mimo a schovám se u něj na půdě. Tam budu mít nejlepší přehled. Vy se zašijte za stodolu a hlídejte, kromě Dunga i ty šutry v ní...“

Použil na sebe téměř dokonalé zastírací kouzlo a zmizel jim před očima. Harry a Hrdonožka se uvelebili pod převislou střechou stodoly na místě, odkud škvírami mezi prkny viděli přes otevřená vrata přímo na vchod Dungovy chalupy. No, chalupy... Byla to chatrč zbitá z různorodého materiálu, vypadala jako záplatovaná. Jen vysoká šikmá střecha vypadala obstojně, ze zbytku domu, alespoň z toho co Harry viděl, měl pocit, že se musí každou chvíli zborstit. Pak se rozhlédl okolo. Mezi stěnou stodoly, kde seděli, a lesem byl jen úzký pruh trávy, která už dávno potřebovala posekat. Mezi stodolou a chalupou byla tráva podstatně nižší, i když si Harry nějak nedovedl představit Mundunguse Fletchera, jak pečuje o trávník kolem té své ratejny. Když se začalo stmívat, tak se vrátil Dung z večere a chvílku po něm se u nich, jako duch, objevil Paul Hardy. Potichu jim sdělil, že hostinský od Drába předal Dungovi zprávu, ať čeká dnes večer zákazníky, kterým prozradil, kde ho najdou. Vypadal dost unaveně, takže nebylo divu, když se rychle rozloučil a s úlevou se přemístil domů.

Na ohlášené zákazníky nemuseli čekat dlouho. Ani ne za půl hodiny se objevili přímo před chalupou a bez váhání vtrhli dovnitř. Zpočátku nebylo až k nim ven nic slyšet a Hrdonožka potichu pochválil Savageho, za dobrý nápad: „má je tam jak na talíři...“ Ale pak se ozval Dungův nářek.

„Do dřavého kotle, oni ho snad mučí!“ vyhrknul Hrdonožka a rychle se klepnul hůlkou do hlavy, zastřel se a než zmizel, tak ještě řekl Harrymu: „Zůstaň tu v záloze. Kdyby to s námi vypadalo bledě, tak pošli Patrona na ústředí a volej o pomoc...“

Pak už Harry jen viděl, jak se pohybuje tráva pod jeho nohama a plížil se v jeho stopách za ním, až na roh stodoly, aby byl po ruce, kdyby bylo potřeba. Pozorně sledoval trávu, aby viděl, jak se blíží k domu a nic mu neuniklo. Když byl Hrdonožka asi na půl cesty mezi stodolou a chatrčí, tak najednou z okna vyletěl blesk a jen podle tichého povzdechu a polehlých stébel na místě, kam jeho neviditelné tělo dopadlo, Harry poznal, že Hrdonožka dostal zásah. To kouzlo ještě nikdy neviděl. Opravdu to vypadalo přesně jako bouřkový blesk, jen to nesměřovalo shora dolů, ale vodorovně. Čekal, jestli na místě, kam jeho mentor dopadl, nepostřehne nějaký pohyb, a když se nic nedělo, tak kousek podstoupil a poslal Ginny Patrona se vzkazem. Pak se rozhodl, že tu nemůže jen tak nečinně sedět. Vyhrabal z batohu svůj plášť odolnosti a oblékl si ho. Pak se zneviditelnil svým neodhalitelným zastíracím kouzlem a vzal do ruky i svůj neviditelný plášť. Pomalu a opatrně se přesouval v Hrdonožkových stopách až k místu, kde padl. Poklekl k němu a hmatem zjistil, že ještě dýchá, i když jen velmi slabě a povrchově. Přehodil přes něj svůj plášť, aby mu zajistil naprostou neviditelnost a pak ho pomocí kouzla „*Locomotor*“ opatrně přesunul do bezpečí za stodolou. Jen z něj sundal svůj plášť a zrušil zastírací kouzlo, tak hned vyzkoušel všechna rušící kouzla, která znal. Nezabralo nic, ani „*Enervate*“ a tak si docela oddychl, když se na okraji lesa zmotnily posily. S McCormackovou, Harrisem a Ginny přišel i šéf Dobs. Zatímco Harris hlídal na rohu a poslouchal Dungovo bolestné kvílení, tak Harry stručně informoval Dobse, co se dělo:

„Savage by měl být na půdě, jestli ho neodhalili, ale asi se nemůže ani pohnout, proti té přesile by nic nezmohl. Jsou tam všichni čtyři... To kouzlo, co zasáhlo Hrdonožku neznám, vypadalo to, jako obyčejný blesk při bouřce. Zkoušel jsem na něj všechna rušící kouzla, co znám, ale nic nezabralo...“

Dobs mezitím vyšetřoval bezvědomého bystrozora, jen mlčky kýval, že ho vnímá. Pak mu odhrnul hábit a odhalil podivné pouzdro, co měl Hrdonožka na opasku. Skládalo se z řady různě velkých, samostatných kapsiček, a když je začal otvírat, tak Harry pochopil. V každé byl jiný lektvar. Dobs vybral dva různé a nalil je do jeho pootevřených úst. Pak se otočil k Sally:

„Děvčata, přemístěte ho společně ke Svatému Mungovi. Dal jsem mu lektvar na posílení srdce a životodárnou mízu. Opravdu ho zasáhl blesk, je to oblíbené zabijácké kouzlo Bílého Neda. Tohle zřejmě použil někdo z jeho bandy, protože, kdyby to byl Ned, tak už by Hrdonožka nežil... Až se o něj postaráte, tak se vraťte, budeme vás tady potřebovat.“

Mezitím k nim přistoupil Harris.

„Šéfe, to už se nedá poslouchat. Jestli nezasáhneme, tak ho zabijí...“ a kývnul hlavou směrem k domu, odkud se už ozývalo jen slabé úpění. Dobs se zamyšleně podíval na Harryho a pak připustil:

„Dobře, nebudeme už na nic čekat. Zastřeme se a vlítáme tam. Budeme doufat, že je Savage v pohotovosti a podpoří nás zevnitř. Hlavně nezapomeňte, že musíme alespoň někoho z té bandy nechat utéct, když chceme dostat Neda...“ Pak zvedl svou hůlku směrem k hlavě, ale Harry ho zastavil:

„Dovolte, abych vás zastřel já, moje kouzlo se ještě nikomu nepodařilo odhalit...“

Harris překvapeně zareagoval:

„Nikomu!? Ani profesorům ze zkušební komise?“

„Ani těm,“ přikývl Harry. A tak se jak Dobs, tak Harris nechali ochotně Harryho hůlkou klepnout do hlavy a v tu chvíli dokonale zmizeli. Pak se ze směru, kde předtím stál Harris, ozvalo:

„Dejte mi pár minut. Oběhnu stodolu a přiblížím se opatrně k zadnímu oknu...“

Mezitím se vrátily Ginny s McCormackovou a zprvu trochu překvapené, že je Dobs oslovil, aniž by ho viděly, potichu hlásily, že Hrdonožka bude v pořádku. Dobs je požádal, aby zůstaly v záloze a zasáhly, jen pokud se oni dostanou do nouze... Harry svou neviditelnou rukou vytáhl z batohu neviditelný plášť a dal ho Ginny přímo do ruky. Při tom jí zašeptal:

„Neboj, Ginny, mám na sobě Hagridův plášť...“

Pak už byl čas vydat se do jámy lvové. Dobs chytil Harryho za ruku a vedl ho za sebou. Plížili se nejprve těsně podél stodoly a teprve když ji minuli, se vydali přímo k chalupě. Už to vypadalo, že si jich nikdo nevšiml, byli pár metrů od dveří, když Harry zahlédl ruku s hůlkou vystrčenou z okna. Zareagoval okamžitě, zároveň s bleskem, který z hůlky vylétl. Útočník, pravděpodobně pomocí supersmyslového kouzla, zaslechl jejich kroky a protože nevěděl, kde přesně jsou, vyčaroval velmi rozvětvený blesk, který pokryl skoro celý prostor před domkem. Jeho okrajový proud zamířil jejich směrem. Harry strhnul Dobse za sebe a nastavil tomu kouzlu svoje záda. Dobs zareagoval taky dost rychle na to, aby neverbálním „*Expelliarmus*“ donutil tu hůlku opustit ruku útočníka a dopadnout daleko před dům. Pak se šeptem zeptal:

„Harry, jsi v pořádku?“

Harryho brnělo celé tělo až do konečků prstů, že měl co dělat, aby udržel hůlku v ruce, ale jinak byl docela v pořádku. Tak zašeptal:

„Dobry, to brzy přejde, běžte...“

Pak jen ucítil, jak kolem něj Dobs proběhl k domu. Z toho bylo slyšet rozčilené hlasy:

„Rychle musíme pryč, Bene, Robe, toho pobudu vezměte sebou, musí nám to říct! Paddy, ty vezmi mě, jsem bez hůlky!“

Harry se vydal ke dveřím. „*Musím jim zabránit, aby odvěkli Dunga...*“ pomyslel si. Ale to už po domě zapraskala kouzla - od okna Dobs, ze zadu Harris a zevnitř Savage. Když Harry vešel do chatrče, tak se cítil připravený, mravenci už mu po těle neběhali, rozchodil to. Jenže už tu nebyl zapotřebí. Zmizeli jen bratři Ben a Rob, ale hůlka jednoho z nich se válela na zemi, vedle zbitého a zmučeného Dunga. Ten nevěděl co se děje a ani nebyl ve stavu, že by ho to nějak zvlášť zajímalo. Paddy a Kenny leželi v bezvědomí pod oknem. Po žebříku z půdy už slézal Savage a volal:

„Joe, jsi v pořádku? Netrefil tě?“

Harry zrušil zastření a uklidnil ho:

„Joe je u Munga a bude v pořádku, jsem tady s posilami...“

To už vcházeli dovnitř i Dobs s Harrisem a hned za nimi se přiřítily i děvčata...

„Jste všichni v pořádku? Přísahala bych, že ten blesk někoho trefil...“ vyhrkla McCormacková.

Harry je obě uklidnil:

„Jen se o mě lehce otřelo. Chvilku mě brnělo tělo, ale už jsem v pořádku...“ Tak se obě pustili do ošetřování Dunga. Nakonec se dohodli, že Mundunguse ubytují na pár dní u Svatého Munga, aby se dal po tom velmi nepříjemném zážitku dohromady a hlavně, aby se teď nepletl tady, kde se měla konat past na Neda Bílého...

Past už byla připravena do posledního detailu, jak se Harry dozvěděl spolu s ostatními později. Nejdřív ale McCormacková a Ginny dopravily Dunga do nemocnice, Savage s Harrisem zase Paddyho a Kennyho do cel v podzemí ministerstva a pak, když se vrátili, šli všichni společně najít ten poklad. Na trámu těsně pod střechou nad vraty stodoly nebylo nic vidět. Savage s Dobsem čarovali několik minut, než zrušili všechna kouzla, která měla tu truhlu zabezpečit. I Harris s trochou úcty v hlase prohlásil, že nevědět přesně, jaká kouzla byla použita, tak by snad neměli šanci se k drahokamům dostat.

„Nedivím se, že si jako strážce lupu vybrali právě Granta...“

„A na tom právě založíme past na Neda. Drahokamy uklidíme do bezpečí a truhlu zase ukryjeme na stejné místo. Ještě tam pár jistících kouzel přidáme. Pak pošleme bratrům do Prasečí hlavy vzkaz z Azkabanu. Zařídil jsem, že jednoho drobného zlodějíčka pustí o něco dřív a dáme mu vzkaz od Granta. Bratři si s tím úkrytem neporadí, další dva máme

zajištěné, takže Ned, jestli ty kameny chce, bude si pro ně muset přijít osobně... A my tu na něj budeme čekat.“

Pak otevřel středně velkou truhlu z černého dřeva, zdobenou zlatem a všichni jen užasle povzdechli. Truhla byla skoro plná drahokamů různých velikostí i barev. Všechny byly již vybroušené a některé prý už měly i různé kouzelné vlastnosti. Harryho na první pohled zaujal nádherný smaragd kapkovitého tvaru, který byl snad dvakrát tak velký, než největší kámen z Ginniny svatební čelenky. Poznal ještě rubíny a diamanty, ale zbytek neznal.

„Tohle nikdy nemohli prodat vcelku, tolik zlata, jakou to má cenu, by žádný kupec nedokázal dát dohromady...“ žasl Harris, když Dobs s úctou opatrně přemísťoval kameny z truhly do pevného sametového pouzdra se zámkem. Pak prázdnou truhlu vrátili zpět a na zabezpečovacích kouzlech se vyřádili všichni přítomní bystrozoři. Harry a Ginny jen přihlíželi a učili se.

„Savage mě půjde doprovodit ke Gringottovým, uložíme to v trezoru ministerstva. Pak se podíváme za Hrdonožkou a zjistíme, jestli nám ho dají léčitelé do soboty dohromady. Vy ostatní tu hlídejte, Savage se k vám pak připojí. Od teď tu budou dvojité směny, kdyby se o úkrytu dozvěděli odjinud a přišli si pro to dřív...“ instruoval je všechny Dobs, než zmizeli.

Teď přišla na řadu káva a svačina, střídali se na občůzkách kolem domu a stodoly. Harry chodil se Sally McCormackovou a Ginny zase s Harrisem. Pak se vrátil Savage s dobrými zprávami z nemocnice. Hrdonožku propustí zítra večer, takže do akce s nimi už půjde.

„Zítra bychom měli mít už volno, po dvou nočních, ale je mimořádná situace, tak půjdeme do akce. Dobře se vyspěte. Vzkaz bude předán někdy v pět odpoledne, takže už bychom měli být ve stodole připraveni. Přijďte na ústředí tak ve čtyři, ať stihnete instruktáž a přípravu...“ Dostali nad ránem klidné a nudné hlídky, pokyny od Harrise.

Ráno zase nejedli, protože noční svačina byla vydatná a šli rovnou spát. Po šesti hodinách spánku se však na oběd vrhli jak hladoví vlci, k velké Kráturově radosti. Ginny se pak se skřítkem pustila zase do úklidu, ale Harry se ponořil do **Bezedné studnice všeho vědění**. Knihy, ve které byla všechna tajemství starých Druidů a která mu náhodou padla do oka na nákupech v Hanzovní ulici v Amsterdamu. Už si pořídil také slovník staré keltštiny a tak to šlo mnohem snáz, než předtím. Hledal tu část, kde zahlédl kouzla na ovlivňování počasí. Jak roztrhat mraky, jak přivolat déšť, jak přivolat bouřku, jak přivolat blesk na určité místo, nebo osobu a ... jak se chránit proti úderu blesku. To bylo ono. Namířit hůl kamenem přímo proti blesku, opsat koncem hole kruh (štit) a pronést formuli: „*Protego fulmen*“. Harry jen doufal, že to bude fungovat také s malou hůlkou, protože druidskou hůl neměl. Několikrát si to vyzkoušel a pak šel to kouzlo naučit Ginny.

Ve čtyři odpoledne přispěchali na ústředí zrovna v okamžiku, kdy se dohadoval Kingsley s Dobsem.

„Kingsley, mějte rozum. Jste ministr, nemůžete se vystavovat takovému riziku. Je nás dost, zvládneme to...“ snažil se přemluvit ministra Dobs.

„Takovou akci si nemůžu nechat ujít, Dobsi. Máte podstav, každá ruka bude dobrá. Slibuji, že se plně podřídím vašemu velení, ale chci být u toho!“ důrazně žádal ministr. Nakonec Dobsovi nezbylo nic jiného, než tvrdohlavému bývalému bystrozorovi ustoupit a tak se

k sedmi bystrozorům a třem kadetům nakonec přidal i ministr. Dozvěděli se, že Folková, Fox, Fill a Nore jsou na místě a hlídají. Tak zase neměli příležitost se s posledními dvěma bystrozory, které ještě neznali, seznámit. Postarší čarodějkou Doroty Folkovou a jejího partáka Daga Foxe už Harry potkal, ale Fill a Nore pro něj byli velká neznámá. Tak se na ně Harry zeptal Savageho, když byl chvíli čas.

„Viktor Nore je asi čtyřicátník, pedant a specialista na likvidaci zlých kleteb na předmětech. Ještě jsem nezažil, aby si s nějakou neporadil. Není moc povídací, a tak si dobře rozumí s Fillem, ten zase pusu nezavře. Je mu asi třicet a je to trochu frajírek. Flirtuje s každou ženskou, kterou potká, dokonce i s naší Sally,“ usmál se Savage. „Říkáme mu Fill, protože má příšerné příjmení - Przymanowski - jeho otec pochází odněkud z Polska...“ nezvykle se rozpovídal. Byl vzrušený jako všichni a nemohl se dočkat Hrdonožky, který měl přijít z nemocnice každou chvíli. Přišel, sice ještě trochu pobledlý, ale hlásil, že je plně připraven, tak se všichni, po skupinkách přemístili do lesa za stodolou.

Dobs rozdělil úkoly. Čtyři bystrozoři byli v rozích vedle vrat, čtyři hlídali stodolu zvenčí, Savage a Hardy, jako nejdrobnější budou situaci sledovat z výšky na střešních trámech, McCormacková s Harrisem budou hlídat druhý východ ze stodoly a kadeti s ministrem, budou společně s Dobsem v záloze, za hromadou harampádí uprostřed stodoly.

„Necháme bratry vyzkoušet, jestli dokážou truhlu odhalit a budeme doufat, že to nezvládnou a budou muset přivolat Neda...“ plánoval Dobs.

„To nezvládnou, zvláště když má hůlku jen jeden z nich...“ uklidňoval ho Harris.

Dobs nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Na to nespolehejte. Tihle lumpové mají vždycky nějaké rezervní hůlky. Docela mě překvapilo, že ji вчера ten Kenny neměl...“

Harry si uvědomil, že má vlastně taky, někde ve školním kufru, jednu rezervní hůlku. Tu kterou získal od Draca Malfoye a pomocí které pak porazil Voldemorta. Asi by ji měl nosit u sebe, pro případ odzbrojení... Dobs pokračoval v instruktaži a znova pro všechny opakoval:

„Nesmíte se nechat odhalit, dokud tu nebude Ned. Proto vás všechny zastře Potter, jeho kouzlo je prý naprosto dokonalé. Informoval jsem se u profesora McTeera, potvrdil mi to. Musíte zůstat v naprostém klidu až do okamžiku, kdy Ned snese truhlu dolů. Zaútočíme v okamžiku, kdy ji otevře. Budou všichni soustředěni na truhlu a moment překvapení bude hrát pro nás. Musíme počítat s tím, že si Ned sebou ještě někoho přivede, je to neřád opatrný...“ Pak kouknul na hodinky a zavelel: „Právě dostávají vzkaz z Azkabanu, Pottere, pusťte se do toho!“

Tak Harry svou první akci ve službách ministerstva kouzel začal tím, že zastíracím kouzlem ošetřil všech sedmnáct zúčastněných kouzelníků. Až ho z toho rozbolela ruka. Musel se plně soustředit, bylo důležité, aby všechna kouzla byla naprosto dokonalá. Docela si oddechl, když nakonec zastřel Rona, Ginny a sebe. Během chvilky zaujali svá postavení a pak už nastalo dlouhé čekání. Usadili se tak pohodlně, jak to bylo možné, aby jim nedřevěněli nohy, mohli hbitě vyrazit a při tom se při čekání nijak nevtřeli.

Bratři Ben a Rob dorazili až kolem šesté a hodně opatrně prozkoumávali okolí i stodolu. Harry si oddechl, že všechna zastření drží, žádné odhalovací kouzlo, která metali bratři

kolem sebe, nic neodhalilo. Pak se soustředili na trám nad vraty. Trápili se s tím skoro půl hodiny, než se jim podařilo truhlu alespoň uvidět. Dál se nepohnuli a tak nakonec jeden z bratrů zůstal na hlídce a druhý odešel s ustaraným výrazem pro svého šéfa.

Objevil se až po dlouhých pětáctyřiceti minutách, spolu s Nedem a jeho dvěma mohutnými strážci a všichni znova prověřili stodolu i okolí. Když se ujistili, že je tu čisto, tak se teprve věnoval truhle. Na první pohled byl vidět rozdíl. Ned byl opravdu velmi schopný kouzelník. Vypadal hrozivě v dlouhém černém koženém plášti s kapucou, který stejně jako jeho dlouhé černé vlasy a knír, tvořil kontrast k jeho nepřírozeně bledému, až bílému obličejí. Zrušit všechna kouzla, která truhlu zabezpečovala, mu trvalo jen asi deset minut. Už se snažela dolů a přistála mu u nohou. Harry se našponoval a téměř přestal napjetím dýchat.

Ned truhlu otevřel a v tu chvíli to začalo. Bratři Ben a Rob padli jako první, hned vzápětí padl i jeden z Nedových strážců, kterému se sice první kouzlo podařilo odrazit, ale téměř současně přišly mdloby z druhé strany a to už nestihl. Ned metal obraná kouzla na všechny strany a pokusil se vyběhnout ven. Tam ho ale také přivítala sprška zneškodňujících kouzel, otočil se na místě a chtěl se přemístit, ale nevyšlo mu to, protože celá stodola i prostor kolem ní, byla zabezpečená kouzly proti přemístování. Tak se rozhodl proběhnout stodolou na druhou stranu. Vrhнул blesk do rohu, odkud přšelo nejvíc kleteb, a Harry strnul. Objevil se štít, ale ten nedokázal úplně zastavit takový silný elektrický výboj. Blesk sice nedopadl v plné síle, ale na štítu se rozpadl na spousty menších a ty zasáhli cíl. Celý pravý roh se odmlčel.

Tím Ned uvolnil i svého druhého strážce, který se doposud také úspěšně bránil, a oba se rozběhli k druhému východu. Jenže přišlo odzbrojovací kouzlo ze směru, odkud ho nečekali - shora od střechy a Ned byl bez hůlky. Mohutný strážce zareagoval rychle a už mířil svou hůlkou vzhůru. Kingsley to nevydržel a poslal na něj mdloby. Strážce padnul, ale jejich pozice byla odhalena a Ned už držel v ruce svou druhou hůlku, namířenou jejich směrem a z té hůlky vyletěl blesk. Harry i Ginny zareagovali téměř současně a před jejich hromadou harampádí se objevil dvojitý neviditelný štít. To že tam je a funguje, poznali podle toho, jak zareagoval v okamžiku, kdy se střetl s bleskem. Tímto štítem blesk neprošel. Silný elektrický výboj začal při kontaktu s kouzlem hlasitě prskat a prskat, rozpadl se na tisíce drobných jiskřiček, které se rozběhly po celé ploše a jako by jejich energie kouzlo posilovala, štít rostl do šířky i do výšky. To už ale Neda zasáhl červený paprsek mdlob zároveň seshora i ze zadu a Bílý Ned, konečně padl.

Nastalo hrobové ticho. Byl to takový kontrast proti tomu hluku před chvílí, kdy stodolou svištěla kouzla a ohlušujícímu kraválu, co udělal Druidský štít při kontaktu s bleskem, až měl Harry pocit, že ohluchl. Naštěstí se bystrozoři začali odhalovat a z levého rohu vedle vrat se ozvalo:

„Kurňa, to byla ale bitva, co? Tony, Lonny, jste v celku?“ a Fill Przymanowski se svým partákem se ustaraně rozběhli do protějšího rohu. Za chvíli Dobsovi hlásili:

„Jsou mimo, ale žijí, budeme je muset přenést do špitálu...“

Další bystrozoři se již starali o odzbrojení, prohledání a spoutání všech zbylých členů Nedovy bandy. Z Harryho spadlo najednou všechno to napjetí a rozklepala se mu kolena. Viděl, že i Ron je vykulený a docela pobledlý a Ginny? Byla bílá jako stěna a klepala se jako

sulc. Rychle zapomněl na svou slabost a šel ji obejmout a uklidnit. Kingsley je oba poplácal po zádech a potichu poděkoval. Pak se zeptal nahlas:

„Co to bylo za kouzlo, kterým jste zastavili ten blesk? To jsem ještě nikdy neviděl...“

Přistoupil k nim i Dobs a několik nejbližších bystrozorů zvedlo hlavy a zadívalo se na ně taky, tak se to Harry pokusil vysvětlit:

„Je to staré Druidské kouzlo ochrany proti bouřkovým bleskům. Jsem opravdu rád, že to fungovalo, protože původně bylo určeno pro Druidskou hůl s kouzelným kamenem na špici...“

Kingsley s úsměvem přikývl:

„Většina starých kouzel funguje. Naše moderní hůlky jsou totiž v podstatě jen miniaturizované Druidské hole. Jen ta nejsložitější kouzla potřebují kromě síly kouzelníka i podstatně větší sílu hole...“ vysvětlil ministr

A Dobs je pobídl:

„Tak šup, do práce. McCormacková s Harrisem dopraví Fletchera a Lawrence k Mungovi a pak můžou jít domů. Ostatní zajistí zadržené a přepraví je do cel na ministerstvu. Dnešní služba posílí stráž alespoň dvěma bystrozory. Dohodněte se mezi sebou, kdo tam zůstane. Kadeti posbírají hůlky a označí, komu z nich patřily, abychom je mohli předložit jako důkaz v pondělí při procesu...“

Ginny s Ronem hned vyrazili a tak se Harry vydal za nimi. Přesto zaslechl Dobse, jak říká potichu Kingsleymu:

„A ty mi pomůžeš s hlášením. Budeme mít oba co dělat, abychom to do soudního přelíčení stihli...“

Kingsley se potichu zeptal:

„To mám jako za trest?“

Tak se Harry nenápadně ohlédl a uviděl šklebícího se Kingsleyho a zamračeného Dobse, který jen přikývl. Pak spolu obešli stodolu a okolí, aby zrušili kouzlo znemožňující přemístování. Bezvědomé bystrozory totiž museli transportovat až na okraj lesa, aby je mohli přemístit k Mungovi, ale se zadrženými se bystrozoři nechtěli zbytečně vláčet. Harry, Ron a Ginny mezitím posbírali všechny hůlky a opatřili je visačkami se jmény původních majitelů. Když je předali Dobsovi, který je uložil do prázdné truhly od pokladu, tak Harryho a Ginny poslal domů. Ron si měl dosloužit zbytek noční služby se Zorinou a Hardym, hlídáním zadržených zločinců v hlubokém podzemí ministerstva.

3. kapitola - Kletba šamana z pralesa.

Nedělní denní služba probíhala v poklidu. Zavolali je jen k řešení nějaké výtržnosti U Děravého kotle, kde se dostala do sporu skupinka opilých kouzelníků. To v pondělí byla služba mnohem zajímavější. Mohli se totiž zúčastnit soudního řízení, které mělo pouze zjistit, jaké země budou přizvány k mezinárodnímu soudnímu tribunálu a rozhodnout, že všichni zadržení budou do té doby umístěni v severním křídle Azkabanu, pod dozorem mozkomorů. Pod veritasérem vyslyšali jen Bílého Neda a přesto jeho výslech trval více než tři hodiny. Zapisovatel zavařil dva samopíšící brky, než zaznamenal množství zločinů, které tahle banda napáchala. Loupili a vraždili opravdu po celém světě. Nevyhnuli se ani Austrálii, Novému Zélandu, či Africe. Konečný soupis všech zemí, které budou pozvány k Mezinárodnímu přelíčení, nakonec dosáhl dvaadvaceti. „*Ještěže už je hotový zámeček na Strašidelné Hůrce...*“ pomyslel si Harry a byl zvědavý, jak to bude všechno probíhat.

Od té velké akce připadaly Harrymu služby nudné. Jediné zpestření bylo v pročitání tisku a následných diskusí o článcích. Každý novinář, každé noviny psali o proběhlých událostech jinak, všichni se však shodli v tom, že úspěšné zadržení takových světoznámých zločinců, přišlo v pravou chvíli. Anglie totiž od Nového roku převzala na sedm let předsednictví Mezinárodního sdružení kouzelníků. Zatím se zde kromě pár drobných mezinárodních sporů nic neřešilo. Tímto případem a obrovským soudním tribunálem, kterému teď budou předsedat, získají ve světě obrovskou prestiž a také úctu, kterou si zaslouží.

Zároveň také s Ginny využili každou volnou chvíli k tomu, aby si opsali a zkompletovali svůj kouzelnický zákoník, aby měli z čeho doma pilně studovat. Stejně si ani jeden z nich nedovedl představit, jak se to všechno zvládnou naučit, když dostávali navíc spoustu dalších úkolů, jako například - pořídit si svoje vlastní pouzdro na opasek a uvařit, nebo nakoupit všechny důležité lektvary, které do základní výbavy první pomoci patří. Pak ještě musel mít každý z nich svou truhličku lektvarů, kterou by si mohli kdykoliv přivolat a v ní připravených dalších pětadvacet základních lektvarů potřebných k práci bystrozora. Do toho ještě běžné služby... Jeden den volna po dvou denních a dvou nočních dvanáctihodinových, vyčerpávajících službách byl opravdu málo. Navíc se daly čekat zase služby navíc během konání Mezinárodního soudního tribunálu.

Harryho mentoři se nakonec slitovali nad svým, stále nešťastnějším, kadetem a naučili ho jedno velmi užitečné, ale také trochu nebezpečné kouzlo - samoučící, pamatovací. Nejdřív mu ale dali řádné školení, jak tohle kouzlo použít, protože mělo spoustu nebezpečných vedlejších účinků.

„Účinkuje přesně hodinu, všechno, co stihneš za tu dobu přečíst, si navěky zapamatuješ. Musíš si ale na tuhle hodinu zajistit naprostý klid jen na studium. Jak tě někdo vyruší, tak máš problém, protože kromě toho, co si přečteš, ti v paměti natrvalo zůstane i každá hloupost, kterou ti v té době někdo řekne. Vzhledem k tomu, že lidská paměť má pouze omezenou kapacitu, tak si do ní musíš natrvalo ukládat pouze věci důležité, které budeš potřebovat během celého života...“ kladl mu na srdce Hrdonožka.

„Dál musíš počítat s tím, že budeš po té hodině intenzivního studia tak unavený, že usneš minimálně na šest hodin a nebudeš k probuzení. Tvůj mozek ten odpočinek bude nutně potřebovat, nesmí tě nikdo budit dřív. Tohle kouzlo se dá použít zase nejdřív po čtyřiceti hodinách, osobně doporučuji spíš dvoudenní přestávku... Když to přeženeš, tak tě čekají několikahodinové úporné bolesti hlavy, kterých tě nic nezabaví...“ pokračoval Savage.

Proto se Harry i Ginny rozhodli, že ho použijí, až bude klid a budou si moci zajistit všechny doporučené podmínky ke studiu. Teď to určitě nebylo... Celé ministerstvo bylo ve varu díky přípravám, všichni byli zapojeni, všichni dělali přesčas. Skupina asi dvaceti kouzelníků z různých resortů ještě upravovala zámeček na Strašidelné Hůrce, protože úpravy, které dělal při rekonstrukci pan Conor, nepočítaly s takovou kapacitou, jaká byla teď potřeba. Když byli v úterý před noční v Doupěti na večeri, tak se odtud právě vrátil tat'ka, který tam také pomáhal a unaveně jim to vysvětloval:

„Při soudním tribunálu bude mít každá zúčastněná země tři zástupce, ale musíme počítat s tím, že jich přijede mnohem víc. Přijede i spousta ministrů s manželkami, jeden šejk z Tunisu si dokonce prý přiveze celý harém, takže se připravuje přes sto apartmánů o několika ložnicích. Zařízení kopírujeme po nocích v mudlovských obchodech, takže to zařizujeme docela luxusně a zadarmo, ale té práce, co to dá... Museli jsme rozšířit i jídelnu, společenskou místnost a kuchyň jsme přestěhovali z přízemí do sklepa. Bude tam vařit a obsluhovat ta firma, kde teď pracuje i naše Katie. Přijímali spoustu lidí, jak na vaření, tak na obsluhu. Dokonce si od McGonagallové vypůjčili pár skřítků z Bradavic, protože dost lidí nesehnali...“

Mamka se přidala:

„Ron zase říkal, že zítra bude celá denní směna okolí zámečku zajišťovat bezpečnostními kouzly. Doufá, že dostane příležitost se před Zorinou trochu vytáhnout, protože tahle kouzla ovládá moc dobře, tak doufám, že si u ní získá trochu respektu. Trochu se mu ulevilo, když se s ní Hermiona pohádala, ale pořád s ním nejedná tak hezky, jako vaši mentoři. Dost těžce to nese, že ho pořád tolik podceňuje...“

Tat'ka jen unaveně mávl rukou:

„U Zoriny si jen těžko získá respekt, chová se tak skoro ke všem. I Kingsley s ní má problémy, že s ním jedná bez respektu. Jen ke starším bystrozorům a Hrdonožkovi se Savagem se chová trochu rozumně. Měl prostě smůlu...“

Večer při nástupu do práce to viděli na vlastní oči. Ron se u nich zastavil na kus řeči, než odejde domů a Zorina ho vyhnala slovy:

„Mladej, koukej se jít domů k mamince vyspat, at' jsi zítra alespoň trochu k něčemu!“

Ron zrudnul, ale předstíral, že neslyší. Zeptal se, jestli nebude vadit, když dnes přespí u nich a dostal radu, at' se jde nejdřív do Doupěte najíst, protože dneska Krátura nevařil a Hermiona na to asi čas neměla...

Termín tribunálu se blížil a hosté se začali sjíždět. Jako první potkal Harry Australany. Přijeli ministr s manželkou, vysoký, starý, holohlavý pán jim byl představen jako nejvyšší státní soudce, pak ještě Karlův šéf, vedoucí odboru pro zahraniční spolupráci a největší

znalec mezinárodního práva a jako doprovod známý bystrozor Alex Popov. Ten se hned pozdravil s Harryho mentory, jako se starými známými a ze setkání s Harrym měl viditelně radost.

„Doneslo se k nám, že jste se rozhodl posílit naše řady, tak vám chci vyjádřit své potěšení z vašeho rozhodnutí. Vyhrál jsem totiž na ministroví pět Galeonů, protože on byl naprosto přesvědčen o vaší skvělé politické kariéře...“ smál se obrovský bystrozor. To už se jich ujala Katie, aby je uvedla do jejich apartmánu, předala jim program a jídelní lístek. Harry zůstal se svými mentory na stráži před zámečkem a tak slyšel jen její vzdalující se hlas:

„Kdybyste měli nějaké speciální požadavky ohledně stravy, tak se prosím obraťte na kohokoliv z obsluhy. Poznáte je podle bílých hábitů...“

Přijížděli další hosté a Harry překvapeně zjistil, že Australané nejsou jediní známí, které ve světě má. Najednou se před ním zjevil brankář týmu Konga, kterého si dobře zapamatoval z mistrovství světa ve famfrpálu. Byl to totiž ten nejčernější černocho, kterého kdy Harry viděl. Hned se k němu také hlásil a svou poměrně slušnou angličtinou mu hrdě představoval svůj doprovod:

„Můj otec je náčelníkem všeho pralesního lidu a můj vážený děd, je nejmocnějším šamanem v celé Africe. Já jsem jejich průvodce a překladatel...“ pyšně se natřásal. Harry je uctivě pozdravil a dobře si je prohlédl. Otec - náčelník byl stejně černý jako jeho syn, ale stařík už černou barvu ztrácel. Jeho pokožka už získávala našedlý odstín, stejný jako měly jeho vlasy a husté vousy. „*Tomu už musí být určitě přes sto...*“ pomyslel si, ale pak ho zaujaly staříkovy oči. Chytré, živé a ostražitě. Upřel je na něj a Harrymu najednou přeběhl mráz po zádech, jaká z nich najednou vyzařovala síla. Zamyšleně se za staříkem díval, dokud je doprovod neodvedl až dovnitř.

„Co je Harry?“ zeptal se ho Savage.

„Ten šaman... Vypadá jako bezmocný stařík, ale vyzařuje z něj obrovská síla... Mám z něj divný pocit. Něco mi říká, abych si na něj dával dobrý pozor...“ sdělil svým mentorům po chvíli váhání.

„Dobře,“ přijal jeho varování bez váhání Hrdonožka a Savage jen prostě přikývl.

Během pátku a soboty se sjela už většina pozvaných, jen Irové a Francouzi měli přijet až v neděli, na slavnostní recepci při příležitosti zahájení procesu. Měli celkem osm zadržených. Každému z nich bude věnován půlden, takže od pondělí do čtvrtka budou probíhat výslechy jednotlivých členů Nedovy bandy. V pátek pak mělo přijít to nejtěžší jednání - rozhodnutí, kterým zemím budou odsouzení předáni k potrestání. Vzhledem k tomu, že v některých zúčastněných zemích ještě používali trest smrti a řídili se heslem život za život, tak tohle rozhodování určitě nebude snadné.

Nedělní noční začínali už v šest hodin večer a společně s Ginny a jejími mentory měli na starost pořádkovou službu na slavnostní recepci na zámečku. Byli rozmístěni kolem obrovského sálu, který zároveň sloužil jako jídelna a jejich úkolem bylo přihlížet, přistoupit bliž v případě, že by došlo k nějakým hádkám a zasáhnout v případě, když by hádka měla tendenci přerůst do vážnějšího konfliktu. Vzhledem k tomu, že teď, před procesem, ještě nebyly důvody k nějakým rozepřím, tak večírek probíhal poměrně klidně a

důstojně. Takže docela nuda pro bystrozora ve službě. Aby nezačal zívát, tak se Harry snažil zabavit tím, že zkoušel odhadnout, z jaké země jsou kouzelníci, kteří kolem něj procházeli ke stolům s banketem.

Pak si ale všiml, jak se vpravo od něj, usazení u stolu v rohu, stranou od ostatních o něčem vzrušeně dohadují vyslanci z Konga. Otec, děd i syn chtěli pravděpodobně každý něco jiného, protože rozhazovali rukama a přestože se hádali potichu, tak jejich výrazy hovořily jasně. Harry se nenápadně posunul blíž k nim a postavil se za květinovou výzdobu za sloupem tak, aby si ho dotyční nevšimli, ale on je měl pěkně pod dohledem. Věděl, že nemá šanci porozumět, o čem se baví, alespoň bude mít přehled o tom, co dělají. Z jejich vzrušené mimiky a gestikulace se také dá vyčíst dost. Například, že oba mladší členové rodiny ustupují a podřizují se vůli svého šamana. Ten náhle zpozorněl, napřimil se a upřel svůj pronikavý zrak směrem k barovému pultu. Právě tam přišli Kingsley s Angelinou v doprovodu Irského ministra s manželkou. Šaman se soustředil na Angi...

Vtom jeho vrásčitá ústa začala něco mumlat, jeho hůl se otočila směrem k ministrově manželce a Harry skoro fyzicky cítil kouzelnou moc, která z ní začala vycházet. Zareagoval okamžitě, vystartoval směrem k jejich stolu, se zdvořilým úsměvem se postavil přímo mezi starého šamana a cíl jeho zájmu a zeptal se mladého brankáře:

„Jak se vám u nás líbí, příteli? Máte vše, co potřebujete? Starají se o vás dobře?“

Nejmladší z trojice rozpačitě zakoktal:

„Ano, lí...líbí se nám tady. Je...je o nás dobře postaráno.“

Harry se rozhlédl a s úlevou zjistil, že Kingsley se svou společností už odcházejí, tak neměl už důvod se tu zdržovat.

„To jsem rád... Přesto, kdybyste něco potřebovali, tak se na mě můžeš kdykoliv obrátit. Chci, abys to věděl...“ usmál se na mladíka a pokračoval v cestě směrem, kde stála Ginny. Při odchodu letmo zavadil pohledem o starého šamana a z výrazu, kterým ho stařík počastoval, se mu udělalo skoro špatně.

Vysvětlil Ginny, čeho byl svědkem, jak se mu podařilo šamanova kouzla překazit a požádal ji, aby se pokusila co nejdříve o všem informovat Kingsleyho a Angelinu. Musí vědět, že je potřeba se držet v bezpečné vzdálenosti a pokusit se zjistit co jsou vlastně zač ti podivní delegáti z Konga a proč jdou po Angelině. Zbytek velkolepého večírku proběhl už bez problémů a hladce. Před půlnocí se už hosté začali rozcházet do svých apartmánů, tak se i Bystrozoři vydali zpět na ústředí.

Ráno si Harryho na ústředí vyzvedl Kingsley a tak on a Ginny strávili konec své služby v ministrově kanceláři. Harry musel znova popsat své setkání se šamanem a co se potom dělo.

„Měla jsem na okamžik pocit, jako by mi někdo lezl do hlavy, ale byla to jen taková chvílička, že jsem tomu nepřikládala význam...“ zamyšleně kroutila hlavou Angelina.

„Požádal jsem Percyho, aby se pokusili něco o těch třech zjistit, tak uvidíme, s čím přijde...“ řekl jim Kingsley.

„Můžu se zeptat babičky, jestli o nich něco neví. Ona se sice už nenarodila v Africe, ale můj pradědeček s prababičkou z Konga pocházeli...“ zamyšleně doplnila Angelina a bylo vidět, že jí to dělá starosti.

„No dobře, běžte se vyspat, kdybychom na něco přišli, tak vám dáme vědět...“ propustil je nakonec Kingsley a tak šli domů.

Když se odpoledne probudili, tak už na ně čekal Kingsley v kuchyni. Harry se moc dobře nevyspal. Trápily ho podivné sny plné utrpení, bolesti a smrti. Hned jak ministra uviděl, tak se s leknutím zeptal:

„Co se děje, Kingsley? Mám podivné tušení, že bude zle...“

„Už je, Harry. Angelina babička vážně onemocněla a ani její maminka se necítí dobře. Jsou obě u Svatého Munga. Angi s Hermionou jsou tam s nimi, vzkázala mi, že babička umírá a chce co nejdřív mluvit se mnou a s taky s tebou. Půjdeš tam se mnou prosím?“

„Jistě, Kingsley, jen do sebe rychle hodím nějaké jídlo. Mám hlad jako vlk a taky tušení, že budu brzy potřebovat všechny svoje síly...“ zamyšleně odpověděl Harry a pustil se rychle do pozdního oběda.

Během deseti minut vyrazili i s Ginny do nemocnice. Posadili se kolem lůžka staré paní. Byla opravdu ve vážném stavu, celá svráštělá, flekatá a bezvládná, jako by už ztratila veškerou sílu. Jen její oči zářily jasně a prozrazovaly, že mysl v tom bezvládném těle funguje dobře. Chvilí sbírala sílu a pak začala přerývaně vyprávět:

„Moje matka a otec žili v mládí v Africe, v Kongu. Jejich národ byl vždy mírumilovný. Byli to zemědělci a pastevci, žijící na planinách Konga. Můj děd byl jediným šamanem pro všechny vesnice našeho kmene. Byl ctěn a milován i přesto, že si pořídil pouze jednu ženu. Tam co žili, je totiž zvykem, že mocní muži mají tolik žen, kolik jich dokážou uživit. Jenže on svou jedinou ženu hluboce miloval a neměl zájem o další ženy, které mu byly neustále nabízeny. Má babička nebyla z šamanského - kouzelnického - rodu a tak se stalo, že pouze jedno z jejich pěti dětí mělo kouzelnické schopnosti a to byla moje matka. Jenže šamanem se může stát pouze muž. Žena se může naučit pouze léčitelsví, poznávat byliny a vařit lektvary. Dědeček ji naučil i všechna léčivá kouzla a ještě pár kouzel obranných, aby se dokázala bránit před zvěří a jiným nebezpečím, kterého je v Africe spousta.

Jenže potřeboval následníka a tak když se ve vedlejší vesnici objevil chlapec nešamanského původu, který měl kouzelné schopnosti, vzal ho k sobě do učení. Ten chlapec byl Boan, můj otec...“ vyčerpaně se odmlčela a tak jí Hermiona podala posilující lektvar. Babička rychle posbírala síly a pokračovala:

„Vyrůstali spolu, učili se spolu a tak nebylo divu, že jejich porozumění brzy přerostlo v lásku. Dědeček byl šťastný, věděl, že spolu budou mít silné děti se schopnostmi, které zajistí dostatek šamanské síly pro kmen a tak jim dal svolení k sňatku. V tu chvíli se to ale pokazilo. Planiny, na kterých žil jejich kmen, přímo sousedily s rozsáhlými, temnými pralesy. Žilo v nich několik velmi bojovných kmenů, které většinou válčili mezi sebou a s příslušníky našeho kmene se střetli pouze výjimečně, protože nikdo z našich si hluboko do pralesa netroufal a pralesní lidé zase nechodili na planiny. Občas se setkali jen na okraji pralesa, kam chodili pro některé léčivé a kouzelné byliny a tam uviděli pralesní lidi moji

maminku čarovat, když ji napadl levhart. Okamžitě to běželi říct svému šamanovi. Měli totiž pouze jediného šamana. Byl tak mocný a krutý, že dokázal sjednotit pod svou vládou všechny pralesní kmeny. Vyvraždil přitom všechny šamanské potomky, aby se jich nemusel nikdy obávat, ale nedomyslel, jaké to pro něj bude mít následky. Měl mnoho žen a spousty dětí, ale neměl dědice, který by byl dost silný, aby ho mohl nahradit. A tak si usmyslel, že si vezme její matku za ženu, aby mu porodila mocného dědice...“ zase se na chvíli odmlčela, aby nabrala síly.

Harry se zamyšleně zeptal:

„Ale to přece nemůže být ten šaman, co sem přijel. Určitě už mu je dost přes sto, ale že by si mohl brát tvou prababičku?“

Angelina zavrtěla hlavou.

„Je to možné Harry. Teď na to babička nevypadá, ale je jí teprve šedesát a tomu šamanovi musí být opravdu hodně. Dnes jsem si ho opatrně z dálky prohlédla, během prvního soudního líčení...“

„Je mu víc, než sto dvacet roků...“ odpověděla jim oběma zase babička. „Bylo mu už skoro šedesát, když si chtěl vzít její maminku...“

Nastalo hrobové ticho, jak všichni tuhle ohromující informaci vstřebávali. Babička zase nabrala trochu sil a pokračovala:

„Můj dědeček už znal pověst mocného pralesního šamana a věděl, že moje mladičká matka by se stala otrokyní všech starších šamanových manželů. Čekal by ji krutý život v bezmoci a ponížení... Proto oddal svou dceru Dalmu se svým adoptivním synem Boanem a poslal je pryč. Daleko od šamana, daleko od Konga, daleko od Afriky. Pak vzkázal šamanovi, že se jeho dcera nemůže stát jeho ženou, protože se po boku svého manžela vydala do světa získávat zkušenosti. Ale pralesní šaman se nehodlal vzdát tak snadno. Pronásledoval mé rodiče, a přestože cestovali hodně rychle pomocí svých kouzelných schopností, zachytil jejich stopu a dostihl je někde v Egyptě...“ zase se odmlčela a pohledem požádala Hermionu o další dávku posilujícího lektvaru.

„Souboj Boana a starého pralesního šamana byl krutý. On chtěl Boana zabít, aby si mohl vzít jeho ženu, ale otec, ač byl ještě hodně mlád, tak byl už zdatným soupeřem. Přesto by tenhle boj prohrál, kdyby nezasáhla matka. Její milovaný muž byl těžce raněn a hrozila mu smrt, tak se postavila proti zákonům svého lidu a zneškodnila šamana jako divokou šelmu. Nedokázala ho zabít, jen ho odzbrojila a svázala. Uspěla jen proto, že to šaman nečekal. Bylo nemyslitelné, aby žena napadla muže, obzvláště tak mocného, jako byl on. Nestarala se o něj a snažila se jen dostat Boana rychle do bezpečí. Přemístila se s ním na nejbližší mudlovskou loď, co právě vyplouvala z přístavu. A tam ji dostihla šamanova kletba...“ babička se opět vysíleně odmlčela a zavřela oči.

„Jaká kletba? Co to bylo za kletbu mámi?“ ptala se vyděšená paní Johnsonová, ale babička neodpovídala. Hermiona jí překontrolovala tep a dech a uklidnila je:

„Jen si musí chvíli odpočinout. Je velmi slabá a to vyprávění ji moc vyčerpává.“

Seděli v naprostém tichu, každý ponořený do svých myšlenek a čekali, až bude moci stará paní pokračovat. Konečně se probírala, napila se posilujícího lektvaru a pokračovala:

„Moje matka nevěděla, jaká kletba ji postihla, nedokázala to poznat, ale myslím si, že jsem na to přišla... Jsem jediné dítě svých rodičů, přestože chtěli mít hodně dětí. Ani mě se už nepodařilo otěhotnět po té, co jsem porodila Annu a pak jsem s velkým smutkem sledovala, jak se vy snažíte o další děti...“ se slzami v očích se otočila na svou dceru. „Myslím, že je nám souzeno porodit jen jedinou dceru, dokud se některá z naší krve nestane manželkou některého z potomků krutého šamana... Já umírám, protože již nejsem schopná rodit děti, ale vy obě jste ve velkém nebezpečí. I Anna. Když se šamanovi nepodaří získat Angelinu pro svého vnuka, tak se pokusí získat Annu pro svého syna...“ zase se odmlčela a kolem ní se rozhostilo užaslé ticho. Pak se ještě probírala a dodala:

„Aby mohl získat některou z vás, musí zavraždit vašeho manžela. Buďte opatrní, je opravdu velmi mocný i ve svém vysokém věku...“

Všichni seděli jako zařezaní a myšlenky, co jim probíhaly hlavou, se jim zrcadlily v tvářích. Po několika minutách stará paní zašeptala:

„Už nemám sílu, musím odejít... Tolik se bojím...“ Harry se probíral ze zamyšlení, zvedl se, stiskl staré paní ruku a uklidnil ji:

„Té cesty se nemusíte bát. Jdete za svými milovanými rodiči. Dalma a Boan na vás již čekají. A o své milované tady se nemusíte bát, ochráníme je...“ dodal s přesvědčením v hlase a zároveň ze sebe nechal proudit své pocity - jistotu, klid a odhodlání.

Staré paní se šťastně rozzářily oči, na tváři se jí objevil úsměv a pak se její pohled zakalil, jako by se ponořil do té stříbřité mlhy tam, odkud se Harry už jednou vrátil. Harry věděl, že se stará paní vydala na cestu, z které už se nevrátí... Položil její ruku na pokrývku a odstoupil od lůžka. Kývnul na Kingsleyho a ostatní, zanechali u lůžka Angelinu a její matku Annu, jejich zármutku a odešli všichni na chodbu před pokoj.

„Alane, musíte najít bezpečný úkryt pro sebe a Annu...“ začal první Kingsley.

Pan Johnson odpověděl:

„To nebude problém. Mám tři bratry. Nastěhuji Annu k tomu nejstaršímu a mladší poprosím o hlídání. Pak vám půjdu pomoci s tím prokletým šamanem...“

Harry zasáhl:

„To nesmíte. Ani vy, ani Kingsley. Vám jde o život. Kdyby unesl některou z vašich žen, dokázali bychom ji dostat zpět. Mají pro ně cenu jen živé, s vámi je to naopak...“

„Harry, já se nemůžu ukrývat, teď ne. Můžu schovat Angi, ale pochybuji, že ji udržím někde v úkrytu...“ protestoval Kingsley a Harry zamyšleně podotkl:

„A s tím on zřejmě počítá... Musíme vymyslet, jak vás dva udržet v bezpečí, Kingsley. Na to ale sami nestačíme...“ pan Johnson odešel ke své ženě a dceři, tak Harry sundal hodinky, vyndal z nich falešný Galeon a vysvětlil: „Pošlu varování, tohle bude chtít minimálně pohotovost všech spolehlivých lidí, Kingsley...“

Čekal s mincí v jedné ruce a hůlkou v druhé s pohledem upřeným na ministra. Kingsley po chvíli přemýšlení přikývl a přistoupil blíž, aby viděl, co Harry píše.

Pozor na šamana z Konga. Velká hrozba. Pohotovost pro všechny.

Kingsley, Ginny i Hermiona přikývli a tak zprávu odeslal. Pak se otočil na Hermionu:

„Hledej všechno o magii Afrických šamanů a pokus se zjistit, co to je za kletbu a jak se jí zbavit. Zjisti, s čím se budeme potýkat, prosím...“ Hermiona přikývla, řekla, že bude doma a pošle zprávu hned, jak na něco přijde.

„Informuj o všem portréty, profesor Brumbál by ti mohl pomoci...“ dodal ještě Harry, když byla na odchodu.

„My teď musíme vymyslet, jak tobě a Angi zajistit bezpečí, Kingsley...“

4. kapitola – Dědictví paní Figgové.

První velká porada se konala ještě večer v Doupěti. Přizvali i Lenku Láskorádovou a George, protože se u nich budou scházet ostatní pro informace. Převyprávěli jim příběh Angeličiných předků, aby pochopili, čemu teď musí čelit. Jejich jménem chtěli požádat všechny, co si přijdou pro podrobnější informace, aby se pokusili zjistit něco užitečného buď o šamanovi, nebo jeho magii a informace předávali buď Kingsleymu, nebo Harrymu. Když Harry viděl nešťastnou a bezradnou Angelinu, která se teď musela vyrovnávat se smutkem z babiččina úmrtí a zároveň s podivnou kletbou, které neuměla čelit, tak jí připomenul proctví Kentaurů:

„U vás jsme viděli zármutek a strach způsobený démonem z pralesa, bude to velká hrozba, kterou však zvládnete s pomocí přátel a ohně.“

„My jsme tady Angi, nedáme tě... Zlomíme i tu kletbu, abyste mohli mít s Kingsleyem spoustu dětí...“

Angi se smutně usmála:

„Jen aby už nebylo pozdě. Myslím, že jsem těhotná... Nevím to jistě, ale všechno tomu nasvědčuje. Dnes ráno mi bylo špatně a to jsem ještě nevěděla, že babička onemocněla...“

Kingsley ji objal kolem ramen a něco ji tiše šeptal do ucha. Angi už se pomalu uklidňovala, když do Doupěte vtrhla jako velká voda Hermiona s portrétem profesora Brumbála v ruce.

„Měla jsem strach, jestli vás zastihnu, než odejdete do práce...“ a ukázala na hodiny, na kterých bylo už za pět minut osm.

„A jo!!!“ vyhrkla Ginny a vyskočila jak čertík z krabičky. Harry se zvedl taky, ale Hermiona ho zase usadila. Pak se obrátila na Kingsleyho: „Nemohl by pan ministr tohoto kadeta na chvíli omluvit? Harryho budeme s profesorem Brumbálem potřebovat...“

„Já jsem chtěl jít s vámi, musím o všem informovat i Dobse a některé bystrozory. Budeme je potřebovat...“ zaváhal Kingsley. Pak se ale s pohledem na Hermionu a profesora Brumbála rozhodl:

„Ginny, běž napřed a řekni Hrdonožkovi a Savagemu, že se Harry chvíli zdrží se mnou. Ať neodcházejí a počkají na nás. Přijdeme, jak to půjde nejrychleji...“

Ginny chvíli zaváhala, ale pak přikývla a vyběhla před Doupě, aby se rychle přemístila.

„Tak co pro nás máte, pane profesore?“ zeptal se pak portrétu, který Hermiona mezitím postavila na krbovou římsu.

Profesor se však obrátil na Harryho:

„Myslím si, že nejužitečnější informace o té magii a kletbě, kterou šaman vyslal, se můžeme dozvědět od Dalmy a Boana. Domnívám se, že budeš schopen se s nimi spojit, Harry...“

Naštěstí nemusel nikomu nic vysvětlovat, protože Lenka chvilku před příchodem Hermiony odešla zpět za Aberforthem. Všichni, co tu zůstali, o jeho schopnostech už věděli. Harry se zaraženě zamyslel:

„Zatím jsem se dokázal spojit jen s lidmi, které jsem osobně znal, pane profesore...“

„Však s Angelinou babičkou ses měl možnost seznámit a ona teď už bude určitě s nimi...“ vysvětloval Brumbál. „Skus to Harry, za zkoušku nic nedáš...“

Harry se rozhlédl po zúčastněných a jejich napjaté pohledy mluvily jasně: „Jen to skus... Věříme profesorovi i tobě, dokážeš to...“

S povzdechem zavřel oči a v naprostém tichu se soustředil na tvář staré paní, kterou dnes, těsně před smrtí poznal. Za chvilku skutečně uslyšel její hlas v hlavě:

„Měl jsi pravdu, chlapče, čekali na mě, už jsem s nimi...“

„To jsem rád... Myslíte, že se mnou budou moct mluvit? Potřebuji se jich zeptat, co můžeme udělat pro záchranu Angeliny a její matky...“

„Jsme tady, chlapče... Co potřebuješ vědět?“ zeptal se ho Boan.

„Neznáme magii Afrických šamanů, potřebujeme se dozvědět něco o tom prokletí, které šaman seslal na Dalmu a její potomky...“

Harry se odmlčel na několik dlouhých minut. Všichni v kuchyni Doupěte ho sledovali naprosto tiše, aby ho nerušili. Když se konečně s povzdechem probral, tak viděl kolem sebe zvědavé a napjaté pohledy.

„Je to černá magie, podobné prokletí, které uvalil Voldemort na místo učitele Obrany proti černé magii v Bradavicích. Ta kletba se nedá zrušit. Ani ten, co ji vyslal, ji zrušit nemůže, zmizí sama, až šaman zemře...“ řekl jim Harry. „To ale neznamená, že ho musíme zabít. Boan se domnívá, že už mu moc života nezbyvá. Stačí, když ho porazíme v souboji a oslabíme ho. Drží své tělo pohromadě už jen pomocí kouzel, jedinou jeho hnací silou je pomsta, za potupu, kterou utrpěl, když ho porazila žena... Jeho syn má velice málo kouzelnických schopností, ten kletbu obnovit nedokáže a jeho vnuk je zase příliš dobrý, aby kletbu obnovil. Toho jsem si všiml i já, že starému pánovi odporovali, nesouhlasí s ním“

oba. Dalma si myslí, že i oni byli tou kletbou nějak postiženi. Tahle prokletí se vrací na toho, kdo je vyslal jak bumerang, berou vždy něco na obou stranách...“

Pak jeho pohled padl na uplakanou Angelinu.

„Tobě mám vyřídit, že se nemáš trápit, babička je velmi šťastná, Angi... Věří, že všechno dobře dopadne a u tebe vaše rodové prokletí skončí. Mám ti říct, že tvoji předci budou vždy s tebou, že si je nosíš ve svém srdci, zrovna tak, jako si oni nosí v srdci tebe...“

Angelině stékaly po tvářích slzy, ale už se dokázala usmát.

„Díky, Harry...“

Kingsley se zvedl:

„Angi, zůstaň dnes prosím tady. Weasleyovi se o tebe postarají, budeš tu v bezpečí. Já budu v práci nejspíš celou noc, a když budeš v Doupěti, tak budu klidný...“

Mamka se taky zvedla a vrhla se ke sporáku.

„Uděláme ti s Winky něco k jídlu, děvenko, musíš být hladová...“

Tatka přikývl:

„Neboj se Kingsley, postaráme se o ni. Katie má dnes noční, tak se Charlie stejně chystal, že zůstane u nás. George může taky zůstat a co ty, Bille?“

Bil se zvedl:

„Jen zajdu domů, abych Fleur všechno vysvětlil a na noc přijdu sem...“

Hermiona se připojila:

„Zůstanu přes noc s tebou Angi, můžeme se usadit u Ginny v pokoji, už jsem tam jako doma...“ usmála se. „A Ron tu bude taky každou chvíli, měl dnes denní službu.“

To uklidnilo i Harryho a tak se zvedl a odešel za svým ministrem.

Po příchodu na ministerstvo, se nejprve zastavili pro Dobse, pak pro Hrdonožku a Savage. Kingsley je všechny odvedl do své kanceláře a tam znova opakoval všechno, co se už dozvěděli.

„Zatím jsme zapojili příbuzné a přátele. Angelina je na dnešní noc pod ochranou Weasleyových, její rodiče zase pod ochranou celé rodiny Johnsonových. Budeme muset zabezpečit náš byt a přes den se spoléhám na to, že naši bezpečnost zajistíte vy. Budeme se držet pohromadě, pokud to bude možné. Udělám z Angi klidně svoji osobní asistentku po dobu soudního procesu, abychom nemuseli zbytečně tříštit ochranu...“

Harry ho doplnil:

„Nesmíme toho starého pána podcenit. Je to opravdu nejmocnější Africký šaman, běžně používá kouzla a rituály černé magie a je opravdu hodně nebezpečný. Naší výhodou je, že

ani jeho syn, ani vnuk, jeho nenávisť nesdílejí. Podporují toho starého šílence jen z úcty k jeho postavení a moci, kterou nad nimi má.“

Dobs zapochyboval:

„Na veřejnosti se přece nepokusí vás napadnout, tak šílený snad není...“

„Už to zkusil,“ vyvedl ho z omylu Harry a pak vyprávěl, jak mu překazil jeho kouzla při slavnostní recepci na zámku.

„A že, jsi nic neřekl, tajnůstkáři...“ vyčítavě ho pokáral Hrdonožka.

Harry pokrčil omluvně rameny:

„Řekl jsem to Kingsleymu, bylo na něm, kdy s tím seznámí ostatní...“

Ministr mávnul rukou, jako by zaháněl obtížný hmyz.

„Musel jsem nejprve zjistit, proč to dělá, o co mu vlastně jde. Teď víme, že ta hrozba je vážná a že se ten šílenec nezastaví před ničím. Víme, na co se máme připravit a tak čekám na vaše návrhy...“

Porada a plány trvaly skoro do půlnoci. Pak odešel Dobs domů, aby se trochu vyspal, protože hned ráno musí vydat rozkazy na zahájení nenápadné ochrany ministra a jeho ženy a zahájit pátrání po tom, co jim hrozí. Musí se zjistit něco víc o starém šamanovi a o magii, kterou disponuje. Harry, jeho mentoři a Kingsley se pak přenesli do ministrova bytu, aby ho zajistili všemi možnými bezpečnostními kouzly, včetně Fideliova zaklínadla.

„Budu muset Angi prozradit kde bydlíme, teď by chudák ani netrefila domů...“ uculoval se Kingsley a Harry s potěšením konstatoval, že si jeho přítel nenechá, ani touto vážnou situací, pokazit dobrou náladu. Když byl byt zabezpečen, tak je Kingsley posílal zpět do služby, že se teď může na chvíli v klidu vyspat. Ale Hrdonožka ho rázně usadil:

„My máme jiné rozkazy, Kingsley. Dobs mi jasně řekl, že se od tebe nemáme hnout na krok, dokud tě nepředáme denní službě. Takže si běž klidně zdřímnout, my se budeme střídat na hlídce a střežit tvůj nerušený spánek...“

Kingsley se na okamžik naježil, ale viděl před sebou tři tváře s odhodlanými výrazy, tři spolehlivé přátele, kteří byli odhodláni ho chránit i proti jeho vůli... Tak se nakonec usmál, přikývl a řekl:

„Dobře, nechám otevřené dveře. A vy se opravdu prostřídejte a odpočíte si alespoň trochu, budete to potřebovat...“

Ráno ho doprovodili nejdřív pro Angelinu do Doupěte a pak oba na ministerstvo, kde si je už převzali Viktor Nore a Fill Przymanowski. Ginny na Harryho čekala, ale nebylo jim souzeno jít ještě domů. Harrymu se na chodbě před ústředím bystrozorů do vlasů zamotal malý, rozčepýřený sýček. Když ho s Ginninou pomocí vymotal, tak mu od nohy odvázal vzkaz od paní Figgové:

Drahý Harry,

Až to bude jen trochu možné, tak se u mě prosím zastav. Je to důležité!!!

Tvá oddaná přítelkyně Arabela Figgová

Ginny mu četla přes rameno a rozesmála se:

„Tak oddaná přítelkyně, jo? Abych si na paní Figgovou začala dávat pozor...“

Harry se na ni usmál, dal jí pusku a zeptal se:

„Zajdeme za ní hned, ne? Ať to máme za sebou... Určitě nám uvaří dobrou kávu...“

Ginny přikývla a tak se místo domů, přemístili i se sýčkem v Ginniných rukách, na zarostlou zahradu paní Figgové, Harryho ochotné chůvy v dětství, jeho strážkyně a přítelkyně v dobách zlých.

Laskavá stará paní je přivítala s otevřenou náručí, oba je objala a sebrala Ginny z rukou přešťastného sýčka.

„To se divím, že tě ten malý popleta našel tak rychle... Pojd'te honem dovnitř, vypadáte unaveně, tak vás nebudu dlouho zdržovat. Jenom pošlu tohohle troubu ještě pro Levanduli...“

„To nemusíte, paní Figgová, pošlu jí patrona, jestli ji tu taky potřebujete...“ uklidnil uspěchanou paní Harry.

„Já ji nepotřebuji, ale ona potřebuje mluvit s tebou. Říkala, ať jí vzkážu, až přijdete. Bude určitě u Dursleyových, tak tu bude cobydup...“

To už došli do kuchyně, která byla cítit kysaným zelím a kočkami. Tak se Harry chvíli soustředil a poslal pro Levanduli jejího Patrona - králíčka Binkyho - se vzkazem, že je tu a pak poprosil paní Figgovou o silnou kávu.

Stará paní před ně postavila velké kameninové kafáče a pak začala překotně povídat, jako by se snažila maximálně využít čas, kdy je má jen pro sebe.

„Levandule mi dnes ráno vyprávěla, co hrozí našemu zlatému ministrovi a jeho ženě, byla v Příčné ulici u George pro informace. A já si vzpomněla, že můj tatínek za mlada studoval magii Afrických šamanů. Tak jsem hned vylezla na půdu a našla jsem ten jeho kufr...“ ukázala do rohu, kde stála bytelná dřevěná bedna. „Levandule mi s ním pomohla dolů. Je tam všechno, Harry, knihy, jeho poznámky, vzorky různých bylin a kouzelných předmětů. Všechno ti to dám, podívejte se na to. Třeba vám to pomůže najít zbraň, jak toho prokletého šamana porazit...“

Harry nakoukl do kufru a usmál se:

„To bude přesně to, co Hermiona potřebuje. Musíme jí to dát co nejdřív, ona totiž dost těžko shání nějaké informace. O Africké magii se toho u nás moc neví...“

„Však já jsem kvůli tomuhle výzkumu skoro tátu neznala. Byl pořád v Africe a doma se ukázal vždy jen na pár dní v roce. Pak se mu tam asi něco špatného stalo, protože se vrátil s podlomeným zdravím a přesto, že pro něj léčitelé udělali, co bylo v jejich silách, tak zemřel asi za půl roku. To mi bylo deset. Dědeček říkal, že je dobře, že se nedožil toho zklamání, když mě nevzali do Bradavic, protože jsem moták a maminka mu za to hrozně

vynadala...“ její vyprávění bylo přerušeno nesmělým zaklepáním na dveře a do dveří vešli Levandule s Dudleym.

„Přišli jsme vás pozvat na svatbu,“ vyhrkla hned mezi dveřmi Levandule. „Bereme se už tuhle neděli. Víím, že je to narychlo, ale pospícháme, kvůli tetě Marge. Ona totiž odjela na čtrnáct dní do Ameriky, na nějakou akci s těmi svými psy. A tak uděláme rychle svatbu a pro ni se pak necháme oddat ještě jednou v mudlovském kostele, aby se necítila uražená, že jsme ji na svatbu nepozvali. Ona není vyjmutá ze zákona o utajení, tak nemůže na kouzelnickou svatbu a já mám dost příbuzenstva, které bych těžko usměrňovala podle mudlovských způsobů...“

Harry chápavě přikývl a pak se podivil, že prostě jen neposlali zprávu. Dudley se začervenal a začal koktat:

„Víš... já... bych tě chtěl poprosit, je... jestli bys mi nešel za svědka, Harry...“

Harry na něj vyvalil oči a překvapeně mlčel.

„Já tě o to taky prosím, Harry,“ pustila se do vysvětlování Levandule. „Naši se ještě pořád nevyrovnali s tím, že si chci vzít mudlu. Mají hlavně strach z reakcí některých příbuzných, kteří mají bohužel s mudly špatné zkušenosti. Proto potřebujeme, aby ses k Dudleymu trochu hlásil, jako ke svému bratranci, tím všem těm protivům zavřeme ... ústa. Harry, prosím, udělej to pro nás...“ a upřela na něj svoje velké a kupodivu i šťastné oči.

Harry i Ginny se rozesmáli a začali si z nich dělat legraci. Nakonec samozřejmě Harry přijal a tak, když se chystali přemístit za velkým dřevěným kufrem domů, zanechali za sebou dva prázdné hrnky na kafe, paní Figgovou, která byla šťastná, že zase mohla být užitečná a velmi spokojené Levanduli a Dudleyho.

Když se vyspali, tak se Harry pomocí portrétu profesora Brumbála objednal na návštěvu ředitelky McGonagallové. Chtěl toho probrat víc jak s ní, tak s ostatními portréty ředitelů. Skřítek, mezitím co spali, předal Hermioně, která se vrátila z přednášek ve škole, dědictví po otci paní Figgové. Našli ji v jejím pokoji, celou obloženou knihami, pergameny, podivnými maskami, figurkami zvířat a dalšími exotickými předměty.

„Tohle je poklad Harry. Budu si na to muset přizvat nějakou výpomoc. Nebude ti vadit, když to přenesu ke Svatému Mungovi? Přiberu Ernieho, pracuje jako léčitel praktikant na oddělení cizokrajných chorob a s tímhle mi bude schopný pomoci...“

„Dělej s tím, co chceš, hlavně, aby to bylo užitečné...“ pokrčil rameny Harry.

„Určitě to bude užitečné, tím jsem si jistá už od prvního pohledu...“ řekla Hermiona a Harry v jejích očích zahlédl zase ten pohled, který jasně vyjadřoval její zaujetí. Tak pomohli Hermioně zase všechno zabalit, aby se i s kufrem mohla přestěhovat do kouzelnické nemocnice.

„No nazdar...“ komentovala její rychlý přesun Ginny. „To ji brácha zase pár dní vůbec nezahlédne...“ Pak se otočila s vyčítavým pohledem na něj: „Proč mě nechceš vzít sebou k McGonagallové? Co přede mnou tajíš Harry?“

Harry zakroutil nevěřičně hlavou:

„Nic před tebou netajím, miláčku. Přece jsem ti říkal, proč tam chci jít. Samozřejmě můžeš jít se mnou, ale chtěli jsme dnes vařit některé z lektvarů do bystrozorské výbavy. Myslel jsem, že začneš sama a já se k tobě přidám po návratu. Ušetřili bychom tak spoustu času, kterého moc nemáme. Ale jestli na tom trváš, tak tě klidně vezmu sebou...“

Ginny vypadala, že se uklidnila a tak si Harry docela oddychl. Něco před ní opravdu tajil, respektive jí neřekl úplně všechno...

Když vystoupil z krbu v ředitelně, tak slušně pozdravil paní ředitelku, portréty i kouzelný klobouk, který ho radostně vítal ze svého místa na skříni. Paní ředitelka mu hned podala sošku Fénixe, pro kterou si měl přijít. Harry sošku zatím odložil na její stůl. Na vrcholu pyritové hory stál zlatý Fénix s roztaženými křídly. Tahle soška je nejen krásná, ale má i velmi užitečné schopnosti. Ten Fénix výkřikem varuje před bezprostředně hrozícím nebezpečím, když do místnosti vstoupí zlý člověk, tak se rudě rozzáří a pokud se ho dotkne někdo s nepoctivými úmysly, tak ho ošklivě popálí. Kingsley pak přidal k jejím výjimečným vlastnostem složitou paměťovou kletbu. Ti, co s rukou položenou na tuto sošku přísahali, že nezradí Fénixův řád a Brumbálovu armádu, tak při prvním pokusu o zradu ztratí paměť na jeden měsíc, při druhém na půl roku a při třetím definitivně. První dvě paměťová kouzla jsou časově omezená, ale neselektivní. To třetí paměťové kouzlo je selektivní, takže dotyčný prostě jen zapomene na to, že existuje něco jako Fénixův řád, nebo Brumbálova armáda.

„Přemýšlel jsem o tom, že bych tu sošku nechal u vás, paní ředitelko. U mě doma by její zvláštní schopnosti zahálely, vy je tady přece jen můžete lépe využít...“

„To si nemyslím, Harry,“ oponovala mu ředitelka. „Profesorský sbor už se mi snad podařilo stabilizovat a těch návštěv, které by se musely prověřovat, tu zase nemáme tolik, aby se mi tady ta soška vyplatila. Jestli ho nechceš mít doma, tak pro něj určitě najdeš nějaké jiné místo, kde by se mohl plně uplatnit.“

Harry si povzdechl.

„Ano, máte pravdu... Myslím, že právě teď bude pro něj nejvhodnější místo u Kingsleyho v kanceláři, nebo doma. Kvůli tomu jsem chtěl pohovořit i s vašimi váženými řediteli, jestli dovolíte...“

Tak se chvíli věnovali společně Africe, šamanům, černé magii... Dozvěděl se toho dost, ale nebyl si jistý, jestli mu to k něčemu bude. Pak ho ale uklidnila právě příchozí čarodějka se stříbrnými lokny - Dilysa Derwentová, jejíž druhý portrét visel v nemocnici U Svatého Munga:

„To co ti o té magii můžeme říct my, ani zdaleka nevyváží to, co právě objevují v té pozůstalosti Roberta Figgy. Hlavní léčitel Mikaelus Macaluso už slečně Grangerové a panu MacMillanovi přidělil na výpomoc další dva zkušené léčitele. Nevědí samozřejmě, že je v ohrožení ministr. Zkoumají tu magii hlavně proto, že by se mohl ten starý šaman rozčítit kvůli průběhu soudního líčení a napadnout jiné z účastníků...“

Harry se potěšeně usmál a značně se uklidnil. Pak chvíli zaváhal, než oslovil ředitelku se svou tajnou prosbou:

„Dostali jsme svatebním darem od Kentaurů věštbu. Zatím se toho už dost vyplnilo, teď jsou na řadě Angelina a Kingsley. V té věštbě se objevilo i něco nečekaného o mě...

...viděli jsme tě v podobě bílého jelena, jak zachraňuješ náš lid...

Myslíte, že mám schopnost stát se zvěromágem? Pomůžete mi s tím, paní profesorko?“

Profesorka se rozesmála.

„Mě spíš překvapuje, žeš to už dávno nezkoušel sám, Harry. Čekala jsem to od okamžiku, kdy jsem se od profesora Brumbála dozvěděla, jak hrozně riskovali James se Siriusem, když se to učili sami, tak mladí a nezralí. Hlídala jsem tě, abych mohla zasáhnout, kdyby se ti to zvtřlo, jako se to povedlo loni Ginny. Je vidět, že jsi mnohem zodpovědnější, než byl tvůj otec a kmotr... Jistěže ti s tím pomůžu, Harry, moc ráda...“

Tak se Harry vrátil domů krbem, se soškou Fénixe v náruči a uklidněn slibem svojí oblíbené profesorky. Samozřejmě nezapomněl požádat profesora Brumbála, ať se neprořekne před Ginny, nebo jeho rodiči na portrétu. Chtěl si to pro ně připravit, jako překvapení k nějaké výjimečné příležitosti. I když mu bylo jasné, že si na hodiny s paní profesorkou bude jen těžko hledat čas v tak nabitém programu, jaký teď má. Ginny právě odkládala ukončenou první fázi mnoholicného lektvaru a už měla připravené ingredience na veritasérum. Harry se s ní poradil, o umístění sošky Fénixe u Kingsleyho, a když to schválila jako dobrý nápad, tak poprosil pana profesora, jehož druhou kopii kouzelného portrétu měl Kingsley v kanceláři na ministerstvu, aby mu dal vědět, kdyby se tam ministr ještě dnes objevil.

„Určitě se tam objeví, Harry. Vždycky si zajde do kanceláře po ukončení soudního líčení, aby si vyzvedl vzkazy, než odejde domů. Dám ti vědět...“

A tak se Harry přidal k Ginny a po té, co zvládli poměrně jednoduchou první fázi veritaséra, pustili se do přípravy lektvaru, rušícího jeho účinky. Plně se soustředili a jejich spolupráce, kterou měli nacvičenou už ze školy, byla tak perfektní, že za necelou hodinu už plnili čirý lektvar s jemným růžovým nádechem do lahviček. Pak Harrymu oznámil profesor Brumbál, že soudní jednání skončilo a ministr se ženou přechází do kanceláře v prvním patře, kde má dojít ke střídání bystrozorské ochranky. Tak nechal Ginny u lektvaru odolnosti, popadl sošku, vložil ji do batůžku a vyběhl z domu, aby se rychle přemístil na ministerstvo. Přemístil se na chodbu ve druhém patře zrovna v okamžiku, kdy se k výtahu vydali i Zorina, Hardy a Ron, kteří měli ministra a jeho ženu hlídat přes noc. Přidal se k nim, počkal, až si předají službu s Norem a Fillem. Když se Hardy a Zorina právě bavili s těma dvěma o tom, jak probíhalo soudní řízení, tak Harry vytáhl sošku a řekl potichu Kingsleymu:

„Tohle ti posílá paní ředitelka. Je na tobě, jestli si tu sošku necháš na ozdobu tady, nebo si ji vezmeš domů. Můžeš ji vlastně přenášet sem a tam podle potřeby.“

„Tu máš přece hlídat ty, ne?“ podivil se Kingsley.

„To možná ano, ale u tebe bude užitečnější. Tu sošku nikdo hlídat nemusí, ohlídá se sama a při tom může střežit i vás...“

Kingsley pochopil a přikývl:

„Až to všechno skončí, tak ti ji přinesu.“

Harry se rozloučil a šel zase vařit s Ginny lektvary. Tvrdě pracovali až skoro do půlnoci. Uvařili i lektvar na posílení srdce a první fázi dokrvovacího lektvaru. Pak už ale museli jít spát. Jejich jednodenní volno skončilo tak rychle, že si ani nestihli odpočinout a zítra je už zase čeká denní směna.

5. kapitola - Mezinárodní soudní proces.

Harry a jeho mentoři dostali ráno za úkol hlídání Kingsleyho. Převzali službu od Zoriny, Hardyho a Rona. Ten si nenápadně, s trochou zášti v hlase, postěžoval, že Zorina skoro celou noc podřímovala a nechala celé hlídání na něm. Hardy byl před bytem na chodbě a Ron se Zorinou hlídali venku před barákem.

„Stejně byl klid, nic se tam nedělo... Prostě nuda...“ rozmrzele si stěžoval Ron, než se odešel domů vyspat.

Kingsley se nakonec dohodl s Dobsem, že noční hlídky zruší, protože byt je zabezpečen tak dobře, že už nejsou potřeba. Bystrozorové budou střežit ministra jen během dne, především při soudním líčení.

Na soudní proces se Harry docela těšil. Byl jen při předběžném líčení a o tom, jak probíhá mezinárodní proces, měl jen kusé informace od těch, kterým se poštěstilo, a mohli do soudní síně nahlédnout. Nejprve ho ale napomenula Angelina:

„Harry, takhle na ministerskou tribunu nemůžeš...“ Harry se podíval na svoje oblečení. Naučil se chodit do práce v džínách a mikině, tak se cítil nejpohodlněji. Pak mrknul na svoje mentory, kteří už si natahovali přes hlavu svoje slavnostní hábity. Tak mávl hůlkou a zavolal Kráturu.

Kingsley se lekl, když se skřítek s hlasitým „prásk“ objevil. Okamžitě byl ve střehu s hůlkou v ruce. To byla pro Harryho připomínka toho, že jeho nervy jsou v maximální pohotovosti, přes to, že vypadá docela klidně. Nechal si od Krátury přinést svůj tmavě modrý hábit, který si přivezl z Austrálie, a pak mohli konečně vyrazit do soudní síně.

Velká soudní síň byla rozdělena na tři sektory. Největší tribuna proti vchodu byla vyčleněna pro účastníky mezinárodního procesu, po třech zástupcích z dvaadvaceti zemí celého světa. S nimi pět předsedajících kouzelníků z Anglie, kteří proces řídili. Mezi nimi zahlédl Harry i dvě známé tváře. Grant Perkins, nejlepší odborník na mezinárodní právo z Mezinárodní kouzelnické advokátní kanceláře, který je přijel v létě vysekat z problémů v Řecku na hoře Olymp a profesor Tiberius Ogden, člen Starostolce a zkušební komise...

Vpravo od vchodu byla tribuna určena pro VIP hosty, ministry kouzel a jejich doprovod. Vlevo zase seděli zástupci kouzelnického tisku, kde byli delegáti z celého světa, nejen ze zúčastněných zemí. Sally McCormacková měla pravdu, když mluvila o tom, že zadržení téhle bandy Anglii přinese obrovskou slávu a prestiž. V pondělí se konaly výslechy dvou Nedových osobních strážců, jako nejméně významných zadržených zločinců. V úterý byli vyslýcháni pihatý zrzek Paddy a Grant Fynedal a dnes byli na řadě Ben a Rob Poolovi.

Harry vstoupil do soudní síně poslední, zdržel se prohlížením síně, kde čelil svému vlastnímu obvinění při disciplinárním řízení a kterou viděl už před tím v Brumbálově myslance. Když odsuzovali Smrtijedy po prvním pádu Voldemorta, tak tahle síň vypadala daleko hrozivěji. Ted' byla mnohem civilizovanější, než si ji Harry uchoval ve vzpomínkách.

Možná proto, že tu nebyli mozkomorové... Nebo proto, že tu byl jen jako host a ne jako obviněný...

Znova přešel síň očima a zahlédl, že Kingsley s Angelinou, které tu má dnes chránit, jsou i s jeho mentory na svých místech. Okamžitě se vydal k nim a cestou přemýšlel. Chtěl se posadit tak, aby byl přímo mezi ministrem a šamanem. Vtom spatřil v řadě pod Kingsleym sedět obrovského Australského bystrozora, který byl usazen vedle svého ministra a jeho manželky. Rychle si v duchu přeměřil soudní síň a řekl si, že to je to pravé místo pro něj. Prodral se proto na místo vedle Alexe Popova a s úsměvem se zeptal, jestli mu nebude vadit jeho společnost. Pak se otočil na svého šéfa, který mu jeho pozici s úsměvem schválil.

Harry prohodil s Alexem Popovem pár zdvořilostních vět a pak se ho bystrozor, na svou obrovskou postavu nezvykle tichým hlasem, zeptal:

„Hrozí tu nějaké problémy?“

Harry stejně potichu odpověděl:

„Vám a vašemu ministrovi snad ne...“

„Takže tedy tomu vašemu. Proto tu nebyl v pondělí odpoledne a od úterka má ochranku...“ konstatoval potichu Australan. „Se mnou můžete počítat, kdyby se něco semlelo...“ dodal a Harry jen přikývl a vděčně se usmál.

To už ale přiváděli prvního obžalovaného a tak se oba soustředili na proces.

Většího z obou bratří přivedli z bočního skrytého vchodu tři mohutní strážníci. Usadili ho do dřevěného křesla, čelem k hlavní tribuně a pak si stoupli po jeho stranách a za něj. Předsedající starý kouzelník s dlouhým plnovousem, kterého Harry neznal, obžalovaného představil a pak mu oznámil, že tribunál rozhodl o jeho výslechu pomocí veritaséra. Ben zpanikařil a vyskočil z křesla v okamžiku, kdy k němu přistoupil jeden ze strážných s pohárem v ruce. Starý kouzelník ale mávl hůlkou a z křesla vystřelily řetězy s okovy, které se zaklaply kolem jeho pasu, rukou a kotníků. Pak ho strhly zpět do křesla a pevně ho k němu připoutaly. Harry se v duchu otřásl vzpomínkou na to, jak sám čekal od křesla podobnou zákeřnost při svém disciplinárním řízení. Strážný přinutil zločince vypít veritasérum a on zvláčněl, na tváři se mu rozlil přihlouple šťastný výraz a celý se uvolnil. Tak předsedající kouzelník okovy zase uvolnil. Teď už se nemuseli obávat nějaké agresivity z jeho strany.

Jeho výslech trval přes dvě hodiny. Nejprve se ptal profesor Ogden. Jeho otázky zněly jako naučené, předem dané. Byla to docela nuda. Probíral s ním nejprve jeho hříchy z dětství a mládí. Postupně se ale z rošťáren a drobných přestupků začaly stávat horší skutky. Krádeže, loupeže a týrání jiných lidí, především mudlů. A pak už přišla na řadu jeho kariéra v Nedově bandě. Teď už se do výslechu zapojovali i zástupci zemí a žádali doplňující otázky k různým zločinům, které tahle banda u nich spáchala. Vypadalo to opravdu podivně, když tenhle chlapík s tím přihlouplým šťastným výrazem vyprávěl o vraždách, pobořených domech, pod jejichž troskami pohřbili své oběti, o mučení těch, kteří jim svůj majetek nechtěli dát dobrovolně a dalších a dalších zvěrstev.

Najednou se k němu dolů naklonil Kingsley a zašeptal:

„Ovládej se Harry. Tvoje znechucení a odpor už začíná být cítit až k nám...“

Harry se vzpamatoval a vyplašeně se rozhlédl kolem sebe. Nikdo jiný nezareagoval, asi Harryho pocity plně korespondovaly s tím, co cítili sami a tak si nikdo ničeho nevšiml.

Padaly další otázky. Výslech trval tak dlouho, dokud na obžalovaném nebyly vidět známky toho, že veritasérum pomalu přestává účinkovat. Zapisovatelé popsali několik pergamenů a tak, teď už značně nešťastného a naštvaného Bena, konečně odvedli. V půl dvanácté předsedající vyhlásil polední přestávku do jedné hodiny. Ministři se začali zvedat a tak se Harry také připravil k odchodu. Pořád se ale snažil po očku sledovat skupinku Afričanů, aby se držel mezi nimi a ministrem. Nebylo to těžké... Ostatní soudci byli oblečeni v černých, tmavě modrých, temně fialových hábitech, jen šaman a jeho doprovod byli ustrojeni do pestrých, lesklých, dlouhých hábitů, takže byli z dálky v tom temném moři velice dobře vidět.

Vtom Australský ministr oslovil Kingsleyho:

„Pane kolego, rád bych vám oplatil vaši pohostinnost a pozval vás dnes i s vaší krásnou paní, do zámečku na oběd...“

Harry s pohledem na svého ministra nesouhlasně přimhouřil oči a lehounce zavrtěl hlavou. Kingsley zaváhal a tak jeho kolega z Austrálie pozvání upřesnil:

„Myslím tím samozřejmě soukromý oběd v decentním prostředí našeho krásného apartmánu.“

A Kingsley přes nesouhlasné pohledy svých strážců i své manželky přijal...

Australský ministr potěšeně dodal, že na ně počkají venku na chodbě a protáhl se kolem Popova a Harryho, směrem k východu. Popov si zřejmě všiml Harryho nesouhlasu, protože omluvně pokrčil rameny, když procházel za ním. Afričané už byli také v hloučku před východem ze síně a tak se Harry podíval vyčítavě na Kingsleyho. Nebyl sám. Savage kroutil hlavou a Hrdonožka nesouhlasně zabručel:

„Co nám to děláš, Kingsley... Lezeš drakovi do chřtánu...“

I Angelina se přidala s lehkou výčitkou:

„Já se bojím, Kingsley...“

Kingsley se ale zatvářil rozhodně.

„Takové pozvání by bylo nezdvorné nepřijmout...“ a pak se trochu rozčílil. „U starého dřevěného kotle! Přece se nebudeme schovávat! Nenechám si tím šilencem řídit život...“

Hrdonožka a Savage si jen odevzdaně povzdychli.

„Harry zastří nás. Budeme hlídat nepozorovaně na chodbě. Uvnitř bys na to měl s Alexovou pomocí stačit, kdyby k něčemu došlo...“

A tak se všichni, společně s Australany, přemístili na Strašidelnou hůrku. Přemístovací prostor byl na palouku, kam si na jaře Harry svolal zbytek Voldemortových hadích potomků, aby se jich konečně všech zbavili. Do zámečku nechali jít vepředu Australského

ministra s manželkou, za nimi šel Kingsley s Angelinou a za těmi šli bok po boku Harry s Alexem Popovem. Tušil, že Hrdonožka a Savage se drží vedle nich a kryjí svého ministra ze stran. Alex o nich také věděl - natáhl ruku před sebe, nahmátl rameno některého z nich, zlehka ho poplácal, aby mu dal najevo, že o nich ví a zase ji stáhnul.

Do apartmánu Australských vyslanců dorazili bez problémů. Měli apartmán jen pro sebe, protože účastníci soudního řízení jedli ve společné jídelně, aby mohli diskutovat o probíhajících výsleších. Harry a Alex stáli z obou stran vedle dveří a počkali, až obsluha prostře v obývacím pokoji oběd. Když ministrové a jejich manželky začali jíst, tak se Alex Popov posadil k rohovému stolku, kde připravili jídlo pro bystrozory. Ani se nesnažil k obědu zlákat i Harryho. Ten se jeho směrem vůbec nepodíval, protože i tak už se mu sbíhali sliny a kručelo mu v břiše, jaký měl hlad. Stál vedle dveří, očima přejížděl celou místnost a všechny ostatní smysly měl našpicované na maximum. Přemýšlel o použití supersmyslového kouzla, ale i tak slyšel spoustu lomozu zvenku. Lidé procházeli po chodbách a živě diskutovali, tak si radši supersmysly odřekl a soustředil se jen na tuhle místnost. Věděl, že venku hlídají Hrdonožka a Savage, na které je spolehnoutí.

Alex Popov se najedl rychle. Než jejich chráněnci stihli sníst předkrm a polévku, tak stál vedle něj. Usmál se a ukázal mu na jídlo v rohu. Harry zaváhal a Alex zvedl obočí s výrazem: *Nevěříš mi?* Tak se usmál, lehce přikývl a šel se najíst. Konverzace u stolu ministrů se konečně rozběhla. Už i Angelina se uvolnila a začala se bavit. Harry dojedl rychle a zase se postavil vedle Popova na hlídku, ale nic se nestalo. Před jednou se všichni vydali zase na palouk, aby se přemístili zpět na ministerstvo.

Těsně před tím, než se přemístili, zahlédl Harry ze zámečku vycházet tři pestře oblečené černé kouzelníky. Jejich překvapené výrazy, když je tam spatřili, mluvili jasně. Proto byl klid. Nevěděli, že se Kingsley s Angelinou chystali poobědvat v jámě lvové...

Když se přemístili do atria ministerstva, tak se rozloučili s Australským ministrem, který si šel promluvit se svými třemi soudními specialisty a na tichou žádost Hrdonožky se přesunuli až ke stěně za fontánou. Tam ti dva zrušili zastření a tak bylo vidět, jak se rychle cpou nějakými sendviči. Harry se usmíval a tak ho Hrdonožka usadil:

„My jsme najíst nedostali... Zato ty jsi mlaskal, že to bylo slyšet až ven...“

Kingsley se zasmál, ale Harryho se zastal:

„To jste nejspíš slyšeli Alexe. Harry statečně počkal, až ho Popov vystřídá, než se šel najíst i přesto, že až k nám bylo slyšet, jak mu kručí v břiše...“

Savage mávl rukou:

„No, hlavně že byl klid...“

„Nevěděli, že tam jsme...“ řekl jim Harry. „Viděl jsem jeho překvapený výraz, když nás zahlédl těsně před tím, než jsme se přemístili zpět.“

Odpoledne byl na řadě výslech staršího a drobnějšího z bratrů Poolových. Probíhalo to podobně, až na to, že se Rob uměl líp ovládat a vypil si veritasérum bez násilí. Harry se už moc nesoustředil na samotný výslech, protože v podstatě vypovídal stejně, jako jeho bratr. Raději si důkladně prohlédl všechny zúčastněné. Zahlédl mezi novináři i Ritu Holoubkovou,

tentokrát oblečenou ve střízlivém tmavě modrém hábitu. Snažil se zapamatovat si tváře všech soudců, novinářů i ministrů, přesvědčen, že se mu to určitě bude někdy hodit. Výslech už končil, Rob se začal probírat z obluzení, když najednou Harry ucítil něco zvláštního...

Jako by se o něj něco otřelo. Nebylo to hmotné, nebyl to ani vánek, nebo průvan. Bylo to jako proud magie. Alex se také na okamžik otrásl, jako by mu přejel mráz po zádech, ale nijak nereagoval, ani Kingsley nijak nereagoval, tak se Harry podíval po Savage, který seděl přímo vedle ministra, jestli něco nepocítil. Savage zpozorněl a zvednutým obočím se Harryho ptal, co se děje. Harry pokrčil rameny a najednou si nebyl jistý, jestli cítil, to co si představoval.

Výslech skončil, obžalovaného odvedli a soudní dvůr se začal rozcházet. Tak šli taky. Ve výtahu Harry pozorně sledoval svého ministra, protože se nemohl zbavit podezření z toho podivného pocitu ze soudní síně. Kingsley se začal potit a jeho oči dostaly podivný lesk... Když přijeli do druhého patra na ústředí bystrozorů, tak se konečně rozhodl:

„Vystoupíme tady - všichni!“ rázně a autoritativně vystrčil z výtahu Angelinu i Kingsleyho. „Něco není v pořádku, cítím to. Kingsley co se s tebou děje? Vypadáš mizerně...“

Z ústředí k nim na chodbu přišli McCormacková, Harris a Ginny. Ta si prohlédla Kingsleyho, sáhla mu na čelo a konstatovala, že má vysokou horečku. Z obrazu krajinky na stěně chodby, který sloužil jako průchoďák pro kouzelné portréty, se ozval profesor Brumbál.

„Umějí sesílat na lidi spoustu nebezpečných chorob, měl příležitost na něj poslat kletbu?“

„Harry? Co se ti to tam nezdálo? Něco jsi cítil?“ přidal se naléhavě Savage.

Harry pokrčil rameny:

„Já opravdu nevím, co jsem cítil. Bylo to jak vánek, ale to co proletělo kolem mě, nebyl vzduch. Měl jsem pocit, jako by to bylo něco magického...“

„V tom případě ho okamžitě přeneste ke Svatému Mungovi, Hermiona s Erniem tam určitě ještě budou!“ pobídl je důrazně Brumbál.

Než odešli, tak si Harry ještě vzpomněl na Australského bystrozora. Otočil se k Harrisovi a požádal ho:

„Mohli byste prosím zkontrolovat Alexe Popova? Obávám se, že ho ta kletba mohla taky zasáhnout...“ a už skákal za ostatními, kteří mu zmizeli před očima. Zhmotnil se v hale nemocnice a chvíli mu trvalo, než je našel, protože Hrdonožka, který řídil přemístění ostatních, je vzal rovnou na chodbu ve druhém patře, kde bylo oddělení:

KOUZELNÉ INFEKCE.

Našel je až za dveřmi:

Cizokrajné infekční choroby

Vedoucí léčitel Barnabáš Smith

Léčitelský praktikant Ernie MacMillan.

Otevřenými dveřmi vešel do veliké ordinace, z které vedlo několik dveří. Ty po levé straně vedly do dvoulůžkového pokoje, kde právě ukládala Angelina Kingsleyho do postele. Po pravé straně byly otevřené dveře do velké kouzelnické laboratoře, která vypadala spíš jako podivná kuchyň s několika řadami kotlíků různých velikostí. Kolem kotlíků se tam hemžilo několik kouzelníků, připravujících lektvary. Dost nehezky to tam páchlo. Odtud právě vyběhla Hermiona s nějakou horkou páchnoucí břečkou v poháru a spěchala za Kingsleyem do pokoje. Jen v běhu Harrymu řekla ahoj a už se snažila do rozpáleného Kingsleyho dostat ten opravdu nechutně vypadající lektvar.

V tu chvíli do dveří vcházela Ginny a za ní její mentoři podpírali z obou stran velmi nemocně vypadajícího Alexe Popova. Z laboratoře vyšel starší kouzelník a Harrymu bylo podle podoby hned jasné, že je to otec jeho neoblíbeného spolužáka Zachariáše Smitha. Ale tenhle pán vypadal docela sympaticky. Hned se ujal Popova, nechal ho odvést na druhé lůžko do pokoje, kde už Kingsley s odporem prskal nad léčivým lektvarem. Pan Smith zavolal do laboratoře:

„Další *Mamba mor!*“ a věnoval se Alexovi.

Hned jak začali ukládat Australského obra na rychle zvětšené lůžko, pozdravil Harryho v poklusu i Ernie MacMillan, který za ním spěchal s dalším, ještě horkým lektvarem. Dalo jim trochu práce, než do něj lektvar nalili, protože už byl horečkou trochu mimo a nespolupracoval s nimi příliš ochotně. Kingsley už vypadal trošku líp a slabým hlasem Alexe omlouval:

„Nedivte se, ten lektvar je to nejodpornější, co jsem kdy musel vypít. Mnoholicný lektvar je proti tomu lahůdka...“

Oba nemocní byli ošetřeni a všichni přítomní napjatě čekali, co s nimi ten lék udělá. Kingsley se vzpamatovával mnohem rychleji. Alex na tom byl výrazně hůř, i když už i u něj bylo znát určité zlepšení. Začal pomalu vnímat, co se kolem něj děje a když nad svým lůžkem zahlédl stát Harryho, Hrdonožku a Savage, tak se znatelně uklidnil. Uvolnil se konečně i léčitel Smith:

„Tak to vypadá, že jste to uvařili dobře... Jak jste na tom s těmi ostatními lektvary?“

Hermiona odpověděla:

„Všechny léčivé už máme hotové. Ted' dáváme dohromady ty imunitní, ještě jsme nesehnali všechny ingredience...“ a pak, když viděla nechápavé výrazy všech přítomných, začala vysvětlovat: „Afričtí šamani umějí sesílat na lidi kouzlem několik vážných, smrtelných chorob. Pan Figga našel recepty na všechny lektvary, které tyto nemoci vyléčí, ale také na lektvary, které zajistí imunitu proti těmto nebezpečným chorobám. Na vás použil Černý mor, někdy také nazývaný *Mamba mor*, protože zabíjí skoro stejně rychle, jako nejedovatější Africký had - černá mamba. Další podobně nebezpečná nemoc je Mantichoří chřipka, ta taky zabíjí do dvou dnů. Pak mají v repertoáru klasické Africké choroby, jako malárie, spavá nemoc, dýmějový mor, cholera a podobně. Máme předpisy i na lektvary, které vám zajistí naprostou imunitu proti všem těm nemocem, ale nedokázali jsme zatím sehnat všechny potřebné ingredience, jsou totiž některé naprosto nezvyklé. Spoustu všelijakých sušených bylin a dalších přísad jsme našli i v truhle, ale nejsme si jistí, jestli budou mít po tolika letech tu správnou účinnost...“

„Ted' už to půjde snadno, když někoho napadl... dokonce ministra... I když hlavní dávku kouzla zachytil pan Popov, měl mnohem silnější reakci. Mikaelus Macaluso oslovil své známé v Nejpozoruhodnější lektvarnické společnosti a těm se moc nechtělo plýtvat svým talentem a prostředky jen na nějaká preventivní opatření. Ted' už je ke spolupráci přesvědčíme snadno...“ vysvětloval pan Smith, pak se otočil a odcházel se slovy: „Jdu to zařídit. Když nám pomůžou sehnat ty správné ingredience, tak můžeme do rána mít hotové všechny imunitní lektvary...“

Všichni s úlevou sledovali, jak se zdravotní stav obou pacientů zlepšuje. Kingsley už se dokonce chystal domů, ale jeho plány překazil hlavní léčitel Macaluso, který přišel zpět s panem Smithem. Rozhodně přikázal, že oba musí minimálně do rána zůstat pod dohledem léčitelů. Hrdonožka a Savage požádali McCormackovou, aby poslala noční hlídku, že tady zatím ty dva marody pohlídají a posílali Harryho a Ginny domů. Harry viděl, jak se Kingsley kouká s obavami na svou ženu a představa, že by měla být v noci sama doma, nebo někde v nemocnici na přistýlce, se mu vůbec nelíbí. Domlouval se s ní, jestli nepůjde za svými rodiči, kteří byli schovaní u jejího staršího strýce, někde ve Skotsku. Tak ji oslovil:

„Angi, ty jsi ještě nebyla u nás doma, co? Nechceš u nás přespát? Budou tam i Charlie s Katií a Hermiona, tak bychom si mohli udělat příjemný večer, aby ses trochu odreagovala po tomhle hrozném zážitku...“ Kingsley vděčně přikývl a s úlevou se s ní rozloučil:

„Já tady budu v bezpečí, ráno mě vyzvedněte, musíme se dojít ještě domů převléknout, než začne proces...“

Ernie se starostlivě zeptal:

„Taky už dnes končím, nepotřebujete posily?“ Harry se usmál, poděkoval mu a odpověděl:

„Běž se domů vyspat, máš za sebou kus skvělé práce, Ernie. Máme Fawkese, Kráuru a skvěle zabezpečený dům, není se čeho bát...“ Ernie přikývl a ještě připomněl Hermioně:

„Nezapomeň vzít ten zápisník s figurkami, to by měl Harry vidět. Snad tam najdeš, jak ty potvory eliminovat...“

A tak Hermiona popadla krabici, co měla připravenou vedle truhly, rozloučili se s bystrozory, kteří čekali, až je na hlídce v nemocnici vystřídá noční služba. Pak na chodbě Harry pošeptal Angelině do ucha:

„Bydlíme na Grimmauldově náměstí dvanáct v Londýně...“ vzal ji za ruku a přemístil se s ní na poslední schod svého domu.

6. kapitola - Tajemství Africké magie.

Doma nejdřív v uvolněné atmosféře povečeřeli. Krátura se překonal, uvařil skvělé ledvinky ve smetanové omáčce a upekl vynikající ostružinový koláč jako dezert. Angelina se rozbrečela, jak z ní opadl ten adrenalin a Hermiona s Katií ji uklidňovaly. Fawkes přistál před ní na stole, začal prozpěvovat tichoučkou melodii, která hladila po duši. Pak jí ovšem nezdvořile snědl její porci ostružinového koláče, za což si od Krátury vysloužil pár nehezských slov. Angelina se rozesmála, poděkovala Fawkesovi pohlazením a Krátura si vysloužil její díky, když před ní položil talířek s další porcí koláče. Na stole už zůstal jen koláč a svatební čajový servis a tak Hermiona začala vykládat obsah krabice, co si přinesla domů.

Nejdřív vyndala masku zdobenou mnoha podivnými symboly a rytinami zvířat. Pak tři figurky zvířat - slona s mohutnými kly, nosorožce a velkou antilopu s dlouhými špičatými rohy. Nakonec vytáhla velký silný zápisník v kožené vazbě, pěkně těžká kniha to byla, když dopadla na stůl, tak se celý otrásl a ze zápisníku se zaprášilo. Pak v knize začala listovat, chvilku to trvalo, než našla, co hledala.

„Tady to je: *Pán zvířat*.“

Tato maska a figurky zvířat jsou vyřezány ze dřeva velice vzácného - živého stromu - který se vyskytuje jen velmi řídce, v těch nejhlubších a nejtemnějších částech pralesa. Je to strom masožravý a má velmi řídké dřevo. Jen velmi staré a velmi velké stromy mají tak pevné dřevo ve středu kmene, že z něj lze vyřezat tyto kouzelné pomůcky. Takový strom je ale schopen lapit a strávit i několik lidí a proto je získání takového dřeva velice nebezpečné a dá se zvládnout jen s použitím té nejvyspělejší magie. Tyto artefakty jsem získal od šamana, kterého jsem porazil v souboji. Byl to jeden ze synů obávaného pralesního šamana M' bana z pralesů Konga, kterému se nelíbilo, že léčím vesničany, na které seslali jako trest spavou nemoc. Po té, co jsem tohoto mladého šamana zabil, jsem musel uprchnout a po původu a funkci těchto artefaktů jsem pátral mnohem později, při své výpravě do pralesů na řece Gambia v Senegalu.“

Angelina se zaraženě zeptala:

„Myslíš, že to byl ten šaman, co seslal prokletí na mou prababičku?“

Odpověděl jí Harry:

„M' bana? Ano to je on Angi, Boan ho taky tak jmenoval...“

Angi si smutně povzdechla a Ginny ji uklidnila:

„Jestli něco z toho proti němu budeme moct použít, tak bude určitě překvapený, že s ním bojujeme jeho vlastními zbraněmi...“

„Tak to nevím, jestli to budeme umět použít,“ zarazila ji Hermiona. „Poslouchejte dál...“

Na správné použití této masky a její síly je potřeba zvláštních schopností, které ale má jen velmi málo šamanů. Ten, který mi to vysvětloval, to zkoušel stejně marně, jako já. Masky rozezná tyto zvláštní schopnosti v kouzelníkovi sama, a pokud je najde, tak s ním splyne a dá mu moc nad všemi zvířaty. Budou poslouchat jeho příkazy a dělat všechno, co jim přikáže.

Sošky zvířat vyřezané ze dřeva živého stromu však mají ještě něco navíc. Oživit je může jen Pán zvířat, nositel masky, a to jen pouhou myšlenkou. Zvířata, na které se tyto sošky promění, pak mají nadpřirozené schopnosti. Nedají se ovládnout, ani zničit žádnou zbraní, ani kouzlem. Může je ovládnout jiný Pán zvířat, který by byl silnější, než ten, co je vyslal. Jediné čím je můžete přemoci, je jiné takové mytické zvíře, které ho srazí do jeho dřevěné podoby, a tu pak můžete zničit ohněm...

Takže z toho vyplývá, že musíme najít někoho, kdo dokáže splynout s tou maskou a stát se Pánem zvířat. Ernieho napadlo, že by to mohl dokázat zvěromág...“ a podívala se tázavě na Ginny.

Ta pokrčila rameny a zamumlala:

„Proč ne, můžeme to zkusit...“ a už se natahovala po masce. Ale Harry ji zarazil:

„Počkej, nespíchej tolik... Nemůže to být nebezpečné Hermiono? Přečetla jsi všechno? Už jste s tím dělali nějaké testy?“

Hermiona ukázala na knihu a odpověděla:

„Už tu jen píše, že tuhle masku vyzkoušelo mnoho kouzelníků, ale žádný z nich se nedočkal jakékoliv reakce. My jsme ji zkoušeli taky. Já Ernie i několik léčitelů a nic se nestalo...“

Ginny zvedla masku ze stolu a tak ji Harry znova zarazil:

„Nespíchej tolik. Jestli ti bude fungovat, tak se nám tady zhmotní slon, nebo nosorožec? Neblázni Ginny, musíme se přesunout někam, kde je víc prostoru...“

Tak Hermiona popadla sošky, Ginny masku a šli všichni do vstupní haly.

„Cítím takové podivné mravenčení v ruce,“ zamyšleně řekla Ginny. „Myslím, že to bude fungovat...“ počkala, až Hermiona položí sošky na zem uprostřed haly a masku si nasadila. Ostatní ustoupili všichni až na schodiště a s úžasem sledovali, co se s Ginny děje.

Maska se rozzářila a okamžitě se přizpůsobila jejímu obličejí. Vypadalo to jako by s ní splynula. Dívali se na Ginninu tvář, na kterou jako by se jen obtiskly symboly a rytiny zvířat z masky. Vypadalo to už spíš jako tetování, než jako maska. Harry trochu vystrašeně zašeptal:

„Doufám, že jí to nezůstane...“ a Ginny se rozesmála.

„Cítím každou myš, běhnicu, kluběnku a mouchu, co jsou v tomhle baráku. Vidím sama sebe očima té mouchy, co leze po stropě...“

Harry se zasmál: „Neříkej, že tu máme tolik havěti...“

Ginny se rozesmála:

„Žlutoočka právě ulovila myš ve špajzu... Ted' zkusím tu antilopu...“

Soustředila se na sošky položené na podlaze a antilopa se začala okamžitě zvětšovat, až do velikosti statného koně, pohodila hlavou a odfrkla si skoro stejně, jako kůň.

„No páni...“ vydechl Charlie a antilopa vyšla proti němu. Ustoupil o další schod a řekl:

„Radši ji skus zastavit, Ginny, nerad bych se seznámil s těmi ostrými rohy...“

Ginny udělala pár kroků proti antilopě a ta najednou ztuhla, zdřevěněla a zase se smrškla do velikosti sošky.

„Poslouchá jako dobře vycvičený pes...“ řekla Ginny a pomalu si stáhla masku z obličeje. Chvíli to vypadalo, jako by svlékala kůži, ale pak maska nabrala svůj původní vzhled a Ginnina tvář už zase vypadala normálně... Harry si hlasitě oddechl.

„Tak tohle tedy funguje...“ s úlevou vydechla i Hermiona. „Od ted' jsou tedy ta maska a sošky tvoje Ginny. Nauč se to pořádně ovládat, abys je mohla účinně použít, kdyby došlo na přímý střet. A ted' se ještě vrátíme k záznamům. Jsou tam další zajímavé věci, s kterými bychom se měli seznámit...“

Přesunuli se zpět do kuchyně, nalili si čaj a dojídali zbytky koláče. Hermiona zase listovala a něco v zápisníku hledala.

„Tady to je... O magii voodoo už jsem slyšela dřív, je to v podstatě mudlovské náboženství a šamani jsou vlastně něco jako kněží. Udržují tak svoje mudlovské obyvatelstvo v poslušnosti a hlavně jim tak můžou pomáhat. Používají kouzla a lektvary při jejich léčení, pomáhají v dobách sucha nebo neúrody. Je to celkem rozumný způsob, jak můžou žít mudlové a kouzelníci pohromadě bez nějakého utajování. Jenže jsou i typy černé magie, které tento způsob soužití zneužívají. Tady to pan Figga píše:

***Petro** - v některých oblastech zvané také **Congo**, je černá magie, jejímž cílem je udržovat mudlovské obyvatelstvo ve strachu a slepé poslušnosti. Šamani dokážou seslat nemoc, prokletí, nebo smrt buď přímým kouzlem, když mají osobu na dohled, nebo na dálku pomocí obřadu. K tomu potřebují nějakou část toho, na koho má kletba dopadnout. Stačí vlas, nehet, nebo kapka krve, které šaman vloží do látkové panenky, nebo panenky vytvořené ze speciálního druhu trav a listů. Při složitém kouzelnickém obřadu ji skropí krví čerstvě podříznutého kohouta, aby do panenky vložili živoucí sílu dané osoby. Pak má nad ní moc a může ji proklít, zranit, nebo zabít, i když neví, kde se nachází...*

V truhle byly uloženy i amulety, které mají před takto získanou mocí osobu ochránit. Zítra dám ty amulety tobě a Kingsleymu,“ otočila se na Angelinu, „taky si vypijete ty imunitní lektvary, jestli budou už hotové. Dám ti je taky pro mámu a tátu, musíš jim je hned poslat i s vysvětlujícím dopisem, aby ty věci opravdu nosili pořádku při sobě a lektvary vypili...“

Harry se zatvářil pochybovačně:

„Opravdu si myslíš, že budou nějaké amulety fungovat?“

Hermiona pokrčila rameny:

„Nic lepšího nemáme a o amuletech se ve svých poznámkách pan Figga zmiňuje několikrát. On jim opravdu věřil. Nám nezbude nic jiného, než jim věřit také, protože proti té magii nic jiného nemáme...“

Tak se nakonec uložili ke spánku s tím, že možná budou otci paní Figgové vděční za svou záchranu.

Ráno nejprve Ginny, Harry, Hermiona a pro jistotu i Charlie, doprovodili Angelinu do nemocnice u Svatého Munga, kde na ně čekal už oblečený Kingsley s Hrdonožkou a Savage. Hermiona jim předala talismany a pan Smith jim dal oběma vypít devět imunitních lektvarů. Oba se šklebili, ale vypili je bez odmlouvání. Jen Kingsley trochu zahudral, že si představoval trochu lepší snídani. Pak je doprovodili domů, aby se převlékli a připravili na další den mezinárodního procesu. Oba zajedli tu pachut' z lektvarů za pochodu sendvičem se šunkou a byli připraveni vyrazit.

„Šaman bude překvapený, že tě vidí Kingsley. Možná by ses mohl tvářit trochu nemocně, abys ho nedohnal k nějakému ukvapenému útoku. Ještě pořádně nevíme, co všechno dokáže...“ nabádal svého ministra Harry a oba jeho mentoři s ním plně souhlasili.

„Taky jsme mu doporučovali, ať tam dnes vůbec nechodí...“

„To nejde,“ oponoval Kingsley. „Dnes jsou na řadě nejdůležitější výsledky...“

A tak šli rovnou do soudní síně. Kingsley si dal říct a tvářil se tak nemocně, že ho Australský ministr soucitně politoval. Řekl jim, že Popova radši dnes nechali doma, aby si odpočinul po nemoci, protože od zítřka bude mnohem rušněji a budou ho potřebovat v plné síle. Když se Harry tvářil nechápavě, tak mu vysvětlil:

„Zítřka se začnou zástupci zemí dohadovat, kterého odsouzeného dostanou k potrestání do svých rukou. Je tu dvaadvacet zemí a zločinců tu máte jen osm, tak to bude napínavé...“

První byl k výsledku převeden Kenny Connolly, pravá ruka vůdce bandy. Svoje dlouhé hnědé vlasy měl stažené do gumičky a jeho šedé oči víc než vztek, nebo nenávisť, vyzařovaly strach. Poslušně si vypil veritasérum a pak ochotně odpovídal na všechny otázky. Zdálo se, že právě on má po Nedovi na svědomí nejvíce mrtvých. Podle toho, jak vypovídal, si o něm Harry vytvořil obrázek. Možná inteligentní, rozhodně učenlivý. Jako jediný z bandy se naučil od Neda kouzlo sesílající blesk. Jinak je to v podstatě zbabělec, který zabíjel jen proto, aby ukázal svému vůdci a idolu, jaký je chlapák... Harry byl znechucen a musel se kontrolovat, aby jeho pocity nevyzařovaly do soudní síně.

Poobědvali v soukromí ministři kanceláře, v klidu a v pohodě. Angelině se vrátil puštík, kterého poslala ráno s balíčkem svým rodičům a ona jim pobaveně přečetla jejich odpověď:

„Ahoj, zlatíčko.

Moc ti děkujeme za amulety, určitě je budeme nosit. Víím, že moje maminka amuletům velmi věřila, dokonce se od babičky naučila některé i vyrábět. Jen mi dalo trochu víc práce a přemlouvání dostat do tatínka ty lektvary. Víš přece, jaký má zmlsaný jazýček, nebylo to jednoduché. Ale nakonec mi pomohl strýček Albert, toho Alan vždy ctíl a

poslouchal, jako staršího bratra. Myslíme na tebe i na Kingsleyho ve dne v noci, piš nám prosím častěji, at' jsem klidnější. Moc se o vás bojím...

Máma

Umím si zcela zřetelně představit, jak to vypadalo, když máma se strýčkem Bertem do táty nalévali ty lektvary...“ smála se uvolněně Angelina a Kingsley se k ní přidal.

Před vstupem do soudní síně se Kingsley zase začal tvářit nemocně a Angi ustaraně. A tak si v klidu vyslechli i výpověď samotného vůdce bandy - Bílého Neda. Pokoušel se vzdorovat veritaséru. Byl vidět jeho vnitřní zápas, jak se snažil neodpovědět na všechny otázky. Nakonec ale svůj souboj prohrál. Alespoň však, díky tomu vzdoru, nevypovídal o svých zločinech s tím hloupým, šťastným úsměvem, jako ostatní. Byl to bezcitný, nemilosrdný zločinec, který vraždil lidi jen proto, že mu stáli v cestě za lupem. Mučil ty, kteří mu své poklady, nebo strážný majetek nechtěli vydat dobrovolně, neštítel se mučit děti, aby přinutil mluvit jejich rodiče. Jediné čím se snad lišil od Voldemorta bylo to, že netoužil po moci a ovládání jiných, ale jen po majetku. A taky to, že nezavraždil přímo žádné dítě. Umřelo jen jedno, které zahynulo spolu se svými rodiči v troskách domu, který jim on a jeho banda shodili na hlavu, když nedostali to, co chtěli.

Výslech trval až do osmé hodiny večerní a tak předali Kingsleyho s Angelinou Zorině, Hardymu a Ronovi na chodbě před soudní síní, kde už na ně čekali. Ron Harrymu vyřídil, že tentokrát na něj Ginny nečekala, protože mají doma mamku, která se po jejich minulé návštěvě v Doupěti, kdy si Ginny stěžovala, že pro samou práci nemá ani čas na zařizování domu, rozhodla, že jim pomůže. Tak se ještě s mentory vrátil na ústředí a pomohl jim sepsat hlášení za včerejší i dnešní službu. Zdrželi se déle, než předpokládal a tak ho tam ještě zastihl Ron. Vrátili se po tom, co ministra doprovodili do bytu a Ron se mu poškleboval, že se mu nechce domů, když má v baráku nasazenou tchýni. To Harryho rozesmálo:

„Ne, to jistě ne. Jen mám trochu strach, že to doma ani nepoznám. Když se ty dvě do něčeho pustí, tak to stojí za to...“

Doma na něj čekal v kuchyni jen Krátura. Dal mu najíst a vyřídil mu, že „paní a paní“ jsou v obývacím pokoji a uklízí svatební dary, aby mohly hezky zařídit obývací a přijímací pokoje. Tak se za nimi vydal. V přijímacím pokoji našel Charlieho a Katii, kteří si balili svoje svatební dary a s radostí mu oznámili, že už mají vlastní dům. V Goldrikově Dole byl na prodej domek Batyldy Bagshotové.

„Něco jsem měl našetřeno já, něco Katie a zbytek jsem si půjčil od Billa. Už jsme ho částečně zrekonstruovali. Vytvořili jsme novou střechu, opravili schodiště, vymalovali... Ještě budeme muset ve dvou, nebo možná třech místnostech vyměnit podlahu, ale to už asi uděláme za provozu. Nechceme vám tady zbytečně zaclánět, když už máme vlastní dům...“ vesele vyprávěl Charlie.

Harry nevěřicně kroutil hlavou:

„Nám tady přece nijak nepřekážíte, Charlie. Stejně jsme věčně někde v terénu, tady tolik času nestrávíme. Nejdřív si dejte ten dům hezky do pořádku, nemusíte s tím stěhováním pospíchat...“

„No tak dobře...“ usmál se vděčně Charlie a Harry pokračoval do obývacího pokoje.

Ginny ho přivítala výčitkou:

„No to je dost, žes dorazil! Kde jsi byl prosím tě tak dlouho?“

Harry zareagoval dost překvapeně.

„Do osmi jsme byli s Kingsleym a pak jsme museli ještě sepsat hlášení za včerejšek i za dnešek, protože včera jsme to nějak nestíhali... Nebo mi snad vyčítáš to, že jsem se nejdřív najedl po návratu z práce?“ Ginny se tónem jeho hlasu okamžitě uklidnila:

„Nevyčítám, Harry, jen jsem nepočítala s tím, že se v práci zdržíš tak dlouho a tak už jsem začínala mít strach, jestli se zase něco nestalo...“ Harry se usmál tomu omluvnému tónu a uklidnil ji:

„Neboj, dnes byl klid. Možná proto, že jsme donutili Kingsleyho, aby se tvářil nezdravě a nemocně, takže šaman zřejmě ještě vyčkává, jestli ho ten mor, přeci jen ještě nesloží...“

Pak se pozdravil s mamkou a přidal se k nim při vyklízení obývacího pokoje. Když byl pokoj prázdný, tak nejprve pořádně vyčistili podlahu, opravili některé poškozené parkety a nakonec je mamka dost složitě vypadajícím kouzlem ošetřila voskem a hned i vyleštila. Podlaha vypadala jako nová a tak se začali nad katalogem nábytku dohadovat, co sem vlastně všechno dají... Nakonec se zařizováním obýváku zdrželi až skoro do půlnoci, ale výsledek za to opravdu stál. V oknech ručně háčkované záclony od tety Petunie a nádherné závěsy z katalogu, které vypadaly jako zlaté. Na stěnách kouzelné tapety, po kterých poletovali modří a žlutí motýlci, zlatí ptáčci a různobarevné, duhové květinové víly. Rozkvétaly na nich postupně různé polní květy. A tak chvíli převládala na pozadí bílá a žlutá, když rozkvetly kopretiny, modrá, když se vlády ujaly chrpy a pomněnky a červená, když rozkvetly vlčí máky... Dva moc hezké, ručně tkané koberce, spousta míst k sezení a několik odkládacích stolků, které kromě velikosti vypadali všechny stejně. Dvě velké pohovky, několik křesel a Harrymu se podařilo vnutit sem i kopii té pohodlné pohovky pro dva, na kterou měl spousty krásných vzpomínek z jejich hnízdečka lásky v komnatě nejvyšší potřeby. Přibylo i pár příborníků a komod na uložení svátečního nádobí ze svatebních darů, skleniček a pěkný bar, který zatím zel prázdnotou. Spát šli unavení, ale s pocitem dobře udělané práce.

Dopoledne zařizovali přijímací pokoj, zbytek ložnic stihly mamka s Ginny zařídít už včera, než přišel Harry z práce. Brzy měli hotovo a tak se přenesli hned po obědě na ministerstvo a šli si do knihovny opisovat zákoník. Noční služba proběhla naprosto v klidu a tak si od všetečných ministerských portrétů vyslechli, jak proběhl první den rozdělování členů Nedovy bandy do pravomocí jednotlivých zemí. Dozvěděli se, že zatím se na ničem nedohodli, ale co se týká samotného Neda, tak nejvíc šancí má zřejmě Irsko, kde toho spáchal daleko nejvíc. Dozvěděli se také, že ministr Pastorek se zúčastnil pouze dopoledního jednání a odpoledne se nedostavil, protože se věnoval své práci u sebe v kanceláři.

Ráno se také od Dobse dozvěděli další skvělou novinu. Do party bystrozorů přibudou další čtyři, kteří byli po odchodu mozkomorů převeleni jako strážní do Azkabanu. Teď jsou ovšem mozkomoři zpět a i když jsou jen v jednom křídle, tak můžou bývalí bystrozoři

nastoupit zpět do služby. Tím se ale změní rozpis služby. Harry a Ginny už nebudou chodit stejně. Hrdonožka a Savage (a s nimi samozřejmě i Harry) pojedou systémem dvě denní, dvě noční a dva dny volna, ale Ginny a její mentoři budou mít dvě denní, jedno, dvě noční a druhý den volna. Takže budou mít společně jen dva dny denní služby a jednu noční. Ginny se tvářila hodně zklamaně a Harry zpočátku taky, ale pak si uvědomil, že se mu otvírá skvělá příležitost na tajné soukromé hodiny s profesorkou McGonagallovou. Tak nakonec Ginny doma při snídani uklidňoval:

„Když jsme nastupovali do práce, tak jsem měl strach, že budeme mít služby každý úplně jinak. Jak jsme sloužili spolu, tak to bylo bezva, ale teď to taky nebude taková hrůza. Tři ze čtyř služeb budeme mít společně a to je dobré, ne? Navíc budeme mít víc volna a tak i víc času na učení a přípravu. Myslím, že to nedopadlo zas až tak špatně...“

Ginny to nakonec taky musela uznat a tak šli spát v dobré náladě.

Když se odpoledne probudili, tak je čekala sova od Levandule. Psala jim, kde bydlí, že svatba začíná přesně v poledne a že se mají přemístit přímo k nim na zahradu, protože Dursleyovi s paní Figgovou k nim přijedou autem.

„Škoda, že to delší volno budeme mít až od příštího týdne. Takhle musíme jít po noční a ještě hned druhý den na denní. To se tam moc dlouho zdržovat nebudeme moct...“ posteskl si Harry.

„Já jsem stejně neměla v úmyslu se na té svatbě zdržovat déle, než to bude nezbytně nutné. Když začíná až v poledne, tak si budeme moct ještě trochu zdřímnout. Po obřadu se najíme, zůstaneme tak dvě, tři hodiny a vypaříme se, ne? Ani jsme ještě nemluvili o tom, jak se vlastně oblékneme...“ uvažovala Ginny.

Nakonec se dohodli, že svatební hábity nechají ve skříni pro jinou příležitost a půjdou v těch, co si přivezli z Austrálie. Pustili se do dalších fází rozpracovaných lektvarů a v půl sedmé jim Krátura servíroval večeři. Ještě seděli nad dezertem, když pod dveřmi kuchyně prolétl stříbrný paprsek a na stole před Harrym se objevil Fredův, teď už vlastně Georgeův, lišák a řekl mu:

„Harry, zastav se u mě, než půjdeš do práce. Mám pro tebe něco opravdu zajímavého. Ať tě Giny omluví, kdyby ses náhodou zdržel, asi to budeme muset trochu prozkoumat. Čekám na tebe v obchodě...“

„Já jdu s tebou!“ vyhrkla okamžitě Ginny a Harry ji začal přesvědčovat:

„Ale no tak, miláčku... Alespoň jeden z nás by měl dorazit do práce včas. Znáš George, čert ví, na jakou záhadu zase narazil. A ty ses navíc chtěla stavět v Doupěti, s tím naším katalogem nábytku, co si tu mamka zapoměla. Vezmeme si zrcátka a tak ti budu moct dát vědět, o co se jedná...“

Ginny se nakonec uklidnila a tak za chvíli odcházeli z domu každý jinam. Ginny do Doupěte a Harry za Georgem a jeho zajímavými objevy...

George už na něj čekal u dveří obchodu. Hned jak se Harry objevil, tak ho táhl dovnitř, zamkl a odvedl ho dozadu za závěs, k Fredovu portrétu v životní velikosti.

„To budeš čubrnět Harry, co brácha vypátral...“ culil se na něj Fred a tak pobídl George, ať si kouká pospíšíť, protože za chvílku musí jít do práce. George vážně přikývl a začal vyprávět:

„Navečer, když jsem zavřel krám, tak jsem se vydal do Obrtlé ulice. V Apatyce u Tří švábů mi slíbili některé z přísad do záškoláckých zákusků, které se špatně shánějí. Právě, když jsem smlouval o cenu, tak jsem tou jejich, špinavou a pavučinami přikrytou, výlohou zahlédl ty tři maníky z Konga. Rychle jsem zaplatil a vydal jsem se nenápadně za nimi. Nejdřív vlezli do vetešnictví a vylezli odtud s kusem režného plátna a sáčkem plným ovčí vlny. Pak chvíli chodili sem tam a ten mladý se vyptával několika kolemjdoucích, než našli v takové zaplivané boční uličce krámk, o kterém jsem ani nevěděl, že tam je. Asi něco jako zvěřinec, protože od nich vyšel ten mladej a v každém podpaždí měl živého kohouta...“ zadíval se na Harryho a podivil se jeho výrazu: „To mi nepřipadalo až tak zajímavé, ale vidím, že tobě to něco říká...“ Harry přikývl a George pokračoval:

„To nejzajímavější přijde totiž nakonec. Když měli ty kohouty, tak už se nezdržovali a přímo z té uličky se docela zvláštním způsobem přenesli pryč. Kvůli tomu jsem tě vlastně volal. Stoupli si těsně k sobě, mačkali se na sebe tak, že mi to bylo trochu divný. Pak ten starý hrábnul rukou do poměrně velkého koženého sáčku, co měl u pasu a vytáhl plnou hrst nějakého černého prášku. Zamumlal pár slov, z nich jsem rozuměl pouze Strašidelné Hůrce a přitom jim všem sypal ten prášek na hlavy. Najednou to začalo modře světélkovat tak, že je to zahalilo do modravé záře a pak byli prostě pryč... Napadlo mě, že tím práškem zrovna nešetřil, že tam po nich mohlo něco zbýt a tak jsem to zkusil: *accio kouzelný prášek*...“ sáhl na stůl za sebe pro misku, ve které byla malá hrstička černého lesklého prachu. „Tohle se mi podařilo získat...“ pyšně ukazoval svou kořist.

Harry zamyšleně kroutil hlavou.

„Zámeček na Strašidelné hůrce je zabezpečen proti přemístování. Jediné přístupné místo je ten palouk za ním. Nechtěli, aby si zahraniční hosté skákali na záda...“

„Dyt' ti říkám, že to zářilo jako přenášedlo. Tím se dostaneš i tam, kde je přemístování blokováno...“ vysvětloval George.

Harry se najednou zarazil a zatvářil se vážně.

„Myslíš, že by to fungovalo, kdybych se tím posypal a řekl, že chci být u Kingsleyho v bytě?“

George se zamyslel:

„Tobě nejspíš ano, když víš, kde bydlí. Otázkou spíš je, jestli by to přeneslo i mě, když o tom nemám ponětí... To budeme muset vyzkoušet,“ dodal najednou rozjařeně.

„Neblázni George, to by mohlo být pěkně nebezpečné. Kingsleyho byt je zabezpečen Fideliovým zaklínadlem a takovou spoustou dalších bezpečnostních kouzel, že by tě to mohlo zabít...“ zchladil jeho nadšení okamžitě Harry.

„Ale jak na to chceš přijít, Harry. Než se smečce odborníků podaří vyzkoumat, co je ten prášek zač a co všechno dokáže, tak už bude dávno po Kingsleyovi a Angelina bude na

cestě do Konga...“ už přímo sáhal odhodláním George. „Prostě to musíme zkusit hned teď, jestli je máme chránit. Jiné účinné řešení prostě neznám...“

Harry chvíli přemýšlel, pak vytáhl zrcátko a řekl Georgeovi:

„Tohle musíme někomu říct, nemůžeme riskovat, že se nám něco stane a nikdo se nedozví proč...“

„Počkej!“ zarazil ho rychle George. „Kopie Fredova portrétu je v Doupěti. Kdyby se nám něco stalo, tak jim to tam řekne. Frede,“ otočil se pak ke svému bratrovi. „když se do půl hodiny nevrátím, tak je můžeš vzbouřit. Nebo radši do hodiny, protože si umím představit ty zmatky, jestli nás to ke Kingsleymu přenese...“ a už se s miskou v ruce postavil těsně k Harrymu, dychtivý to vyzkoušet. Harry tam stál se zrcátkem v ruce a pořád ještě váhal. Jenže George na nic nečekal, už jim sypal ten prášek na hlavu a pronesl:

„Byt ministra Kingsleyho Pastorka...“

Zahalila je modrá záře, ale pocit známý z použití přenášedla, který Harry čekal, se nedostavil. Spíš měl dojem, že se jeho tělo rozložilo na jednotlivé molekuly a splynulo s tím práškem, který byl všude okolo. Ale přesto vnímal co se děje kolem něj. Zmizel Fred i celá Georgova kancelář. Byli spolu uzavřeni v obláčku světélkujícího kouzelného prášku, jako v bublině. A najednou světlo zmizelo a oni stáli u Kingsleyho v ložnici.

Harry se okamžitě otočil zády k nim, zcela úmyslně ze sebe nechal sálat svoje rozpaky a hned promluvil:

„To jsem já, Harry. Omlouvám se, že vás ruším v tak nevhodném okamžiku, ale je to naléhavé. Hrozí vám velmi vážné nebezpečí, musíte rychle pryč...“

Kingsley jadrně zaklel, Angelina vyděšeně vyjekla, ale pak se hned pustila do George:

„Okamžitě se otoč George a přestaň tak přihlouple zírat, nebo tě na mou duši pořádně praštím!“ A Kingsley se k ní přidal: „A koukejte vysvětlit, jak jste se sem vy dva, u kulhavého jednorožce, vlastně dostali!“

George se dotčeně otočil a začal se razantně bránit:

„Tak hele, přišli jsme vám zachránit krk, tak ne tak zhurta. To, že přihlouple zírám se ti možná zdá z toho, že absolutně nic nevidím, na rozdíl od Harryho, takže vaše Fideliovo zaklínadlo funguje opravdu dobře. Stojím ve vzduchoprázdnu a nevidím nic jiného, než stromy parku na této straně a pouliční lampy na druhé...“

„Ale slyšíš je, že?“ ptal se napjatě Harry. „Takže, kdyby se tu šaman objevil v době, kdy budou tvrdě spát, tak by je mohl najít podle oddechování a překvapit je...“

„Jo, to je fakt,“ přitakal George a rychle vysvětlil: „Ten prášek, který nás sem přenesl, totiž ještě před necelou hodinou patřil vašemu oblíbenému šamanovi a ten šikovný George, na kterého se tu rozkřikuješ, Angelino, ho dokázal velmi nenápadně získat pro tento docela nebezpečný experiment. Podle Harryho rozpaků si dokážu představit, z čeho jsme vás asi vyrušili, ale ať už děláte cokoliv, tak si dejte pauzu a dokončíte to někde v bezpečí, ano?“

V tu chvíli mu přistál na hlavě polštář a George se rozpustile rozchechtal.

Kingsleymu to všechno rychle došlo.

„A sakra... Angi, rychle oblékat a balit. Musíme pryč!“

Za Harryho zády se začalo ozývat chvatné šustění pokrývek, otvírání dveří skříně a zvuky oblékání. Aby jen tak hloupě, mlčky nestál, vyprávěl jim, co všechno ještě pod Georgovým bystrým zrakem nakupovali, a dokončil varováním:

„Takže jestli nemáte na krku ty amulety, tak si je koukejte navléknout a už je za žádných okolností nesundávejte.“

„A jeje... Angi na, vezmi si to!“ slyšeli Kingsleyho před tím, než je vybídl: „Už se můžete otočit, ať nemusíme koukat na vaše záda. Nejdřív mi ale pro jistotu oba ukažte svoje Patrony.“ George předvedl Lišáka, Harry přivolal svého Dvanáctáka a přitom si všiml, že hodiny na stěně ukazují už za jednu minutu osm. Rychle vytáhl zrcátko a zavolal Ginny. Stačil jí říct jen, že je u Kingsleyho a už mu to zrcátko ministr bral z ruky.

„Ahoj Ginny, už jsi v práci?“ a když přisvědčila, tak ji požádal: „Dej mi prosím Hrdonožku...“

Chvíli počkal, než se v zrcátku objeví jeho šedé oči a začal rázně organizovat:

„Joe, máme dost naspěch. Zajděte ke mně do kanceláře. V sekretáři za dveřmi jsou v prvním šuplíku ta zrcátka z akce Hadí hrozba. Vezmi tu sadu po pěti a přijďte hned oba ke mně do bytu. Počkáme tu s Harrym na vás...“

George se zamyslel:

„A já bych měl jít uklidnit Freda, než způsobí v Doupěti poplach...“

Harry ho přibrzdil:

„Radši ještě chvíli počkej, než přijdou Hrdonožka a Savage. Máš dost času, dal jsi mu hodinu a ta ještě zdaleka neuplynula...“

„Dobře,“ usmál se George, „pak nejspíš přijdu za vámi k tobě domů, ne?“

Harry pokrčil rameny a podíval se tázavě na Kingsleyho.

„Jestli nemáte bezpečnější úkryt, tak vám rád nabídnu pohostinství. Barák je už celý zařízený a nebudete tam sami. Bydlí u nás Charlie s Katií, Hermiona a dnes nejspíš i Ron. Budou vás hlídat i Fawkes s Kráturou, měli byste tam být v bezpečí...“

Kingsley souhlasně přikývl.

„Ten barák je ještě opředěn spoustou Pošukových zabezpečení, tam by to měl vetřelec jistě mnohem obtížnější, než tady... Budeme ti vděční Harry.“

Ale to už klepali na dveře Harryho mentoři. Kingsley jim šel otevřít a hned mezi dveřmi si ověřil jejich Patrony. Tak se Harry seznámil nejen se silným Hrdonožkovým buldokem, kterého už viděl, ale i s nepřilíš výrazným Savageho pávem. George se rozloučil a Harry ho na odchodu požádal:

„George, přijď za námi na ústředí, budeme muset sepsat hlášení o tom, co jsi dnes vypátral. Přijdu tam hned, jak je přestěhujeme...“

Jeho švagr se zatvářil otráveně, ale nakonec přikývl:

„Doufám, že mi při té příležitosti alespoň vysvětlíš, na co potřebovali ty hadry a kohouty...“

Vrátili se do ložnice za Angelinou, která mezitím balila oblečení do velkého kufru.

„Nezapomeň přibalit i toho Fénixe...“ připomněl jí Kingsley a pak rychle a stručně vysvětlil dvěma bystrozorům, co se děje. Pak s jejich pomocí nachystal past na šamana, aby věděli, jestli se skutečně hodlá zachovat tak, jak Harry předpokládal. Jedno zrcátko ze sady, kterou mu bystrozorové přinesli, opřel o svícen na nočním stolku, zkroutil deky a polštáře na posteli tak, že to vypadalo, jako by pod nimi někdo ležel a celou postel a její okolí zajistil poplašným kouzlem. Pak rozdal zbylá zrcátka. Jedno si nechal, jedno dal Harrymu a další dvě bystrozorům.

„Chci, abyste se sem přiřítily s velkým kraválem a dali vetřelcům dost času na to, aby zmizeli. Tohle není to pravé místo, kde bychom se s nimi měli, střetnou natvrdo. Je tu okolo moc nevinných lidí, hlavně mudlů, kteří by to mohli ošklivě odskákat. Jestli má mezi námi dojít k opravdovému střetu, tak budeme muset vybrat něco pustějšího, než historický střed Londýna...“

Angelina měla zabaleno a tak Kingsley sdělil bystrozorům:

„Harry nás teď odvede do bezpečí, zajistěte tenhle byt a počkejte na něj na ústředí. Pak vám s Georgem řeknou vše, co budete potřebovat vědět...“ popadl kufr a strkal před sebou Angelinu a Harryho ke dveřím. Harry popadl Angi za ruku, Kingsleymu řekl: „na poslední schod před vchodem,“ a přemístil sebe i jeho ženu. Jen otevřel vchodové dveře, tak se za nimi objevil i Kingsley s kufrem a všichni zapadli do bezpečí.

7. kapitola - Dudleyho svatba.

Krátura se přišel podívat, jaké pozdní hosty tu mají, a oznámil jim, že všichni nájemníci jsou ještě v kuchyni a povídají si po večeři. Tak jim Harry Kingsleyho s Angelinou předal do péče, Kráturovi a Fawkesovi vysvětlil, že těmto hostům hrozí velké nebezpečí, aby na ně dávali dobrý pozor a hlasitě všechny upozornili v případě, kdyby se do domu dostal nějaký vetřelec. Zbytek vysvětlování už nechal na Kingsleyovi a odešel do práce.

Tam nejprve George nadiktoval do zápisu, svoje sledování tří Konžských zástupců a pak Harry všem vysvětlil, co se dozvěděl od Hermiony ze zápisníku pana Figgy o magii voodoo, o panenkách ušitých z rezného plátna, vycpaných vlnou, o rituálu při kterém krví podříznutého kohouta mají získat nad danou osobou moc.

„Budou si muset sehnat nějakou část toho, kterého chtějí ovládat, proto si myslím, že se určitě do Kingsleyho bytu přijdou podívat. Když ne proto, aby ho přímo napadli, tak proto, aby získali jeho vlas, vousy, nebo nehet, který by mohli použít při tom rituálu. Možná bychom měli zajistit i dům Johnosonových, protože když jim to u Kingsleyho nevyjde, půjdou asi po panu Johnsonovi a jeho ženě...“

Harris se s Johnsonovými znal a věděl, kde bydlí, Ginny už tam byla taky - na rozlučkovém večíрку před svatbou. Proto se hned ujali toho úkolu a s pomocí další sady zrcátek z Kingsleyho kanceláře, vytvořili společně s McCormackovou stejnou past i v domě Johnsonových. Hrdonožka jim pak kladl na srdce to samé, co jim říkal Kingsley - s kraválem vyrušit a zahnat na útěk, vyhnout se přímému střetu.

Ve dvě hodiny v noci si to mohli vyzkoušet v praxi. Všem třem se jim z kapes ozvalo ječení poplašného kouzla. Savage se přemístil okamžitě, Hrdonožka hned za ním. Stačil ještě říct Harrymu: „Na chodbu před Kingsleyův byt!“ Tak se Harry otočil na místě a skákal za nimi. Když se na chodbě zhmotnil, tak už vyražené dveře třískly o odkládací stěnu na chodbě a Hrdonožka se Savagem se s dupáním hrnuli dovnitř. Harry běžel za nimi a do ložnice vběhli všichni najednou, když se z ní právě vytrácel modravě zářící obláček. Harry zastavil svoje mentory u dveří a zkusil to. Přivolal si skleněnou misku, kterou používal při vaření lektvarů a nahlas vyslovil formuli, aby mentoři pochopili, o co se pokouší.

„*Accio kouzelný prášek!*“

Povedlo se. Do misky pomocí své hůlky nasbíral pořádnou špetku toho lesklého černého prášku.

„Paráda...“ pochválil ho Hrdonožka. „Budeme mít vzorek pro naše specialisty. Třeba se jim podaří zjistit, z čeho se skládá a jak to funguje...“

Harry se usmál.

„Jestli na to dřív nepřijde George, trochu toho prášku na výzkum mu ještě zůstalo...“

Hned, jak se vrátili na ústředí, poslal Harry Kingsleymu Patrona s krátkou zprávou o vyhnání vetřelců z bytu. Do rána byl klid a Ron, který je přišel vystřídat, hlásil klid i doma.

Mentoři je poslali spát, aby si stihli trochu odpočinout před svatbou a hlášení o proběhlých událostech vzali na sebe.

Svoje hosty našli v kuchyni s Charliem, v ne příliš dobré náladě.

„Díky za toho Patrona se zprávou, Harry...“ poděkoval Kingsley. „Chtěl jsem přijít za vámi, ale ten kravál ze zrcátka probudil celý barák a oni mi to zatrhli...“ a ušklíbl se na Charlieho. „Nakonec se mu zřejmě podařilo získat něco mého, protože mě ráno pořádně píchlo u srdce. Jako by se na chvíli opravdu zastavilo, ale pak se rozpálil ten amulet a hned to přešlo. Alespoň teď víme, že amulety skutečně fungují. Je mi jasné, že dnes nesmíme vystrčit nos z baráku, ale co tu budeme celý den dělat, fakt netuším...“ a zatvářil se pěkně otráveně.

Harry se rozesmál:

„Užívejte si konečně celý den volna. Původně jsem vám chtěl dát přenášedlo na náš pustý ostrov, abyste na celý den vypadli do tropů, ale teď si myslím, že bys měl radši zůstat pod kontrolou, když tě má šaman ovládnutého tou figurkou... Jsem si jistý, že tě Angelina nějak zabaví. A kdybyste se opravdu nudili, tak tady ve skříni máme rozdělaných několik lektvarů. Dnes je potřeba udělat třetí fázi veritaséra a druhou fázi mnoholicného lektvaru. Museli bychom se do nich pustit po návratu ze svatby. A kdyby se vám zdálo, že je to málo práce, tak jsou tam ingredience a seznam dalších lektvarů, které je ještě potřeba uvařit...“

„Ale no tak, Harry, nemůžeš je takhle zneužívat, jsou to naši hosté...“ napomenula ho Ginny. „Odpočívejte, užívejte si. Přejde sem George s tatškou, aby mohl Charlie jít dělat na svém domě, a vy jste tu nezůstali sami. Na ostrov si můžete vyrazit, až to tady všechno skončí. Teď si třeba zahrajte šachy, jsou nahoře v obývacím pokoji. Dostali jsme krásné, nové svatebním darem, ale já to nehraji a Ron, který obvykle s Harrym hraje, se s námi mívá, máme služby proti sobě...“

Kingsley přikývl a uklidnil je:

„To se teď trochu změní s novým rozpisem služeb. I když nevím, jestli budete ze spolupráce se Zorinou zrovna nadšení...“

Ginny se rozesmála:

„Harris s McCormackovou mě nedají, moc dobře si rozumíme. Měla jsem štěstí na mentory. Se Zorinou bych si ale dost dobře poradila sama. Nejsem jako Ron...“

Dosnídali, domluvili se s Kráturou, ať je přijde probudit už v půl jedenácté a unaveně se odebrali do své ložnice.

Harry usnul dřív, než mu hlava dopadla na polštář, ale když je Krátura v půl jedenácté budil, tak si připadal, že nespál ani pět minut. Rychle se osprchoval, oholil, oblékl si sváteční hábit a šel na Ginny čekat do kuchyně. Tam už Angela s mamkou a Kráturou chystali oběd. Harry poprosil o velký hrnek silné kávy a mamka mu vnutila misku čerstvé, husté, bramborové polévky.

„Já vím, že na svatbě najíst dostanete, ale až po obřadu. Jdeš za svědka a tak by nevypadalo dobře, kdyby ti během obřadu kručelo v břiše. A navíc káva nalačno není moc zdravá, mohl by tě rozbolet žaludek...“

Harry se nechal přesvědčit snadno a ani Ginny neodmlouvala, když konečně dorazila dolů. Polévka a káva pomohly a tak se při odchodu oba cítili svěží a plní síly. Chytili se s Ginny za ruce a podle Levanduliných instrukcí se přemístili naslepo na jejich zahradu. Zhmotnili se přímo vedle obrovského stanu, který pokrýval téměř celou plochu zahrady. Mrholilo a zamračená, černá obloha, spíš než vyjasnění, slibovala pořádný déšť. Tak se šli honem schovat dovnitř.

Hned u vchodu do stanu seděli stranou od ostatních, nervózní z nepřátelských pohledů ze všech stran, Dursleyovi s paní Figgovou. Na jejich stole stály jen sklenice s vodou a džusem, jinak byl prázdný. Harry se s nimi srdečně pozdravil, vzali si židle od vedlejšího stolu a chystali se přisednout. V tom přispěchal ustaraný, malý, kulatoučkový pán, představil se jako otec nevěsty, pan Brown. Požádal Harryho a Ginny, jestli by nejprve nešli s ním, aby je mohl představit ostatním hostům. Harry přikývl, ale řekl, že se představí sám. Došel k velké skupině kouzelníků, kteří seděli u stolů plných všelijakých lahůdek, a zvučným hlasem pronesl:

„Jmenuji se Harry Potter a tady je moje žena Ginny. Jsem nejen svědek ženicha, ale také jeho bratranec. Dovolíte, abych si k našemu stolu odnesl nějaké občerstvení?“

Všichni na něj beze slova civěli téměř s otevřenými ústy a tak na nic nečekal, sebral z jednoho stolu tác s nazdobenými chlebičky, zeleninovou mísu a Ginny zase popadla velký tác se zákusky a konvici s kouřící kávou. Odložili to všechno mezi vyděšené příbuzné a chystali se vrátit, ještě pro šálky, cukr a smetanu do kávy. To už se ale probírala profesionální obsluha a nesla za nimi všechno, co bylo potřeba. Paní Figgová se chichotala:

„Ještě jsi je měl poslat do posvátného háje, Harry...“ a už všem rozlévala kávu. Číšník rozpačitě a omluvně vysvětloval:

„Stačilo, kdyby si řekli, obsloužili bychom je, ale chtěli jen něco k pití...“

Harry se přinutil k rozpustilé náladě, i když v něm všechno vřelo. Vtipkoval s Dudleym a snažil se dostat do nálady i tetu a strýce. Paní Figgová to nepotřebovala, dostala dobrou náladu hned, jak se objevili ve stanu. Teď se situace ve stanu obrátila. U ženichova stolu bylo veselo a zbytek přítomných se tvářil zaraženě a zamlkle. Harry si jich ale nevšímal, a tak se taky nakonec uvolnili. Protože chtěli být blízko tomu slavnému Harry Potterovi, tak se najednou přestali separovat a rozsadili se všude okolo jeho stolu. Když už to vypadalo, že se atmosféra uvolnila, tak přišel kouzelník, který měl vést obřad.

Dudley podal Harrymu krabičku s prstýnkou a ten ji otevřel, aby se zvědavá Ginny mohla podívat.

„No páni... To jsou kouzelné prsteny!“ vyrazila ze sebe překvapeně. „Co umějí, Dudley?“

Bratránek zrudnul a začal vysvětlovat:

„Vandí mě vzala do té vaší Příčné ulice, tedy nestačil jsem žasnout, co se tam všechno prodává... A tam jsme koupili ty prsteny. Oni nás umí přenášet z místa na místo. Hned jsme

je vyzkoušeli. Když se držíme za ruce, tak se jednoho z nich Vandi dotkne hůlkou a řekne mu, kam se chceme dostat, pak se ho znova dotkne hůlkou, oba prsteny se modře rozzáří a najednou, jako bychom se ocitli v povětrí, okolo není nic vidět, jen takový modrý výr, který nás vyplivne tam, kam jsme se chtěli dostat. Říkala, že si je zítra budeme muset zaregistrovat na ministerstvu...“

„Tak to jsou opravdu praktické snubní prstýnky, gratuluji k tak skvělému výběru...“ smál se na něj Harry a Dudley zrudnul a přiznal:

„To vybrala Vandi, ona je taková praktická...“

Přišla se s nimi přivítat i paní Brownová a oznámila jim, že nevěsta je už připravená. Pak požádala všechny přítomné, aby se na chvíli zvedli a ustoupili na stranu. Společně s obsluhou pak přesunuli stoly s občerstvením ke stěnám stanu a křehce vypadající stříbrné židle srovnali do řady, proti svatebnímu oltářku, u které už stál připravený oddávající kouzelník. Byl to zase někdo nový. Poměrně mladý, asi třicetiletý kouzelník, působil ve zlatém hábitu s nachovým límcem, velmi vznešeně. Jeho blond vlasy vypadaly jako ze zlata, byly vyčesané v úhledných vlnách a jasně modré oči zářily nadšením. Zřejmě si velice dobře uvědomoval obdivné pohledy všech přítomných čarodějek všeho věku. Harrymu velmi připomínal profesora Lockharta a mrknul na Ginny, jak se na něj tváří. Jeho žena se rozpustila culila a zašeptala mu:

„Celý Zlatoslav, co? Oni jsou snad příbuzní...“

Dudleyho s tetou Petúnií odvedli ven ze stanu a Harry, Ginny, paní Figgová a strýc Vernon se šli posadit do první řady k oltáři. Pak už se začala ze střechy stanu linout hudba a Petúnie přivedla Dudleyho. Posadila se a Harry povstal, aby se svému bratranci postavil po boku. Dudley vypadal docela dobře. Už nebyl zdaleka tak tlustý, jako býval dřív. Teď ve svém svátečním obleku ušitém na míru vypadal spíš mohutný, než otlý. V okamžiku, kdy za tónů něžné hudby, do stanu vkročil pan Brown se svou dcerou, tak jeho tváře zčervenaly a on jen vydechl:

„Tý jo...“

Harry musel uznat, že to Levanduli opravdu sluší. Měla na sobě volný, splývavý hábit ve smetanové barvě, zdobený zlatou krajkou a zlatými výšivkami. Krajku měla také začleněnou do účesu jako členku a její blondáté vlasy byly pokryté něčím, co vypadalo jako zlaté šupinky, které se blýskaly pod světlem, které na ni dopadalo z rozzářené střechy stanu. Před nimi poletovalo několik drobných duhových víl a sypalo na ně okvětní lístky. Za nimi kráčely dvě družičky - kdo jiný, než Padma a Parvati Patilovy. Ty měly zase bílé hábity zdobené stříbrnými výšivkami a krajkami. Vypadaly všechny opravdu nádherně.

Pan Brown předal svoji dceru Dudleymu a dvojčata se širokými úsměvy zdravila beze slov Harryho. Snoubenci se otočili čelem k oltáři a Harry se postavil za Dudleyho, vedle Parvati. Oddávající ve svém proslavu mluvil hodně o poznávání se, pochopení a toleranci mezi manželi z rozdílných světů.

„Ocitnete se jistě v situacích, které jste dosud nezažili, budete se často setkávat i s nepochopením, jak v kouzelnickém, tak i v mudlovském světě. Jen opravdu silná láska,

tolerance a snaha o pochopení vám neznámého, může udržet vaše manželství šťastné a spokojené...“

Na Harryho vkus mluvil až příliš dlouho a opakoval věci, které už byly jednou řečeny. Bylo vidět, že se oddávající seladon moc rád poslouchá. Dvojčata po něm vrhala obdivné pohledy a tím celou situaci jen zhoršovala. Konečně se vypovídal a předstoupil před snoubence s manželským slibem. K Harryho úlevě si ti dva rychle řekli své ano a on mohl předat oddávajícímu jejich prsteny.

Po prvním manželském polibku si pospíšil, aby jim pogratuloval dřív, než se k nim nahnou ostatní. Popřál jim hodně štěstí, Levanduli dal pusu na tvář a řekl jí:

„Ty víš, jak mě najít, takže se klidně ozvěte, kdybyste cokoli potřebovali...“

Levandule měla oči zalité slzami štěstí, tak jen špitla:

„Děkuji, Harry...“ a věnovala se ostatním gratulantům.

Harry se připojil k Ginny a oba sledovali, jak obsluha, zatímco novomanželé přijímají gratulace, rozmisťují zase stoly a židle ke svátečnímu obědu. Tentokrát je postavili do tvaru písmene T. Harry se posadil mezi Ginny a paní Figgovou, proti nim se posadily Padma s Parvati. Novomanžele, jejich rodiče a oddávajícího kouzelníka posadili do čela a hostina začala. Dvojčata se chichotala a házela obdivnými pohledy po oddávajícím kouzelníkovi, který se jmenoval Angello a nebyla s nimi rozumná řeč. Tak se Ginny a Harry bavili s paní Figgovou.

„Dnes ráno u mě byla Hermiona. Vyprávěla mi, jak se dobře osvědčily ty věci po mém tatínkovi. Jsem moc ráda, že byly tak užitečné...“

Harry přikývl:

„Ano, už pomocí jeho receptů na lektvary Kingsleymu zachránili život. A také jsme se dozvěděli moc užitečných věcí o magii, kterou ten šaman ovládá...“

Paní Figgová se šťastně usmívala.

„Taky mi říkala, že Ginny dokázala ovládnout tu masku. Jsi opravdu moc šikovná děvče, moc dobře si Harry vybral...“ Ginny se začervenala tou chválou a dostala od Harryho pusy.

Po té, co hostina skončila, a stolky se židlemi byly přestěhovány podél stěn stanu, aby se uvolnil prostor pro taneční parket, paní Figgová pokračovala:

„Chtěla bych se s tebou domluvit ještě o něčem, Harry. Hermiona mi taky povídala o tom svém projektu na převýchovu bývalých vlkodlaků a mě napadlo něco úžasného... Přestěhuji se na ten jejich statek v Prasinkách a budu se tam starat o bylinkovou zahradu. To je něco, co umím a můžu být ještě prospěšná. Navíc se od madam Pomfreyové budu moct ještě něco přiučit. Dostanu se trochu víc mezi kouzelníky, už jsem z toho mudlovského světa unavená... A tím se vyřeší i problém našich novomanželů. Dursleyovi a Brownovi se totiž pořád dohadují, kde budou mladí bydlet. Obojí rodiče si je chtějí nastěhovat k sobě, jenže to by nedělalo dobrotu. Tak to vyřeším tím, že jim pronajmu svůj dům. Brownovi to jako kouzelníci mají s dopravou jednoduché, můžou se k nim přemístit kdykoli a Petúnie

s Vernonem je budou mít za rohem a nebudou k nim muset někam zdlouhavě cestovat...“ na chvíli se odmlčela a koukala co na to Harry. Ten jen pokrčil rameny:

„Taky si myslím, že vám v Prasinkách bude líp, než v Kvikálkově. Jsem moc rád, že jste si našla takovou úžasnou práci...“

Paní Figgová se usmála, pohládila ho po ruce a pokračovala:

„Říkám ti to hlavně proto, že svůj dům v Kvikálkově jsem v poslední vůli odkázala tobě. Nemám žádné příbuzné a ty jsi jediná rodina, která mi zůstala. Brumbál mi pomohl výhodně prodat malý domek po mamince a koupit tu vilu v Kvikálkově asi měsíc po tom, co tě tam nastěhoval. Starala jsem se o tebe, jak nejlépe to šlo, jsi jako můj vlastní... Brumbál, ty a tví přátelé jste to nejlepší, co mě v životě potkalo, chlapče...“ zarazila rychle jeho protesty. „Proto chci, abys to věděl, že ten dům bude jednou tvůj. Víím, že je na ulici nevyhodíš...“

Harry se trochu zastyděl, když si vzpomněl, jak v dětství nerad chodil k té laskavé, podivínské, staré paní, která ho často hlídala. Pak ji objal...

„Nikdy jsem vám dostatečně nepoděkoval za to, co jste pro mě dělala. Mám vás moc rád, paní Figgová a chci, abyste věděla, že se na mě můžete obrátit kdykoli si budete myslet, že vám můžu být užitečný...“

Ginny se usmála a dodala:

„Na mě se taky můžete spolehnout, paní Figgová, patříte prostě do rodiny...“

To už ale spustila taneční hudba a novomanželé měli sólo. Harry se s pobavením díval na to, jak nemotorně se Dudley točí v kruhu, který kolem nich vytvořili svatebčané a prohodil k Ginny:

„Nikdy bych neřekl, že uvidím někoho, kdo tančí ještě hůř, než já...“

Za ním se zachichotaly Padma a Parvati.

„Však my si tě pak vyzkoušíme, jaké jsi udělal pokroky...“ a šly se obdivně točit kolem Angella.

Harry se zalekl a zeptal se Ginny:

„To abychom se už ztratili, ne?“

Ginny ale zakroutila hlavou:

„To ještě nemůžeme, Harry. Jako svědek ženicha, musíš provést v kole nevěstu i obě družičky. To se sluší, s tím nic nenaděláš...“ a protože se k novomanželům v kole začali přidávat k tanci rodiče, Padma s Angellem i další páry, tak ho vytáhla na parket.

Při další písničce ho poslala pro Levanduli, Dudley tančil s Padmou a Parvati ji vystřídala u Angella. A tak se Harry nakonec točil v kole ještě dalších pět kousků. Po družičkách ho vytáhly ještě teta Petúnie a paní Brownová.

Už měl dost a tak se uklidil rychle ke stolku do rohu k paní Figgové. Ginny taky odešla z parketu a tak si v klidu sedli a popíjeli vychlazený máslový ležák. Přirtila se k nim rozpálená dvojčata:

„Prasák jeden!“ a nalévala si šampaňské z láhve, co jim poletovala nad hlavami.

„Kdopak?“ ptala se zvědavě Ginny.

„Angello! Kdo jiný...“ vyrazila ze sebe s ohrnutým nosem Parvati a Padma se ujala vysvětlování:

„Pozval nás na rande, obě najednou. Prý ještě s dvojčaty nechodil. Bude prý úžasná zábava a legrace... A pak nám ten chlípák začal podrobně popisovat, jak si takovou úžasnou zábavu a legraci představuje...“ odfrkla si.

„Určitě má pod tím blýskavým zlatým hábitem chlupaté kozí nohy a ty jeho umělé vlny na hlavě ukrývají fauní růžky. Kozel jeden neomalený...“ přidala se vztekle Parvati a Ginny, Harry i paní Figgová se srdečně rozesmáli. Dobře se bavili a odpočívali. Přišli si k nim sednout i teta Petúnie se strýcem Vernonem, ale Padma ho nenechala ani dosednout a vytáhla ho na taneček. Parvati se ještě nemohla zbavit myšlenek na Angella a postěžovala si:

„Říkala jsem Padmě, ať ho nechá mě, stejně je pořád zakoukaná do vašeho George. Jen se mu to pořád bojí dát najevo...“ a na Ginnin překvapený pohled dodala vysvětlení:

„Byly jsme do vašich dvojčat zamilované obě. Já jsem bláznivě milovala Freda a Padma zase George...“ a smutně si povzdechla. Paní Figgová si všimla posmutnělých výrazů a rychle odvedla řeč jinam.

Bavili se dobře ještě asi hodinu. Ginny ještě párkrát Harryho vytáhla na parket, ale chodili jen na pomalé, romantické tanečky. Od tří hodin už Harry čím dál častěji koukal na hodinky a tak Ginny nakonec souhlasila, aby se v půl čtvrté rozloučili.

8. kapitola - Příprava konečného boje.

Když se vrátili domů. Tak je přišel ke dveřím přivítat Krátura. Sdělil jim, že se hosté dobře baví v obývacím pokoji a zeptal se, jestli jim má připravit něco k jídlu. Uklidnili ho, že jsou po svatbě sytí dost a šli do obýváku. Tam byla rozjetá skvělá zábava. Tatka s Kingsleym hráli kouzelnické šachy. George jim kibicoval a zároveň jejich utkání komentoval, jako do rádia. Angelina a Hermiona seděly zase v rohu na velké pohovce a mamka je učila jak ovládat kouzelné pletací jehlice. Pletly při tom maličké svetříčky, čepičky a punčocháče na mimina.

Ginny se k nim chtěla přidat, ale děvčata hned po jejich příchodu zahodila jehlice a začala vyzvídat, co a jak bylo na svatbě. Tak je Harry nechal jejich drbům a šel si sednout k šachistům. Hra už vrcholila. George - komentátor - zpravodajským hlasem konstatoval, že se ministr nechal zahrát do kouta a jeho situace je nezáviděníhodná a pak se zlomyslným úsměvem dodal:

„Tak to jsem zvědav, jak se chceš z téhle situace vykroutit...“

Kingsley dlouho přemýšlel a nakonec svým střelcem zaútočil na tatkovu černou královnu. Střelec - sněhobílý kentaur - natáhl tětivu svého luku a proklál šípem její hrud'. Královna padla, šachovnice se vzvedla a odklidila vyřazenou figuru mimo bitevní pole. Ale tatka měl připravený další tah a reagoval okamžitě. Jeho černý jezdec na Hypogrifovi se vznesl, dopadl na střelce, roztal ho dlouhým mečem ve dvě a pomstil svoji královnu. Tatka pronesl:

„Šach mat...“ a Kingsley po rychlém zhodnocení musel uznat porážku. Jeho bílý král přešel šachovnici ke svému černému protějšku, poklekl před ním se skloněnou hlavou a položil mu k nohám svůj meč. Kingsley si povzdychl:

„Mám problémy se soustředěním, jinak bys mě nedostal, Arture...“

Tatka se zasmál:

„Děláš, jako by to bylo poprvé, co jsem tě porazil...“

Kingsley zavrtěl hlavou:

„To ne, ale dvakrát za sebou se ti to ještě nepodařilo. Řekl bych, že jsme zatím měli vyrovnané skóre...“

Nakonec nechali šachy šachama a šli si všichni přisednout ke svým dámám a vyslechnout si novinky z kouzelnicko mudlovské svatby.

Když probrali svatbu, tak je Angelina přesvědčila, aby si všichni udělali výlet na Siriusův tropický pustý ostrov. Mamka skočila do Doupěte tatkoví a Georgeovi pro plavky, Angelina měla svoje a Kingsleyho zabalené v kufru. Pak se všichni ve vstupní hale chytili svícnu a přenesli se pod tropické, žhnoucí slunce. Strávili tam nakonec úžasné čtyři hodiny. Daleko

od starostí a problémů, daleko od šamana. Řádili v prohřáté vodě laguny jako malé děti a užívali si tepla a paprsků slunce, které už se z Anglie dávno vytratily.

„Harry, tyhle sluneční lázně bys měl přes zimu pronajímat... Zájemců najdeš tolik, že na tom vyděláš majlant...“ naváděl George Harryho, když se spolu vypravili na loďce k útesu, aby ulovili k večeři pár pořádných mořských okounů.

Harry ale zavrtěl nesouhlasně hlavou:

„Nikoho cizího bych sem nepustil a od přátel a rodiny si peníze nikdy nevezmu... Počítám, že při velikosti naší rodiny už bychom stejně volné termíny na nějakou placenou rekreaci nenašli. Víš, jak to bude v zimě příjemné, takhle si sem odskočit, vykoupat se a prohřát kosti?“

„Ty vůbec nemáš obchodního ducha, Harry...“ kritizoval George a tak ho trochu usadil:

„Zato ty bys obchodoval vesele i s tím, co ti nepatří...“ a podíval se na něj patřičně káravě.

George se zaculil a odpověděl:

„Tak se hned nečerti. Tvůj švagříček je úspěšný podnikatel a chtěl ti jen trochu poradit...“

Oba se zasmáli a začali z vody přivolávat jednoho okouna za druhým. Když jich měli pět, tak to Harry zastavil.

„To stačí. Z každého se bohatě najedí dva lidé a nás snad u večeře víc jak deset nebude...“

„Bude,“ oznámil George a přivolal ještě jednoho. „Na večer je u vás doma plánovaná velká slezina. Mamka už si objednala i Winky s Kráturou na výpomoc s vařením večeře. Počítám, že polívku a brambory už budou mít skřítci uvařené...“

A tak se vrátili domů rozveselení, opálení a se šesti velkými rybami k večeři.

Ještěže byla na Grimmauldově náměstí tak velká kuchyň. Na večeři se tu sešli všichni Weasleyovi, kromě Percyho, jeho těhotné ženy Penelopy a Fleur, která zůstala doma s malou Viktorií. Krbem přišli i Sturgis s profesorkou McGonagallovou, kteří měli nějaké novinky „*O černé magii černé Afriky*“. Tak se jmenovala knížka, kterou našli v knihovně v oddělení s omezeným přístupem. Když si v ní počítli, tak ji z knihovny odstranili a přidali na hromádku podobných knih, ukrytých už Brumbálem, v temném koutku ředitelny. Hermiona po ní skočila jak kůrolez po dřevorubci a hned se do ní soustředěně začetla. Paní ředitelka se Sturgisem přijali s radostí pozvání na večeři a tak se brzy rozběhla skvělá zábava. Probírala se Dudleyho svatba, úžasný odpolední výlet k moři a o problémech, které tu na ně čekaly, neměl nikdo chuť začít mluvit.

Jenže skvělá nálada skončila naráz, jako když utne. Kingsley se chytil za srdce a zkroutil bolestí. Pravou rukou sevřel amulet, který měl pověšený kolem krku, a všichni napjatě sledovali, co se bude dít. Za chvíli se zase s úlevou nadechl a uklidnil svou vyděšenou ženu stisknutím ruky.

„To už je dnes potřetí a tentokrát to trvalo dost dlouho. Budeme to muset ukončit co nejdřív, takhle se dlouho žít nedá...“ zahájil Kingsley smutně poradou.

Harry se rozhlédl okolo sebe a viděl jen vážné tváře, zachmuřené starostmi. Jeho pohled padl na skříň v rohu, ve které zrály rozdělané lektvary, a smutně si povzdechl. Až skončí porada, tak se do nich ještě budou muset pustit a to znamená, že zas půjdou spát hodně pozdě. Kingsley jeho pohled zachytil a uklidnil ho:

„S lektvary si teď hlavu nezatěžuj, Harry. Uvařili jsme ty rozdělané už dopoledne, když jste spali. Teď se prosím soustřed' na mě, Angi a šamana...“

Harry byl až překvapený, jak výrazně se mu ulevilo. Znova se rozhlédl a zjistil, že se všichni dívají na něj a čekají, že to bude on, kdo povede tuto poradu. Znova se podíval na Kingsleyho a pak prostě začal nahlas přemýšlet a čekal, že ho bude Kingsley usměřňovat, jako když na jaře plánovali akci Hadí hrozba.

„Je jasné, že se s ním musíme střetnout a zneškodnit ho. Musíme vymyslet způsob, jak šamana a jeho doprovod dostat někam, kde nikoho nezúčastněného zbytečně neohrozíme. Taky se musíme rozhodnout, kdo do toho souboje půjde a kdo ne...“

Ozvala se Hermiona:

„Já s vámi jít musím. Mám několik pomůcek, které můžeme uplatnit proti jeho útočným kouzlům, ale jsou to tak neobvyklé záležitosti, že je musím ovládat sama, vysvětlit to někomu jinému, by trvalo několik dní a ty my asi nemáme...“

Tat'ka zavrtěl hlavou:

„Mezinárodní proces zítra končí. Už je v podstatě rozhodnuto, jen se musí doladit podrobnosti, protože bylo dohodnuto, že rozsudky jednotlivých zemí se budou sčítat a ti, kteří dostanou odsouzené k výkonu trestu, se musí zavázat, že si odsedí i tresty z ostatních postižených zemí. Rozsudek smrti asi nepadne, i když je to skoro zázrak, ale všichni už to mají jasně na doživotí, takže to je jen taková formalita...“

Harry se podíval Kingsleymu přímo do očí a dost rozhodně ho přesvědčoval:

„Ty zítra na proces nechod', Kingsley. Pošli svého zástupce, a kdyby se ho někdo ptal, tak ať mu řekne, že máš po prodělané nemoci srdeční slabost a jsi v péči lékařů. Můžeš to sledovat z pohodlí a klidu své kanceláře...“

Kingsley opatrně oponoval:

„Proč, Harry? Nebylo by jednodušší jasně mu ukázat, že ty jeho čáry na mě nefungují a přinutit ho k nějaké neplánované zbrklé akci? Tak ho budeme moct zneškodnit rázně a jednou pro vždy!“

Harry zavrtěl hlavou.

„Už tě jednou napadl v soudní síni a málem to s tebou odnesl Popov. Chceš ohrozit celý mezinárodní tribunál? To by ta sláva a prestižní akce, mohla taky skončit pěkným masakrem a naší pořádnou ostudou...“ pak se zamyslel.

„Nejlepší by bylo, kdyby ses toho všeho vůbec nezúčastnil...“ a když viděl, jak se Kingsley napřimil a ve tváři se mu objevil velmi rozčilený výraz, tak dodal: „Ale to se nám asi nepodaří...“ Kingsley se uklidnil a tak Harry pokračoval:

„Ovšem bude jen na tobě, abys uklidil do bezpečí Angelinu a přesvědčil ji, že s námi nemůže...“

Angi se okamžitě naježila:

„Tak to ani náhodou Harry, ať vás ani nenapadne, že zůstanu stranou...“

„Ale zůstaneš, Angelino!“ vložila se do toho rázně mamka. „Jsi těhotná, děvenko a máš teď zodpovědnost nejen za sebe, ale i za vaše dítě. A to musí zůstat v naprostém bezpečí!“

Angelina se rozplakala.

„Nemůžu zůstat mimo, on mi nebude chtít ublížit, potřebuje mě přeci živou... Ale Kingsleymu jde o život, nemůžu být někde zalezlá a čekat, kdy mi sdělíte, že mi šaman zabil manžela... Zbláznila bych se...“

Harry se ji pokoušel uklidnit:

„Už jsi viděla můj plášť odolnosti? Slyšela jsi, co už dokázal?“ a když přikývla, tak pokračoval: „Kingsley ho bude mít na sobě. Napadlo mě to, když jsem marně přemýšlel, jak ho udržet mimo a v bezpečí. Když mi konečně došlo, že ho nepřesvědčíme, tak mě napadlo, jak tu hrozbu maximálně eliminovat...“

Kingsley se zeptal:

„Měls ho na sobě i tehdy, když tě zasáhl ten blesk u Dungovy chatrče?“ Harry přikývl a Kingsley po chvilce váhání svolil, že si tedy ten plášť vezme. Bylo jasné, že si velice dobře uvědomuje nebezpečí, které mu hrozí a tak Harry doufal, že ho přiměje k ještě větší opatrnosti.

Harry pokračoval:

„Ginny s námi taky jít musí, jako jediný dostupný Pán zvířat... Je mi jasné, že Ron Hermionu samotnou nepustí, takže s ním taky musíme počítat...“ Charlie ho zarazil:

„Nebylo by jednodušší prostě říct, že jdeme všichni, co jsme tady?“ Harry zakroutil hlavou.

„To by nebylo rozumné, Charlie. Pletli bychom se jeden druhému pod nohy a navíc bych byl rád, kdyby pár spolehlivých lidí zatím hlídalo Angelinu, její maminku a tátu. Může se stát, že my ho budeme čekat tam, kam ho chceme vylákat a on mezitím udeří jinde...“

Pak se otočil na Kingsleyho s otázkou:

„Budeme sebou brát i bystrozory? Přiznám se, že s Hrdonožkou a Savage za zády bych byl mnohem klidnější...“

Kingsley přikývl:

„Vezmeme je sebou. Zorinu a Hardyho také. Budou hlídat s Ronem Ginny a Hermionu, ty mají speciální úkoly. Ginny, ukážeš mi tu masku, a jak ji ovládáš? Ještě jsem to neviděl...“

Ginny ochotně přikývla a tak se všichni přestěhovali do obývacího pokoje, kde měla masku uloženou.

V deset hodin večer bylo všechno dohodnuto. Harry, Ron, Charlie, Bill, Hermiona a Ginny půjdou s Kingsleym na šamana. Spolu s nimi půjdou i Hrdonožka, Savage, Zorina a Hardy. Artur, Molly, George a McCormacková s Harrisem se přesunou s Angelinou do bezpečí k nejstaršímu z bratrů Johnsonových, jakmile bude jasné, kdy ke střetu dojde. Harry dostal za úkol vymyslet způsob, jak šamana dostat někam stranou, aby jejich souboj nezpůsobil velké škody, nebo ztráty na životech. Profesorka McGonagallová a Sturgis dostali za úkol zmobilizovat Fénixův řád a Brumbálovu armádu na ochranu Angeliny a Johnsonových v případě, že šaman nebude poražen, nebo se mu podaří utéct. Spojení mezi školou a domem Johnsonových bude zajišťovat Harryho portrét profesora Brumbála, který vezme mamka sebou. Kingsley a Angelina měli svoje zrcátka stále při sobě, ale mamka dala pro jistotu Harrymu tatkovu zrcátka, takže bude také na příjmu. Harry musel slíbit, že bude dodávat informace průběžně, i když si nějak nedokázal představit, jak to bude dělat. Angelina napsala dopis s instrukcemi pro své rodiče a Hedvika dostala za úkol co nejrychleji ho doručit. Hermiona v nové knize našla podrobný návod, jak vyrobit ochranné amulety a tak oznámila, že jde ráno, místo na přednášky, ke Svatému Mungovi a vyrobí s Erniem dostatek amuletů pro všechny zúčastněné. To zatím udělat nemohli, protože pan Figga sice píše o amuletech několikrát, ale o postupu při výrobě se zmiňuje jen velmi neurčitě. Pak už konečně poradu rozpustili.

Mamka šla pro Winky a portrét do kuchyně a Harry šel za ní. Když byli sami, tak se zeptal:

„Nezbyl ti náhodou nějaký uspávací lektvar, co jsem dostal v nemocnici, když jsem měl ta polámaná žebra?“ mamka přikývla a tak pokračoval: „Pokus se ho nějak nenápadně dostat do Angeliny, než to začne, jestli to není škodlivé v jejím stavu. Mám strach, že ji neuhlídáte a ona vám uteče. Hrozně by situaci zkomplikovala, kdyby se tam objevila. Vnut' jí ho třeba s lektvarem proti nevolnosti, nebo s čajem na uklidnění. Je skoro bez chuti, nemělo by to být těžké...“ Mamka se usmála a souhlasila. Pak se s Winky, tatškou a Georgem šli přemístit do Doupěte.

Ostatní už se rozešli do svých ložnic a tak šel Harry také. Cestou do schodů mu ale vrtalo hlavou něco, co se přihodilo po jejich přesunu do obývacího pokoje. Když Ginny podával její masku Pána zvířat, tak ucítil, že maska na něj zareagovala. Rukou mu proběhlo takové podivné mravenčení. Tak se v obýváku zastavil a masku si zkusil nasadit. Cítil, jak s ním splynula a náhle se jeho mysl spojila se všemi zvířaty, co byla v domě. Opravdu najednou věděl o každé myši, mouše a broučkovi a spoustě jiné havěti. Soustředil se na Zlatoočku, která podřimovala v křesle u krbu a ona se okamžitě probudila, seskočila a přišla k němu. Pohledem jako by se ptala, co si přeje, co pro něj může udělat.

Najednou uslyšel otevírání dveří, lekl se a rychle masku stáhnul z obličeje. Podíval se ke dveřím a tam na něj překvapeně zíral Kingsley.

„Neřekl jsi, že máme druhého Pána zvířat...“

„Nevěděl jsem to. Tu masku jsem měl dneska v ruce poprvé. Cítil jsem, jak na mě reagovala a tak jsem si to přišel vyzkoušet...“ přiznal se Harry.

Kingsleymu se rozšířily oči náhlým pochopením.

„Páni, Harry, víš, co to znamená?“

Harry přikývl a s nervózním úsměvem vysvětloval:

„Profesorka McGonagallová si také myslí, že mám schopnosti zvěromága. Proto jsem si s ní tajně dohodl soukromé hodiny a nikomu jsem zatím nic neřekl... Ani Ginny. Má to být překvapení. Chci to prozradit, až se to naučím a zaregistruji se na ministerstvu...“

„Jasně, takže jazyk za zuby...“ usmál se spiklenecky Kingsley. „Ale jsem rád, že to vím. Kdyby se náhodou něco pokazilo během souboje, kdyby třeba Ginny zneškodnili, tak snad půjde tajemství stranou. Bez Pána zvířat, proti němu nemáme moc šancí.“

Harry přikývl a dodal:

„Já doufám, že se nic nepokazí... Ale nevím, jestli dokážu vymyslet, jak vylákat šamana někam mimo. Míst už mám v hlavě několik, ale důvod budu hledat jen těžko...“

Kingsley si mezitím došel k šachovému stolku pro své brýle na čtení, vzal Harryho kolem ramen a snažil se ho uklidnit:

„Neboj, na něco přijdeš, jako vždycky. Teď už na šamana nemysli a pojď se na to pořádně vyspat. Měli bychom si pospíšet, naše ženy už na nás netrpělivě čekají...“ a rozpustile na něj zamrkal. Tak šli, se smíchem a k dané situaci, s překvapivě dobrou náladou, spát.

Ráno s nimi šel Kingsley nejprve na ústředí bystrozorů. Vysvětlil jejich plán a rozdal úkoly. Angelina byla s Arturem Weasleym a Charliem a ti ji nehodlali ani na chvíli pustit z očí. Harry si pořád marně lámal hlavu nad tím, jak vylákat šamana tam, kam potřebuje. Hlavou se mu honily různé scénáře, ale z žádného neměl pocit, že by mohl fungovat. Pak to přišlo úplně samo. Do ústředí bystrozorů přišel M' bako, brankář týmu Konga a vnuk šamana z pralesa.

„Potřebuji s tebou mluvit, Harry Pottere. Služba v soudní síni mi řekla, kde tě najdu...“

Harry ho posadil ke stolku, představil mu Hrdonožku a Savage a zeptal se:

„V čem ti můžu pomoci, příteli?“

„Můj otec, náčelník pralesního lidu, chtěl požádat vašeho ministra o laskavost, ale dozvěděl se, že je nemocen. Poslal mě tedy za tebou, abych se zeptal, zda je stav vašeho ministra natolik vážný, že by bylo nezdvořilé, obtěžovat ho...“

Harry téměř zatajil dech, jak mu sami nahrávají. Pohledem umlčel svoje mentory a začal pomalu, s rozmyslem, černému mladíkovi vysvětlovat:

„Náš pan ministr chytil od jednoho člena Australské výpravy velmi vážnou chorobu. Byl to nějaký druh moru. My máme ale velice schopné léčitele. Dokázali uzdravit ministra i toho Australana, který na tom byl mnohem hůř. Ta choroba ale způsobila u našeho ministra srdeční slabost, už měl několik záchvatů a musí být pod neustálým dohledem léčitelů...“

M' bako se zatvářil vyděšeně, špitnul něco ve smyslu, že je mu to líto a tak Harry pokračoval:

„Už se to zlepšuje. Dnes dokonce pod dozorem svého osobního léčitele přišel do práce. Má sice předepsaný klid, takže se soudního jednání nezúčastnil, ale sedí u sebe v kanceláři a

tak si myslím, že bych za ním mohl zajít a přednést mu žádost tvého otce. Domnívám se, že pokud to bude jen trochu možné, tak vám určitě vyhoví...“

M´bakovi se ulevilo, dokonce se usmál a začal uvolněně vysvětlovat:

„Můj otec i děd žádali trest smrti pro Neda Bílého za vraždy, které u nás spáchal. Za jedné bouřlivé noci přepadl se svou bandou náš diamantový důl, zabil čtyři strážce, z nichž jeden byl můj nejstarší strýc, syn našeho šamana. Pak sebrali půlroční výnos našich surových diamantů. Jistě pochopíš, proč jsme žádali nejvyšší trest. Jenže Ned byl předán do pravomoci Irských zástupců, protože u nich spáchal nejvíc zločinů. Byli jsme velmi zklamáni, že Irové odmítají trest smrti a dožadovali jsme se u nich svého práva. Oni nám řekli, že bude odsouzen k doživotnímu trestu ve vašem vězení - Azkabanu a ujistovali nás, že takový osud, je horší než smrt. Tvrdili, že strážci ve vašem vězení jsou tak krutí, že si Ned bude brzy přát rychlou a bezbolestnou smrt, která mu byla odepřena... Můj otec, kterého Ned připravil o bratra, by si rád ověřil jejich tvrzení a chtěl by se osobně seznámit s těmi strážci. Doufal, že by mu mohl ministr toto přání splnit...“

Harry chápavě pokyvoval hlavou:

„Jistě, plně ho chápu. Počkej tady s mými mentory. Půjdu se zeptat, jestli mě ministr přijme a přednesu mu vaši žádost. Myslím, že pokud mu bude dobře a nebude mít vážné zdravotní problémy, tak vám jistě ochotně vyhoví...“ a odešel ke Kingsleymu zpracovat tuto výzvu a napláňovat v hrubých obrysech akci.

Když se vrátil, tak šamanova vnuka potěšil:

„Pan ministr se cítí dobře a rád vaši žádosti vyhoví. Po obědě má ale důležité jednání, které již nemůže odřeknout, tak vás prosí, zda byste se u nás nezdrželi až do odpoledne. Ve čtyři hodiny už bude volný a rád vám představí naše Azkabanské strážce osobně. Musí ale vybrat nějaké odloučené místo, daleko od lidí, protože strážci jsou opravdu dost neobvyklí tvorové a na většinu lidí působí velmi depresivně. Až určí místo setkání, tak vás já a moji mentoři přijdeme vyzvednout na zámeček a doprovodíme vás, jestli vám to bude takto vyhovovat.“

Černému mladíkovi se velmi ulevilo, několikrát Harrymu děkoval a s úlevou spíchal předat dobré zprávy svým členům rodiny.

„Takže můžeme doufat, že až do odpoledne dají Kingsleymu srdci pokoj, aby si nezmařili takovou příležitost...“ poznamenala s úlevou Ginny. Za pár minut přišli na ústředí Kingsley, Bill a Charlie, aby všechno napláňovali s ohledem na nové skutečnosti. Ron předával instrukce Hermioně pomocí zrcátka a tak je pak všechny ujistila, že před třetí bude na ústředí i s potřebným počtem ochranných amuletů. Pak se rozešli všichni za svými běžnými povinnostmi.

9. kapitola - Smrt pralesního šamana.

Před třetí hodinou se všichni sešli na ústředí. Angelina byla se svými ochránci již u svých rodičů a Harry doufal, že už do ní mamka lije lektvar pro tvrdý a bezesný, posilující spánek. Hermiona přispěchala také a už ze svého batůžku tahala amulety. Nejdřív je pověsila na krk Harrymu, Ronovi a Ginny, další pak podala Zorině. Ta se najednou vzbouřila.

„Tak to už je moc, Kingsley. To, že sebou chceš tahat všechny kadety, to už jsem nějak skousla. Že sebou vláčíš odeklínače a specialistu na kouzelné tvory, dokážu taky pochopit. Ale proč sebou máme vláčet i tuhle slečinku? A ještě k tomu takové nesmysly!“ a zamávala mu rázně před nose svým amuletem. „Začínám vážně pochybovat o tvém zdravém rozumu...“

Kingsley se napřimil a velmi autoritativním tónem Zorinu usadil:

„Nemusím ti nic vysvětlovat, Zorino. Ty máš prostě poslechnout moje příkazy a nediskutovat o nich!“ když viděl, jak bystrozorka rudne, tak trochu zmírnil: „Ale protože potřebuji tvoji plnou spolupráci, tak ti to vysvětlím. Slečna Grangerová je v současnosti největší odborníkem na Africkou magii, kterého máme. Za ten amulet bys jí měla uctivě poděkovat, protože jeden takový...“ vytáhl svůj amulet spod hábitu, „mi už třikrát zachránil život...“

Zorina změnila barvu z rudé na bílou, chvíli lapala po dechu, ale pak zamumlala: „no tak dobře...“ a navlékla si amulet na krk. Byly to jen takové malé kožené váčky popsané zvláštními neznámými znaky a naplněny, jak Hermiona vysvětlila, několika různými kouzelnými drobnostmi, které se navzájem skvěle doplňují. Pak se všichni přemístili na louku u opuštěného, zchátralého, panského domu rodiny Toma Raddlea.

Vybrali s Kingsleym tohle místo z několika důvodů. Vzhledem ke špatné a tajemné pověsti tohoto místa se mu jak mudlové, tak i většina kouzelníků raději vyhýbala. Nebylo daleko od zámečku na Strašidelné hůrce a bylo dobře chráněno před zvědavými zraky. Louka byla směrem od vsi chráněna vysokým, už léta nestříhaným, živým plotem a z druhé strany byla lemována tmavým, neudržovaným a proto neprostupným lesem.

Nejdřív celou oblast prohledali pomocí *Homenum revelio*, jestli se zde někdo neukrývá a pak zabezpečili pomocí kouzel *Repello Mudletum*, *Muffliato* a *Ševellisimo*. Když bylo hotovo, tak Harry prohlásil:

„Ještě tu budeme potřebovat alespoň čtyři mozkomory...“

Zorina si pohrdlivě odfrkla:

„Neříkejte, že jste si jejich přítomnost nezajistili předem. To jsem zvědavá, jak je budete takhle narychlo shánět...“

Harry ukázal směrem k lesu, odkud už k nim vzduchem pluly čtyři přízračné postavy zahalené v tmavých pláštích. Zorina vytáhla bleskově hůlku a vyvolala spěšně svého

Patrona. Harry se musel kousnout do rtu, aby se nerozesmál. Pod vedením její hůlky před ní zběsile pobíhal malý, rozježený a hysterický jorkšírský teriér... Hermiona se neovládla, rozesmála se nahlas a vysloužila si od vysoké bystrozorky nehezky pohled.

Harry vykročil naproti mozkomorům a vysvětlil jim, co od nich budou potřebovat.

„Můžete jim ukázat, co dovedete, ale nechci, abyste jim způsobili nějakou újmu. Rád si pak ale vyslechnu vaše hodnocení těch kouzelníků. Až vám ministr přikáže odejít, tak se stáhnete do lesa, ale držte se poblíž, kdybychom vás ještě potřebovali. Do Azkabanu se vrátíte, až bude po boji a já vás propustím...“

„Jak si přejete, pane...“ bez diskusí přijali mozkomorové jeho příkazy a odsunuli se zase na okraj lesa.

Hermiona a Ginny se svou stráží - Zorinou, Hardym a Ronem se ukryly v domě a dostali příkaz zasáhnout až v okamžiku, kdy dojde k otevřenému nepřátelskému aktu ze strany šamana a jeho doprovodu. Kingsley zůstal stát před domem s Billem a Charliem, kteří budou představeni, jako jeho léčitelé a Křivonožka, Savage a Harry se měli vypravit pro tři Africké delegáty.

Nejdřív ale oba vytáhli svá zrcátka, aby podali zprávu Angi a mamce. Místo Angeliny se jim ozvala její maminka.

„Anno? Kde je Angi?“ ptal se překvapeně a trochu znepokojeně Kingsley.

„Spí jako dudek, Kingsley. Molly do ní nalila čaj na uklidnění ochucený uspávacím lektvarem...“ uklidnila ho tchýně. Kingsley si oddechl a, s pohledem do mamčinych očí v Harryho zrcátku, řekl:

„Skvělý nápad, Molly. Děkuji...“

„Poděkuj Harrymu, to byl jeho nápad...“ zasmála se mamka a Harry rychle vysvětloval:

„Měl jsem strach, aby jim neutekla a neobjevila se nečekaně tady, uprostřed boje...“

Kingsley se uvolněně rozesmál a pak ohlásil, že jsou připraveni a jdou pro šamana. Harry předal svoje zrcátko Charliemu a vyrazili.

Na přemístovacím palouku se potkali s Australany. Pyšně jim sdělili, že se jim podařilo získat k potrestání jednoho z odsouzených.

„Právě pro něj jdeme na ministerstvo. Kenny Connolly zanedlouho vyzkouší slasti podzemní kobky v nitru slavného monolitu - Ayers Rock. Asi jen na pár dní, aby věděl, co ho čeká, když se nebude chovat slušně. Zřejmě si to u nás odsedí ve třetím patře...“ rozpovídal se ministr. Harry se usmál na Popova a poznamenal:

„Doufám, že ho nenecháte utéct...“

„Ale no tak...“ vyčítavě si povzdechl Popov. „Gaunt byl zvláštní a naprosto ojedinělý případ, to přece víte...“

Harry se rozesmál a uklidnil ho:

„Vždyť já vím. To byl jen nepovedený pokus o žert...“

Australané se taky zasmáli a přemístili se pro svého vězně. Hrdonožka káravě poznamenal:

„To bylo trochu neomalené, Harry. Ještěže jsou Australané takoví pohodáři. Třeba u Irů by ti něco podobného neprošlo tak hladce...“

Harry se zastyděl a přikývl:

„Dobře, příště si raději dám pozor na pusu...“

Vešli do vstupní haly zámečku a požádali jednoho z kouzelníků obsluhy v bílém hábitu, aby šel sdělit Konžským zástupcům, že jejich doprovod je zde. Než přišli, tak Savage ještě řekl:

„Mám z toho dnešního boje trochu zvláštní pocit... Nemusíš se nijak kontrolovat, Harry, použij všechny své schopnosti, když si budeš myslet, že je to potřeba...“

Harry se na něj zkoumavě podíval, a když viděl ustaraný výraz v jeho tváři, tak přikývl.

„Já z toho nemám nijak divné pocity, jsem naprosto klidný...“ snažil se ho uklidnit, ale to už po schodech přicházeli černí kouzelníci, oblečení v pestrých, rozevlátých hábitech a ještě pestřejších kloboucích, jestli se tak jejich pokrývky hlavy daly označit. Byly to spíš takové podivné komínky, asi půl metru vysoké, omotané různobarevnými hadříky. Harrymu připadalo jako zázrak, že jim ty výtvary vůbec drží na hlavě.

Když vyšli na přemístovací palouk a nabídli jim své ruce, jak to bylo zvykem, když máte někoho vést při přemístování, tak Kongští kouzelníci couvli a zatvářili se nedůvěřivě. Harry nejmladšímu z nich klidně vysvětloval:

„Ministr na vás čeká i se strážci kousek odtud...“ ukázal směrem k Malému Visánku. „Je to někde tam, za tím kopcem. Pěšky určitě přes hodinu, ale na košťatech bychom tam mohli být za chvíli, jestli je to pro vás přijatelnější způsob cestování...“

Mládenec jeho slova hbitě překládal a dosáhl toho, že se šaman chopil Savageho ruky. Po jeho příkladu neváhali už ani náčelník a jeho syn a tak se přemístili všichni současně.

Zhmotnili se na louce, asi dvacet metrů od ministra a vydali se k němu. On jim šel také vstříc a tak se potkali kousek od domu. Harry se ujal představování:

„M´bako, představuji ti našeho ministra kouzel Kingsleyho Pastorka a jeho dva léčitele, kteří jsou tu pro případ, že by se jeho zdravotní stav náhodou zhoršil...“

Mladík se zdvořile uklonil a představil zase svůj doprovod:

„Můj otec M´buda, náčelník všeho pralesního lidu Konga a můj děd M´bana, nejvyšší šaman našeho národa...“

Kingsley je pozdravil zdvořilou úklonou a prohlásil, že je rád poznává. Hned se ujal iniciativy.

„Přáli jste si poznat strážce z našeho vězení v Azkabanu...“ a zvolal směrem k lesu: „Předstupte mozkomorové!“

Bylo šero a pochmurno, počasí pro ně jako stvořené. Obloha byla zamračená a jemně mrholilo. Kolem lesa se převalovaly řídké chomáče mlhy, z kterých se vynořily a svým přízračným způsobem se k nim vznášely, čtyři zahalené postavy. Před zamklými Afričany sem a tam pobíhali Hrdonožkův stříbřitý buldok a Charlieho jezevec. Starého šamana patroni zajímali mnohem víc, než mozkomorové, snažil se jich dokonce dotknout svou holí. Když konec jeho hole prošel Patronem, jako obláčkem kouře, tak něco nesrozumitelného zamumlal a jeho vnuk začal přemýšlet, jak přeložit jeho otázku. Harry tedy rovnou začal vysvětlovat:

„To jsou Patroni. Je to jen kouzlo. Jsou vytvořeni z pocitu štěstí a cloní vliv mozkomorů. Jestli chcete poznat, jak tito tvorové na lidi působí, tak se mnou musíte překročit tuto hranici...“ a vykročil přes čáru, kterou Patroni vytyčili. Náčelník a jeho syn ho po chvíli váhání napodobili, šaman zůstal za hranicí, pod ostražitým dohledem Savageho, který z něj nespustil oči. Mozkomorové stáli, nebo spíš vznášeli se, jen asi dva metry od nich. Harry na moment pocítil, jak se mu chlad zakusuje až do morku kostí a štěstí jako by se mělo vytratit ze světa. Byl to jen okamžik, protože pak nastoupila automaticky jeho obrana, objevila se kolem něj lehká stříbřitá aura a ten pocit byl pryč. Zato náčelník a jeho syn měli v očích děs a hrůzu. Jejich černá pokožka získala popelavý odstín a oba vypadali, jako by měli každou chvíli omdlít.

„Až vám bude setkání se strážci nepříjemné, tak stačí ustoupit za Patrony, tam jejich vliv neucítíte...“ řekl jim Harry a tím je probral ke kvapnému ústupu.

„Stačilo vám takové seznámení, nebo si je přejete poznat blíže?“ zeptal se s úsměvem Kingsley. Mladý Konžský kouzelník se z toho setkání vzpamatoval rychleji, než jeho otec a tak odpověděl, že to opravdu stačilo.

„Azkabanští strážci odejděte si za svými povinnostmi...“ propustil tedy ministr mozkomory. Když se vzdálili a ztratili v lese, zmizeli i Patroni a Kingsley ochotně nabídl: „Rád vám zodpovím vaše otázky. Co byste si přáli ještě o našich strážcích vědět?“

Starý šaman něco nesrozumitelně mumlal, pozorně si je všechny prohlížel a jeho vnuk překládal:

„Šaman říká, že jsou to nemrtvé stvůry a ptá se, který z vás je nekromant, co je ovládá...“

„Nekromant?“ podivil se Harry a Bill rychle vysvětlil:

„To je disciplína černé magie, jejíž vyznavači dokážou oživit mrtvé a ovládat nemrtvé. Voldemort byl nekromant...“

Kingsley odpověděl na položenou otázku:

„Nemáme žádného nekromanta. Tyto nemrtvé bytosti byly ovládány černokněžníkem, jenž byl poražen a zničen před rokem. Mozkomoři se ocitli bez pána a byli téměř zničeni, když se pro svou záchranu rozhodli podřídit ministerstvu kouzel a poslouchat naše příkazy. Protože jsou to bytosti stvořené zlou vůlí a nenávistí, tak se také zlem a nenávistí živí. Proto jsme je vykázali do severního křídla našeho vězení, kde mají na starost doživotní vězně. Pravidelně je kontrolují, přinášejí jim potravu a živí se zlem, které ovládá jejich duše. Teď již jistě chápete, proč se Irové domnívají, že doživotní trest v našem vězení je horší než smrt...“

Náčelník přikývl a něco říkal svému otci šamanovi. Znělo to naléhavě, jako by se ho pokoušel přesvědčit. Nejmladší se zeptal Harryho:

„Na tebe ty stvůry nepůsobili stejně, jako na nás... Jak je to možné?“

Harry mu s úsměvem odpověděl:

„Já v sobě nemám ani zlo, ani nenávisť. Nemají si na mě co vzít, proto na mě nepůsobí tak jako na ostatní...“

Vtom se najednou Kingsley zhroutil, chytil se za srdce a Bill s Charliem ho zachytili v poslední chvíli. Harry přeskočil očima na šamana a spatřil v jeho rukách panenku, ušitou z režného plátna, naplněnou ovčí vlnou a potřísněnou krví. V prsou měla zapáchnutý velký špendlík. Zareagoval okamžitě.

„*Accio panenka!*“

Jeho kouzlo vytrhlo figurku ze šamanových rukou a vzápětí už ji svíral on. Opatrně vytáhl špendlík z hrudi a při tom si ho dobře prohlédl. Místo hlavičky měl rozšklebenou lebku velikou asi jako nehet malíčku. Odhodil ji do trávy ke zdi domu a panenku uložil do bezpečí vnitřní kapsy svého hábitu a ještě ji starostlivě přimáčkl na své srdce. Kingsley se zase napřímil a tak mohli Kongští kouzelníci spatřit amulet, který svíral v dlani.

„Má amulet!? Jak je to možné? Vždyt' jste přece nevěděli, že jsou to naše kouzla!“ vyrazil ze sebe překvapeně nejmladší.

„Ale věděli...“ usadil ho Harry. „Už od toho večírku, na kterém se váš šaman pokusil ovládnout Angelinu, jsme to věděli. Její babička nám před svou smrtí vyprávěla o šamanovi a Dalmě, o jeho posedlosti i prokletí, které seslal na její rod. Víme všechno a jsme na vás připraveni...“ konstatoval chladně, jako když sekáčkem štípe ledový blok.

Mladý kouzelník s očima vytřeštěnými úžasem automaticky překládal každé jeho slovo. A pak to začalo...

Šaman namířil na Kingsleyho svou hůl. Vypadala jako obyčejná sukovice s hlavicí na konci. Sahala starci do pasu a on s její pomocí vyslal nějaké kouzlo. Ať už to bylo cokoli, proti hradbě štítů, která se před Kingsleym vytvořila, nemělo šanci. To už ale svírali v rukách své hůlky i náčelník a jeho syn a souboj se rozběhl v plné síle. Zneškodnění náčelníka bylo otázkou pár sekund. Nebyl to nijak zdatný kouzelník. Zatím co jeho otec a syn couvali, odráželi zneškodňující kouzla a posílali na ně svá útočná, náčelník zamrzl na místě, bez hůlky a sešněrován pouty tak, že se ani nehnul. Z domu vyběhli Ginny, Hermiona, Ron, Zorina a Hardy a hned se do souboje zapojili. Tenhle tlak už mladý kouzelník nezvládl a skončil jako jeho otec - spoutaný a bez hůlky. Celá skupina postupovala za šamanem a tak brzy jeho zneškodněné společníky pohltila.

„Hardy, Rone, hlídejte je. Zorino neútoč, braň děvčata, to je tvůj hlavní úkol...“ vydával během boje příkazy rázně Kingsley.

Šaman odrazil spršku kouzel jen mávnutím hole, pak ji zvedl nad hlavu a opsal s ní nad sebou dvojitou osmičku. V tu chvíli se nad ním objevil roj nějakého hmyzu a on ho máchnutím hole poslal na ně.

„Mouchy tse-tse a komáři. Přenášejí spavou nemoc a malárii!“ vykřikla Hermiona a při tom už sahala do svého batohu. Vytáhla velkou láhev, která vypadala jako ty, v kterých se vyrábí šampaňské. Měla kovovou přezku držící zátku, a když ji Hermiona odjistila a namířila proti tomu roji, tak z ní vylétl pod tlakem silný proud tekutiny. Ihned se ale proměnila v jemnou mlhu a už se střetla s tím hmyzem. Vypadalo to trochu jako obrovský mudlovský sprej na hubení much, ale nechovalo se to stejně. Jemný aerosol ten hmyz nehubil, ale zabalil každou mouchu, každého komára, do malé bubliny, a když bublinka praskla, přenašeč nebezpečné choroby prostě zmizel. A tak se ten roj během chvilky úplně ztratil. Možná rychleji, než se objevil.

Starý šaman vztekle zapíchl svou hůl před sebe do trávníku a oběma rukama sáhl pod svůj hábit. Když ruce vytáhl, tak v jedné z nich svíral masku a v druhé figurky zvířat.

„Ginny!“ vykřikl Harry a otočil se. Jeho žena už si masku také nasazovala, nezaváhala ani okamžik a své figurky odhodila před sebe do vysoké trávy. Slon, nosorožec a antilopa s ostrými rohy se objevili ve stejném okamžiku, jako šamanova zvířata. Ten chtěl zaútočit pomocí lva, hrocha a velkého buvolího býka.

„Skus ta jeho zvířata nejprve ovládnout Ginny, máš v sobě přece víc síly, než ten stařík...“ radil jí Harry a ona to opravdu zkusila. Podařilo se. Velký a vznešený král zvířat i zavalitý hroch se postavili společně se slonem a nosorožcem proti buvolovi. Nedalo jim moc námahy ho srazit na zem a tam ho pak přišpendlila antilopa svými dlouhými rohy do trávy. Ron byl nejrychlejší...

„*Incendio!*“

Hned jak se buvol zase proměnil v sošku, tak ho zasáhl sprškou plamenů ze své hůlky a ze sošky zbyla jen hromádka popela.

Harry si uvědomil, jak bylo prozíravé zajistit tuto louku ševelisimem. Bojující zvířata způsobila ohlušující kravál. Lev řval, slon troubil, hroch tak nějak podivně chrochtal a dusot jejich těžkých těl, způsobil takové otřesy půdy pod jejich nohama, že měl Harry strach, aby si obyvatelé blízké vesnice nemysleli, že přišlo zemětřesení.

Ginny dál držela zbylá zvířata pod svou kontrolou, přestože se šaman zoufale snažil získat je zpět. Když zjistil, že prohrál, vztekle si strhl masku z obličeje a odhodil ji na zem. Okamžitě se zase chopil pravou rukou své hole, protože skupinka anglických kouzelníků se k němu zase přibližovala. Svou levou rukou sáhl pod hábit, vytáhl plnou hrst nějakých bylin a nacpal si je všechny do úst. Rychle žvýkal a najednou se vedle něj objevil další šaman...

Nebyl sám. S každým šamanovým polknutím se objevil další a další. Jeden jako druhý, vypadali přesně jako originál, z kterého jakoby vystupovali. Všichni Angličané na to zírali jako u vytržení. Síly byly vyrovnány. Skupinka devíti kouzelníků kolem Kingsleyho byla obklíčena deseti totožnými šamany. Ginny se pokusila zaútočit proti nim svými zvířaty, ale šamani odhazovali svými holemi takové giganty jako slona a nosorožce lehce, jako obtížný hmyz. Ron s Hardym zůstali trochu pozadu se svými zajatci a tak byly síly naprosto vyrovnané. Jenže šaman, nebo vlastně šamani, měli v tuto chvíli navrch. Moment překvapení hrál pro ně a oni obklíčili skupinku, která obstoupila svého ministra, a začali sesílat kouzla. Angličané zahalili Kingsleyho obranými kouzly a pouze Ginny šamany rozptylovala nájezdy svých zvířecích pomocníků.

Deset šamanů začalo pomalu kroužit kolem skupinky, jako by hledali slabé místo v jejich obraně, kudy by mohli zaútočit, když se konečně Harrymu rozsvítilo. Střelil očima po naprosto bezradné Hermioně a zavolal na ni i na ostatní:

„Nachová hydra! Devět květů, devět klonů... Zničí je jedině oheň!“ a pokryl prostor před sebou nejmocnějším ohnivým kouzlem, které znal:

„*Inferno!*“

Jeho kouzlo zasáhlo tři ze šamanových kopií a ty v tu chvíli vzplanuly jako pochodně. Ostatní se okamžitě připojili a tak celou skupinu zahalil kruh vysokých a ničivých plamenů.

Když plameny ustoupily, tak ze šamanových klonů zůstal jen jemný popel, který se díky sílícímu dešti vsakoval do půdy pod jejich nohama. Šaman originál se trochu vzdálil. Využil clony, kterou mu plameny poskytly, a ustoupil o pár metrů. Harry začal přemýšlet o tom, jak ho zadržet, aby jim neutekl, ale šaman se ještě nevzdával. Opisoval hlavicí své hole před sebou složitou křivku a něco si potichu mumlal. Náhle se před ním objevil rudě žhnoucí, dlouhý luk s nasazeným šípem. Jeho tětva se sama napjala a šíp vyrazil směrem k nim.

Všichni zareagovali okamžitě. Bill se marně snažil hrozivě rudě žhnoucí šíp přeměnit na něco méně nebezpečného, Charlie mu postavil do cesty překážecí kouzlo, které ho jen nepatrně zpomalilo, Savage se pokoušel změnit směr jeho letu, ale dosáhl jen toho, že se šíp rozkmital a vypadal ještě hrozivěji, Hrdonožka zvolal: „*Confringo!*“ Ozvala se mohutná exploze, ale šíp letěl dál. Hermiona s očima vytřeštěnými hrůzou hrabala ve svém batůžku a zběsile něco hledala. Ginny postavila šípu do cesty svoje zvířata. Šíp je nezasáhl, kličkoval a vyhýbal se jim, aby zase nabral směr přímo na Kingsleyho. Tím ale získala pro ostatní trochu času a tak se ozývala další kouzla. Všichni své formule vykřikovali nahlas, aby ostatní věděli, co používají a tak se ozývalo:

„*Duro!*“ které mělo šíp proměnit v kámen

„*Evanesco*“ mizící kouzlo, které také nezabralo

„*Imobilus*“ Harry se pokusil šíp znehybnit a když to nezabralo, tak zkusil ještě

„*Petrificus gigantus*“ Jenže kouzlo, které z hrozivého Ďábelského plamene udělá neškodný ohníček, tady taky nic nez mohlo. Někdo ještě zkusil i „*Aquamenti*“, ale ani proud vody nepůsobil šípu žádnou újmou.

Kingsley před sebe rozložil silné štítové kouzlo, ale i tím tento podivný šíp prošel hladce a v plné rychlosti narazil do jeho prsou...

Harry strnul hrůzou a ochromil ho strach o přítele. Náraz šípu Kingsleyho odhodil dozadu a on se rozplácl jak dlouhý, tak široký na zemi. Harry pocítil nával úlevy, když uviděl, že šíp jeho pláštěm odolnosti neprošel a neškodně odpadl na zem vedle ministra. Ale on nebyl zneškodněný. Začal vibrovat a zvedat se znova do výšky, aby mohl zase zaútočit, jako by žil vlastním životem. Harry pochopil, že tento kouzelný šíp to jen tak nevzdá. Znova zvedal hůlku, aby se ho pokusil nějak zneškodnit, když konečně zasáhla Hermiona. Z velké zavařovací sklenice na šíp nalila něco, co vypadalo jako husté, černé bahno. Pečlivě pokryla šíp po celé délce a ten při styku s tím černým, páchnoucím blátem syčel, prskal a

otřásal se jako pes, který vylezl z vody. Nic mu nepomohlo. Hroživá rudá záře pohasla a na zem vedle Kingsleyho dopadl jen obyčejný dřevěný a už naprosto neškodný šíp...

„Promiň, Kingsley...“ špitla Hermiona, když kontrolovala, jaké škody ministr utrpěl. „Dřív jsem to nestihla... Harry, plášť vydržel, ale v tom vrchním je zase propálená pořádná díra...“

Tím v něm odstartovala prudkou bouři emocí. Úleva se proměnila ve zlost. Naštvalo ho, že jeho oblíbený cestovní plášť z vlny vzácných tibetských horských antilop je zase poničený. Tentokrát, ale svůj hněv nekrotit a rozhodl se ho použít proti šamanovi. Vykročil směrem k němu. Stařec byl asi čtyřicet metrů daleko a svůj boj ještě zdaleka nevzdával. Když viděl, jak za Harryho zády pomáhají přátelé Kingsleymu zase na nohy, když pochopil, že i jeho nejsilnější a nejzákladnější zbraň selhala, tak zařval vzteky, zahodil rozčileně svou hůl na zem a přeměnil se ve lva. Starý, opelichaný lví samec se rozběhl mohutnými skoky proti Harrymu.

Harryho hněv narůstal. Byl naštvaný na toho šíleného, paličatého a zatvrzelého starce a tak svou zlost pustil ven plnou silou, nasměrovanou proti šamanovi. S hůlkou připravenou k boji se připravoval na střet s tou velkou divokou kočkou, ale k žádnému boji nedošlo. Jeho silná aura moci zasáhla lva pár metrů od něj a zastavila ho uprostřed skoku. Kočka dopadla na všechny čtyři mohutné tlapy, přikrčila se a začala ustrašeně couvat. Nakonec se otočila a začala prchat. V tom okamžiku lva zasáhlo Harryho kouzlo. To, které vrací zvěromágy do jejich lidské podoby. Stařec se ale nezastavil a shrbený strachem utíkal pryč od něj. Na tohle už Harry neměl sílu, ani náladu. Honit se za tím staříkem bylo pro něj potupné a tak hlasitě zvolal:

„Mozkomoři! Zadržte toho starce a předved'te ho před ministra!“

Ještě chvíli zůstal na místě a počkal si, až se z oblohy snesou přízračné postavy v tmavých pláštích a obklopí šamana. Pak se otočil a vracel se zpět ke své skupině. Všichni stáli strnule pohromadě, jako by byli zmrazení. Když k nim, už klidný a vyrovnaný Harry došel, tak se jako první probral Kingsley.

„Páni, Harry, to byla ale síla... Nedivím se, že to se Sturgisem tak otřásl...“

Připojil se k němu i Hrdonožka:

„A pan Goyle se třese ještě teď...“ a uvolněně se rozesmál.

Po té se uvolnili i ostatní. Někteří sice stále na Harryho zírali s úžasem, ale už se začali hýbat. Ron a Hardy k nim dopravili oba zajatce. Byl už nejvyšší čas. Museli se soustředit na přibližující se mozkomory. Ti drželi šamana za ruce a za nohy a on se jim v kostnatých hnátech svíjel, škubal a řval tak, že to všem rvalo uši. Skučel a vyl, jako divoké zvíře a v očích se mu odráželo šílenství a nevýslovný děs. Kingsley přivolal svého rysa a společně s Hrdonožkou odstínili skupinu od mrazivého chladu. Šaman v tom ale zůstal a jeho křik slábl, až utichl úplně. Hermiona si přivolala svou vydru a vydala se, se Zorinou po boku, prohlédnout šamana. Rozhodným hlasem přikázala mozkomorům, aby ustoupili a obě se sklonily nad bezvládným starcovým tělem. Když se zvedly a otočily, tak Hermiona smutně oznámila:

„Je mrtvý...“

Charlie okamžitě vytáhl zrcátko a hlásil mamce:

„Je po boji, všichni jsme v pořádku, šaman je mrtvý...“ přerušil ho výkřik náčelníka:

„Zabili jste ho! Zavraždili jste mého otce!“ plynulou angličtinou obvinil všechny přítomné.

„Podrobnosti ti řekneme později...“ dokončil Charlie a zůstal ve střehu. Ale náčelník se na nic jiného nezmohl. Jemu i jeho synovi se kutálely po tvářích slzy a oba po nich házeli obviňující pohledy. Vtom se všem ozval v hlavě hlas jednoho z mozkomorů:

„My jsme neukončili jeho život. Jeho duše pro nás byla bezcenná, protože byla rozervána na tisíce malých kousků, už dávno ztratila svou celistvost. Jen jsme mu přivolali vzpomínky na všechno zlo, které spáchal. Ten... tvor měl na svědomí více smrti, než mozkomorové za celou dobu své existence. Vraždil muže, ženy i děti, pomocí nemoci vybíjel celé vesnice, celé kmeny. Když viděl všechno to zlo najednou, tak se v něm zvedla velmi velká vlna lítosti. Tak velký přival citu, který nikdy nepoznal, jeho přestárlé srdce nevydrželo...“

„Takže litoval svých činů?“ zeptal se Harry, aniž by čekal odpověď a jeho pohled padl na Hermionu, která si s úžasem v očích, rukou přikrývala ústa. Pak sám pro sebe konstatoval:

„V tom případě má možná jeho duše ještě šanci...“

10. kapitola – Odpuštění.

„Myslím, že už je nebudeme potřebovat, Harry...“ řekl Kingsley a ukázal na mozkomory.

„Pošli je už pryč,“ požádal ho.

Harry přikývl:

„Jen se jich ještě potřebuji na něco zeptat. Za chvíli jsem zpět, odvedu je kousek stranou, aby vás už neobtěžovali...“

Obestřel se svou stříbřitou aurou a odváděl čtyři mozkomory směrem k lesu. Kingsley se za nimi chvíli díval, pak si povzdechl a veda před sebou svého Patrona, následoval je. Když se Harry na okraji lesa zastavil, tak ho zahlédl a chvíli na něj počkal. Pak se mozkomorů zeptal, co mu můžou říct o jejich dvou zajatcích.

„Ten mladý má duši čistou a svědomí také. Jeho nejhorší vzpomínka je na to, jak musel přihlížet tomu, když starý šaman týral a mučil ženu, aby se dozvěděl něco, co nemohla vědět. Ten starší ale už nemá duši celistvou, pane. Zajímavé je, že jeho nejhorší noční můra je právě vzpomínka na to, jak s radostí a s potěšením mučil a zavraždil těhotnou ženu svého nepřítele. Asi má ještě něco jako svědomí a uvědomuje si, že to, co při tom hrůzném činu pociťoval, bylo špatné...“

„Děkuji, to je dobré vědět...“ přikývl Harry. „Můžete nám toho sdělit víc ještě o šamanovi?“

„Jen to, že krutosti, které napáchal, byly nepochopitelné i pro nás, kteří jsme krutostí byli stvořeni. Ještě nikdy jsme se s tak zkaženou a zlou živoucí bytostí nesetkali, pane.“

„Takže nemusíme litovat toho, že zemřel...“ konstatoval Harry a mozkomor udiveně odpověděl:

„Lítost si určitě nezaslouží, a přesto ji z vás cítíme, pane...“

Kingsley se zasmál:

„To jsi celý ty, Harry....“

Harry poděkoval a poslal je pryč. Kingsley nechal zmizet svého Patrona a zeptal se:

„Proč jsi to potřeboval vědět?“

„Tuhle záležitost budeš muset nějak ukončit. Chceš je předat soudu, nebo si to všechno prostě spolu vyříkáte a budete se snažit o smír? Smrtí šamana by to všechno mělo skončit, Kingsley. Ti dva nejsou tak zkažení, už tobě i Angelině určitě dají pokoj... Nechceš to všechno dořešit v klidu?“ ptal se Harry a upřeně mu přitom hleděl do očí.

„Ještě si to promyslím...“ odpověděl Kingsley a otočil se, aby se vrátil k ostatním.

Charlie a Bill jim šli naproti. Ginny už sundala svou masku a uklidila ji společně se soškami zvířat do plátěné tašky přes rameno, v které je přinesla. Ted' procházela po louce a společně s Hermionou a Ronem sbírali všechno, co tu po šamanovi zůstalo. Hermiona našla dokonce i špendlík s umrlčí hlavou, co Harry odhodil. Když se potkali s Charliem, tak měl zrcátko v ruce a ptal se:

„Mamku zajímá, co bude dál, Kingsley...“

Ten se zamyšleně zadíval na Harryho a pak vytáhl z kapsy svoje zrcátko.

„Anno, dokážete Angi už probrat? Kolik toho vypila?“

Jeho tchýně ho uklidnila:

„Moc toho nebylo, usnula dřív, než to stihla dopít. Navíc tu mám i lektvar rušící účinky uspávacího. Uvařili jsme ho, zatímco jste bojovali. Jinak bychom se z toho čekání zbláznili...“

Kingsley se na ni usmál a odpověděl:

„Dobře, tak ji probudíte a sejdeme se všichni na ministerstvu ve Velké soudní síni. McCormacková s Harrisem vás tam vezmou. Weasleyovi jsou samozřejmě také všichni zváni. Můžete do rodinné rady přibrat i bratry Johnsonovi, víc hlav, víc ví. Musíme rozhodnout o osudu pozůstalých po šamanovi...“

Uklidil zrcátko, zeptal se Billa:

„Co to tam u starého Merlina vyvádějí?“ a ukázal na skupinku kolem šamanova těla. Jeho syn a vnuk už byli zbaveni pout, seděli na zemi vedle šamana, kývali se ze strany na stranu a prozpěvovali tklivé, ale docela melodické písně. Všichni čtyři bystrozoři je ostražitě hlídali.

„Zpívají pohřební písně, aby jeho duši ukázali cestu do země mrtvých. Prosili, že to musí udělat, aby se nevrátil a navěky je nestrašil...“ vysvětlil mu Bill a pak se zeptal Harryho: „Jak jsi to myslel s tím, že jeho duše má ještě šanci?“

„Voldemort nikdy nepocítil lítost a proto jeho duše dopadla tak, jak dopadla. Šamana lítost zabila. Nevím, jestli to stačilo k tomu, aby získala po tolika hrůzných činech, co spáchal, zase celistvost a tím i sílu projít přes tu hranici... Ale má alespoň šanci...“ odpověděl mu Harry.

Počkali ještě asi čtvrt hodiny, než otec a syn dokončili pohřební rituál a pak se všichni přemístili na chodbu před soudní síni. Hrdonožka a Savage odnesli šamanovo tělo bočními dveřmi k celám pro předběžně zadržené a nechali ho pod dohledem tamní strážě. Harry mezitím jako první vstoupil do soudní síně.

„Harry, jak jsi mi to mohl udělat!? To ti nedaruji!“ zařvala Angelina a vrhla se na něj. Harry se lekl a rychle couval. Schoval se za Kingsleyho a špitnul:

„Zkrot' si prosím tu divokou fúrii, nebo mi nabančí...“ Kingsley se rozesmál a popadl svou rozčilenou manželku do náručí a pevně ji objal. Něco ji potichu šeptal a snažil se ji upokojit.

„To je mi jedno! Ten uspávací lektvar si s ním vyřídím, ať udělal, co udělal!“ odporovala mu Angelina a na Harryho adresu dodala: „Těš se, ty záludný skřete, to ti nedaruji...“

Ginny popadla se smíchem Harryho kolem pasu a řekla mu:

„Neboj, já tě nedám, budu tě bránit.“

Toho se okamžitě chytili Ron a George:

„Páni, to bude bitka... Budete se prát? My vám připravíme krásný ring plný jemňoučkého mazlavého bahna... Jo a budem vybírat vstupný...“ bavili všechny okolo.

Jenže bystrozoři už přivolali druhé křeslo, posadili Afričany na místa pro obviněné a všichni zúčastnění si udělali pohodlí na hlavní tribuně přímo proti nim. Přišel i Dobs, ale jen proto, aby si odvedl McCormackovou a Harrise, protože potřeboval dva bystrozory ve službě, kvůli nějaké rvačce U Děravého kotle. Pak se ale, na žádost ministra, vrátil a zasedl mezi žalující.

Chvíli bylo ticho a nikdo se neměl k tomu, aby to začal. Nakonec vstal Kingsley a všem krátce a výstižně shrnul, čeho se šaman, jeho syn a jeho vnuk dopustili.

„Šaman M' bana už svou zatvrzelou touhu po pomstě zaplatil svým životem, ale my se teď musíme rozhodnout, co bude s těmito muži. Provinili se tím, že pomáhali a podporovali svého šamana v jeho pokusech o mé zavraždění a následujícímu únosu mé ženy. Takže navrhuji, abychom je vyslechli a pak se společně poradili, jaké kroky proti nim podnikneme...“

Setkal se souhlasem všech přítomných a tak přestoupil před M' budu a M' baku a začal jim klást otázky. Savage všechno zapisoval.

„Jak jste se dozvěděli, že je Angelina potomkem Dalmy, kterou váš šaman proklet?“

„Poznal jsem ji na mistrovství ve famfrpálu, je Dalmě hodně podobná. Její obrázek visí u dědy v chatrči od té doby, co zmizela...“ odpověděl vnuk a jeho otec pokračoval:

„Nikdy jsi mu to neměl říkat, synu...“ řekl mladému a pak se otočil na Kingsleyho: „On nevěděl, že každé ráno, hned jak otec vstal, tak ten portrét několikrát proklet a každý večer, než šel spát, vykonával před ním rituál věčné kletby.“

„Věčné?!“ vyhrkla vyděšeně Angelina a náčelník ji uklidnil:

„Nemusíte se obávat, nikdy nezískal nic, co Dalmě patřilo. Její otec byl schopný šaman. Po té co s Boanem uprchli, zničil všechno, co jim kdy patřilo. Každý vlas, každý chlup. Očistil důkladně všechno, čeho se ti dva kdy dotkli... Otec nenašel nic, čím by mohl ten rituál podpořit a přesto ho, úplně zbytečně, vykonával každý večer, před usnutím... Byl posedlý zlými duchy, ale neměli jsme nikoho, kdo by ho od nich očistil, protože by to musel být šaman silnější, než on a takového jsme nikde nenašli... Až tady se našel někdo, kdo ho dokázal porazit, ale to už bylo pro jeho záchranu pozdě...“ na chvíli se odmlčel, pak si zhluboka oddechl a pokračoval:

„Věděl jsem, že je otec obávaný a dokáže být někdy hodně krutý, ale vědomí toho, že byl tak zlý, aby jím pohrdaly i takové nemrtvé stvůry, jako jsou vaši strážci, mě hluboce zasáhlo...“

„Tak proč jste mu pomáhali v téhle šílenosti?“ zeptal se Kingsley.

Odpověděl mu syn, s hlavou sklopenou a očima upřenými na špičky svých bot:

„Děd řekl, že je to jediný způsob, jak ukončit to prokletí, které nás postihlo...“ vzhledl a podíval se na Angelinu. „Staral bych se o tebe dobře, byla bys navždy první mezi mými ženami...“

Angelina se nadechla a chystala se na něj něco nepěkného zařvat, tak Kingsley zvýšeným hlasem rychle pokračoval:

„Takže váš rod byl také postižen tou kletbou?“

„Ano, to zlé kletby dělají, že si berou něco na obou stranách...“ odpověděl mu náčelník a začal vysvětlovat: „Můj otec měl dvacet čtyři synů a všichni zemřeli dřív, než stihli zplodit syna. Jsem jeho nejmladší, jediný syn a M' bako je jeho jediný vnuk. Mám osm žen, které mi porodily třicet dva dcer a jen jediného syna. Žádná z mých mnoha sester nikdy neporodila syna. Jen velmi těžko sháním pro své dcery manžela, protože už se rozneslo, že ženy naší krve syny nerodí. Naštěstí má M' bako mnohem víc kouzelnických schopností, než já a tak bude moci převzít šamanovy povinnosti, když otec zemřel. Žijeme ale v nebezpečném kraji, kde muži často umírají a jediný dědic, je příliš nejistý pro budoucnost našeho lidu. Proto jsme přistoupili na jeho podmínky a podpořili ho, když se snažil ukončit tu kletbu.“

„Jeho smrtí, ale tohle prokletí končí, nebo ne?“ zeptal se ho Kingsley, a když náčelník přikývl, tak pokračoval: „Tak proč jste prostě nepočkali, až se to ukončí přirozenou cestou? Váš otec byl přece už velmi starý...“

Náčelník zavrtěl hlavou.

„Otec se udržoval při síle pomocí lektvarů a složitých rituálů. Mohl se klidně dožít i sto padesáti roků...“

„Přestože věděl, že jeho smrt tuhle šílenou kletbu, která vás postihla, ukončí?“ divil se Kingsley.

Náčelník i jeho syn nad jeho slovy dlouho uvažovali. Asi si v duchu kladli otázku, jestli by sami dokázali obětovat svůj život, kdyby byli na šamanově místě. Nakonec asi došli ke správnému závěru, protože se tvářili rozpačitě a zklamaně. Starší z nich nakonec nejistě konstatoval:

„Byl prostě posedlý zlými duchy, proto o téhle možnosti zřejmě nikdy neuvažoval...“

Kingsley zakroutil hlavou:

„Ne... Byl posedlý pomstou a krutostí... Jestli tohle nazýváte zlými duchy, tak už je asi na čase, začít nazývat posedlosti pravými jmény...“ nechal v tichosti doznít význam svých slov

a pak požádal bystrozory, ať obviněné odvedou do cely, předají je strážní ve službě a vrátí se zpět.

„Musíme se dohodnout, co s nimi bude dál...“

Pak se rozběhla vzrušená debata o tom, jestli je předat soudu a tak zveřejnit, s jakými problémy se ministr a jeho žena museli v posledních dnech potýkat, nebo celou situaci vyřešit soukromě a veřejnost do toho nezatahovat. Harry také přispěl svou troškou do mlýna:

„Požádal jsem mozkomory, aby jim prozkoumali duši a svědomí. Ten mladý je nevinný, jeho duše je čistá. Jeho otec sice už není tak nevinný, ale má dobře vyvinuté svědomí a dokáže litovat špatností, kterých se dopustil. Proto se dá předpokládat, že nikdy nebude tak krutý jako starý šaman...“

„Zavraždil těhotnou ženu, Harry!“ dost důrazně mu připomenul Kingsley.

„Ano, já vím. Pro nás je takový čin skutečně hodně zavrženíhodný. Ale oni jsou Afričani. Několikrát jsem viděl v mudlovských zprávách v televizi, co se v Africe děje. Je to hodně krutý kontinent, lidé tam na sobě páchají hrozná zvěrstva...Až mi z toho bylo někdy zle, když jsem to viděl. Ani způsob, jakým tam jedná se ženami, se mi nelíbí, ale oni v tom žijí a proto jim to připadá normální. My je tu nemáme soudit za to, jakým způsobem žijí, ale za to, co spáchali na nás. A my jsme tohle střetnutí zvládli bez zranění a bez ztráty na životech...“

„Ty se za ně přimlouváš, Harry?“ ptala se užasle Angelina. „A co moje babička? Její ztráta se nepočítá?“ pustila se do něj rozhořčeně.

„Samozřejmě, že je mi moc líto tvé babičky, Angi. Ale zabila ji ta stará kletba, starý šaman a ten už zaplatil svým životem... Náčelník a jeho syn se provinili jen tím, že svému šamanovi nedokázali odporovat. Což je možná projev slabosti, ale rozhodně ne krutosti. Při tom, co už o tom starci víme, se tomu navíc nikdo nemůže divit. Jemu se asi moc odporovat nedalo... Ano, máš pravdu. Přimlouvám se za to, abyste jim odpustili a uzavřeli s nimi mír. Myslím, že by to bylo prospěšné i pro vás a pomůže vám to líp se vyrovnat se vším, co se vám v poslední době stalo...“

Harry mluvil dost sebevědomě, ale když si šel zase sednout, tak trochu nejistě pohlédl na Brumbálův portrét, který držela mamka na klíně. Brumbál se na něj laskavě usmál a pak do ticha, které nastalo po Harryho řeči, řekl:

„Jestli stojíte o můj názor, tak já plně souhlasím s tím, co vám Harry právě řekl. Víím moc dobře, že odpuštění je velký dar pro provinilého, ale ještě větší pro toho, kdo je ho schopen dát...“

Porada trvala ještě půl hodiny, ale už se všichni dohadovali v podstatě jen o tom, jestli jsou schopni odpustit Afričanům, nebo ne...

Nakonec je dal Kingsley zase přivést. Tentokrát si vzal slovo jako první pan Johnson, Angelin otec.

„Myslím, že je důležité pro naše další jednání, abyste se dozvěděli něco o nás a o našem způsobu života. My naše ženy milujeme a ctíme. Vychováváme naše dcery k soběstačnosti a svobodné vůli. Každá z nich si může svého manžela vybrat sama podle svého srdce. Jsme pyšní na to, že naše ženy jsou hrdé a statečné bojovnice...“

Pak se zadíval přímo na mladého šamana.

„Říkám vám to proto, abyste pochopil, že moje dcera by se nikdy nestala vaší ženou. I kdyby se vám ji přece jen podařilo unést, tak by vám ze života udělala peklo. Můžete mi věřit, jako její otec ji znám opravdu dobře...“

Pak jim Kingsley sdělil, že jim bude odpuštěno vše, čeho se na nich dopustili v případě, že slíbí, že se vzdávají všech nepřátelských aktů vůči Angličanům.

„My se spokojíme s tím, že váš šaman zaplatil za své činy životem. Jestliže budete ochotni s námi uzavřít mír, tak vás necháme odejít bez trestu...“

Oba Afričani na něj zírali, jako by nevěřili vlastním uším.

„Já to nechápu...“ ozval se pak náčelník. „Ukládali jsme vám o život a prohráli jsme. Jste tak mocní, že jste dokázali vzdorovat všem úkladům mého otce, nejmocnějšího šamana Afriky. A nejen to, dokázali jste ho porazit a zahnat na útěk a to se ještě nikomu nepodařilo určitě minimálně sto let. Máte nás v moci, a přesto nám nabízíte mír? Nechcete ani výkupné za naše životy? Nebo nějaké jiné kompenzace za škody a utrpení, které jsme vám způsobili?“ a nechápavě kroutil hlavou.

„O kompenzacích se ještě můžeme pobavit...“ ozval se nečekaně George. „Mě například velmi zajímá ten kouzelný prach, který používáte k přemístování z místa na místo. To by mohl být hit na našem trhu...“

Hermiona se taky připojila:

„Mě zase, z pohledu léčitelského, zajímá, jestli by byla možnost získat šťávu ze stonku a kořen Nachové hydry...“ a když viděla nechápavé výrazy ve tvářích Afričanů, dodala vysvětlení: „To je ta liána, jejíž květy šaman snědl, aby si vytvořil těch devět kopií...“

Mladý šaman se zatvářil smutně: „To sám nezvládnou... Vím, kde rostou, ale jen můj děd byl tak mocný, aby dokázal z Hladové bažinné liány sklídit květy a to ještě potřeboval moji pomoc...“

Hermiona mávla rukou.

„To není problém, když nám poradíte jak, tak přijedeme s týmem schopných kouzelníků a získáme ty věci, které potřebujeme sami...“

Kingsley zasáhl:

„To, o čem tady teď jednáme, ale není výkupné, nebo vynucené kompenzace. Chci, abyste to považovali za základ mírové spolupráce mezi námi. Zjistili jsme, že máte spoustu zajímavých věcí, které bychom mohli uplatnit, ale rádi vám dáme něco výměnou. Něco, co by zase vám a vašim lidem mohlo usnadnit život. Stačí jen, když budete souhlasit s mírem

a přistoupíte na další, oboustranně prospěšnou spolupráci. Jsem si jistý, že by prospěla oběma našim národům...“

Na chvíli se odmlčel, zamyslel se a pak pokračoval:

„Jenže taková smlouva se musí připravit oficiálně a to zabere trochu času. Budete ochotní se tady ještě pár dní zdržet?“

Afričani se podívali jeden na druhého, chvíli se spolu domlouvali svým jazykem a nakonec si vzal slovo náčelník:

„Velmi si vážíme vaší nabídky a ochotně ji přijmeme. I my jsme ve vašem světě objevili mnoho věcí, o které bychom měli zájem. Ale je nutné pohřbít mého otce a to bychom rádi udělali co nejdříve. Pohřební rituál trvá sedm dní, tak vám chceme nabídnout a závazným stiskem ruky přislíbit, že když nás propustíte, abychom mohli pohřbít šamana, tak se za týden oba vrátíme, abychom vám byli k dispozici.“

Kingsley se zamyslel a pak jim vysvětlil, jak se provádí a jak funguje neporušitelný slib.

„Ano, to známe. Říkáme tomu závazný stisk ruky, to jsem vám právě nabízel...“ odpověděl mu náčelník a tak bez váhání přistoupili oba na ten rituál. Nejdřív náčelník a pak i mladý šaman Kingsleymu slíbili, že zanechají veškerých nepřátelských akcí proti Angličanům a také že se za sedm dní vrátí, aby uzavřeli oficiální dohodu o vzájemné spolupráci. Dops jim to stvrdil svou hůlkou a všichni si konečně oddechli.

Harry přešel k pultíku, na který Hermiona vyložila všechny předměty patřící šamanovi a zeptal se:

„Co bude s těmito věcmi? Budete je chtít všechny?“

„Ale to je přece tvoje kořist...“ podivil se mladý šaman. „Tys mého děda porazil a zahnal ho na útěk. Všechny jeho věci náleží po právu tobě...“

Harry zakroutil hlavou.

„Ty jsi teď nový šaman a tohle je tvoje dědictví po dědovi. Určitě je budeš potřebovat...“

M' bako se rozhlédl po pultíku a řekl:

„Masku pána zvířat nemůžu využít, nemám na ni potřebné schopnosti. Přenášecího prášku máme dost já i můj otec. Snad jen tu hůl... Je to odznak šamanovy moci. Kdybych měl tu hůl, tak by všichni uznali mou moc bez pochybností...“

Harry zvedl šamanovu hůl a předal mu ji do rukou.

„Pak je tedy tvoje, mě k ničemu není...“

Mladý šaman se rozzářil a vděčně mu stiskl ruku. To už ho tahal stranou George a začal vyzvídat, z čeho je složen přenášecí prach. To se ale Harry nedozvěděl, protože ho popadla Angelina.

„Teď si to s tebou vyřídím, Harry Pottere. Koukej se mnou jít na chvílku ven!“

Přitočila se k nim Ginny a s úsměvem se zeptala:

„Mám tě jít zachraňovat?“

„Díky, ale zkusím to sám. Přinejhorším dostanu pár facek...“ a odevzdaně se nechal Angelinou táhnout na chodbu. Tam se Angi postavila přímo proti němu, dala ruce v bok a nadechla se, aby mu řekla svoje. Harry ji ale zarazil a rychle se zeptal:

„Jak se cítíš, Angi? Tedy kromě toho, že jsi našťvaná na mě... Jak je tobě a tvému děťátku?“ Angela překvapeně mlčela a tak pokračoval: „Bylo to nejlepší řešení jak tě udržet klidnou a v pohodě během těch nerváků, Angi...“

„Jo, to mi Molly a máma říkaly taky, ale mně se ten nápad vůbec nelíbil. Nesnáším, když se mnou takhle někdo manipuluje proti mé vůli!“

„Tak už se na mě nezlob, myslel jsem to dobře... Já si tě udobřím, mám pro tebe totiž úžasný dárek...“ a sáhl do náprsní kapsy svého hábitu. Angelině se rozšířily oči, když uviděla panenku, ušitou z režného plátna, vycpanou surovou vlnou a potřísněnou kohoutí krví.

„Ale to je...“

Harry se rozesmál:

„Ano, to je maličký Kingsley. Tahle panenka ti nad ním dává neomezenou moc. Být tebou, tak se dohodnu s Hermionou, jak ji bezpečně zničit tak, abys mu při tom ještě neublížila, ale zatím si ji můžeš nechat chvíli na hraní. Můžeš vyzkoušet, jak moc je s ním propojená a jaké ti to dá možnosti, trochu ho pozlobit...“

Angelině se rozsvítily oči a přistoupila k pootevřeným dveřím do síně. Kingsley a Artur Weasley se právě bavili s náčelníkem. Angi pošimrala panenku na noze, Kingsley si přešlápl a udiveně se rozhlédl kolem sebe. Harry řekl: „no nazdar“ a urychleně se šel domluvit se svými mentory, jestli by už mohl jít domů, když už je půl deváté. Pak spěchal pro Ginny, která do své tašky, kde už měla svou masku a figurky pěti zvířat, balila i druhou masku a, k Georgeově zklamání, i sáček s kouzelným práškem. Špendlík s lebkou nechala Hermioně.

„Jdeme domů, rychle...“ pospíchal na ni Harry.

„Copak? To se na tebe Angelina ještě tolik zlobí?“ divila se Ginny.

„Ne, už se na mě nezlobí, dal jsem jí moc hezký dárek. Jenže se na mě asi brzy začne zlobit Kingsley, proto pospíchám...“ odpověděl Harry a Hermiona překvapeně vyhrkla:

„Harry! Snad jsi jí nedal tu panenku!“ Harry se rozesmál a s uličnickým zamrknutím přikývl.

„No nazdar! Tak to opravdu radši už půjdeme... Ale stejně si to zítra schytáš. Možná na tebe vltne ještě dneska...“ smála se Ginny a rychle se rozloučila s ostatními. Harry jim taky zamával a už pospíchali na chodbu, aby se mohli přemístit. Tam je také zastihlo rozčilené Kingsleyho volání:

„Harry! Kde jsi, ty potměšilý darebáku?!“

a tak se radši rychle přemístili domů.

Ráno, hned jak vešli do ústředí bystrozorů, tak ho odchytil Hrdonožka.

„Před chvilkou tu byl Kingsley. Máš k němu hned po příchodu naklusat do kanceláře. Neměl moc dobrou náladu...“

Harry se ušklíbl na Ginny a odcházel s poznámkou:

„Tak si jdu ten fórek odpykat...“

Než zaklepal na dveře ministrovy kanceláře, tak se zhluboka nadechl. To „Dále!“, co zevnitř zaburácelo, neznělo nijak povzbudivě a tak vstupoval s malou dušičkou.

Jenže proti všem očekáváním na něj čekala jen Angelinina otevřená náruč. Objala ho a děkovala za všechno, co pro ni a Kingsleyho udělal. Ministr se usmíval a připojil se k díkům.

Harry překvapeně vyhrknul:

„Čekal jsem spíš pár pohlavků...“

Kingsley se zasmál:

„No, ty ještě můžeš dostat. To s tou panenkou byl od tebe pořádný podraz. Naštěstí mám rozumnou ženu, takže uznala, že je tahle věc moc nebezpečná, kdyby se dostala do nepravých rukou a souhlasila, že ji po poradě s Hermionou bezpečně zlikvidujeme...“

Harry s úsměvem přikývl:

„To jsem předpokládal. A s těmi díky jste se myslím trochu unáhlili. Daleko víc, než já, pro vás tentokrát udělali Hermiona, Ernie a paní Figgová...“

Kingsley přikývl:

„Já si toho jsem vědom. Jenže včera byl ten závěr trochu hektický a my jsme nestihli poděkovat všem, kteří si to zasloužili. Proto jsem si tě sem pozval. Chtěl bych uspořádat slavnostní večírek pro všechny, kterým chci poděkovat, spojený s likvidací poslední památky na prožité chvíle - té voodoo panenky. Jenže k nám domů by se všichni nevešli. Kromě paní Figgové a Ernieho vědí všichni, kde bydlíš a tak mě napadlo, jestli bychom se nemohli všichni sejít na Grimmauldově náměstí...“

Harry se zamyslel:

„Já a Ginny vám s tím moc nepomůžeme, jsme tu dneska do osmi...“

„S tím si nedělej starosti,“ uklidnila ho Angela. „Domluví se s Molly a připravíme to odpoledne, než se vrátíte z práce. Jen Ernieho a paní Figgovou budeš muset přivést ty, jako Strážce tajemství...“

Harry pokrčil rameny:

„Proč ne. Paní Figgová stejně patří v podstatě do rodiny a Erniemu věřím, rád ho k nám vezmu. Pošlu mu vzkaz, aby na mě v osm čekal u paní Figgové a přivedu je oba.“

Takže bylo vše dohodnuto, Harry poslal ministerského puštíka s dopisem Erniemu a šel za svými mentory. Odbyli si pravidelné pochůzky a pak zasedli ke stolu a na Dobsovu žádost sesmolili hlášení o včerejších událostech.

Večer, když jim skončila služba, vydali se s Ginny pro paní Figgovou. Ernie už tam na ně čekal a popíjel se starou paní káfičko. Nejdřív došlo k malému zdržení, když paní Figgová odmítala asistované přemístění a trvala na tom, že pojede jen Záchranným autobusem, nakonec se ale dala přesvědčit, že vyzkouší přenášení pomocí toho kouzelného prášku, který Harrymu zůstal po šamanovi.

Nejdřív si ale ověřil jejich pravou totožnost. Ernieho požádal, aby mu ukázal svého Patrona a on ochotně předvedl svého divočáka. Pak se, po chvilce přemýšlení, zeptal paní Figgové:

„Povězte mi něco o téhle kočce, paní Figgová...“ a ukázal na fotografii bílé kočky se zelenýma očima. Stará paní se rozzářila a začala:

„Ale to je přece moje Bělunka. To byla nejchytřejší a nejposlušnější kočička, co jsem kdy měla. Dožila se skoro pětadvaceti let. Jenže pak ji přejel mlékař. Byla už úplně hluchá a skoro slepá, proto mu pod to auto vlezla. Ten mladík z toho byl hodně nešťastný, pořád dokola se mi omlouval a nakonec mi přivezl kotátko, to byl pan Tlapka...“ rozpovídala se ochotně paní Figgová na své oblíbené téma.

„Děkuji, to mi opravdu stačí...“ zarazil ji se smíchem Harry a vzpomněl si, jak tyhle její řeči nesnášel, když byl malý a trávil u ní dobu, kdy se ho Dursleyovi potřebovali zbavit.

Pak se postavili všichni těsně k sobě, Harry jim všem nasypal na hlavu hrst černého prášku a nahlas a zřetelně pronesl:

„Vstupní hala našeho domu na Grimmauldově náměstí dvanáct.“

Zahalila je modrá záře, kuchyně paní Figgové zmizela. Byli spolu uzavřeni v obláčku světélkujícího kouzelného prášku, jako v bublině. A najednou světlo zmizelo a oni stáli u něj doma.

„Páni, to je opravdu pohodlný způsob cestování...“ divil se Ernie.

„Neboj, nebude trvat dlouho a George dá tenhle prášek do prodeje...“ sliboval Harry a dodal:

„Tak vás oba vítám u nás doma.“

Z kuchyně jim přišla naproti Angelina.

„To je dost, že už jste tady... Vítejte, čekáme už jenom na vás.“

Odvedla je do kuchyně, která už byla skoro plná. Byli tu Bill, Fleur s malou Viktorií na klíně, Charlie, Katie, Ron, Hermiona, George, mamka a tatka. Kingsley hned, jak se nově příchozí usadili, pronesl děkovnou řeč.

„Bystrozorům už jsem dnes osobně poděkoval, ale vám jsem poděkovat ještě nestihl. Arabelo, díky dědictví po vašem otci, jste mi zachránila život hned několikrát. Hermiona a Ernie z těch věcí dokázali vytěžit maximum a jejich lektvary a amulety mě držely při

životě. Navíc spousta těch receptů jistě najde uplatnění i v budoucnosti, takže na tom vydělá i nemocnice u Svatého Munga. Ginny dokázala porazit šamana jako Pán zvířat a tuhle schopnost jistě bude umět využít i v budoucnosti. Harry porazil ohněm jeho kopie, přesně, jak to bylo řečeno v té věštbě. Porazils ho svou aurou moci, Harry a mozkomoři ho přemohli na tvůj příkaz. Kdyby nebylo tebe, tak by nám těžko takto pomáhali, takže je to také tvoje zásluha...“

Pak se rozhlédl po ostatních.

„Vy všichni jste nám stáli po boku a chránili nás, jak jste uměli nejlépe, proto vám patří naše díky...“

Pak už začala hostina. Byla to zase neuvěřitelná žranice, několik chodů, jedno jídlo chutnější, než druhé. Když se měli přesunout do obývacího pokoje na kávu, tak měl Harry pocit, že do těch schodů ani nevyleze.

V obýváku nejdřív Hermiona zapálila krb a pak přistoupili k bezpečné likvidaci Voodoo panenky. Angelina ještě naposledy panenku pošimrala na břicho, Kingsley se zkroutil a se smíchem ji napomenul:

„Už ses mě natrápila dost, koukej tu panenku dát Hermioně!“

„Nesmí se jí dotknout žádný ostrý nástroj...“ vysvětlovala Hermiona, zatímco opatrně rozvazovala uzlík na červené niti, kterou byla panenka sešitá. Pak ji pečlivě a opatrně, steh za stehem, rozpárala a pomocí zvětšovacího skla hledala ve vlně uvnitř to, co bylo Kingsleyho součástí. Nakonec vytáhla krátký, černý kudrnatý vlas. Podala zbytky panenky Kingsleymu do rukou a s vlasem mezi prsty přistoupila ke krbu. Všichni přítomní ji obstoupili a hleděli do plamenů. První tam skončil vlas, potom nit, za ní se v plamenech kroutily chomáče surové ovčí vlny a nakonec tam na popel shořela i látka, potřísněná krví. Všichni stáli mlčky kolem krbu a Harry cítil kolem sebe slavnostní atmosféru. Byl to opravdu konec trápení a utrpení jeho přátel. Kletba skončila a Kingsley s Angelinou budou moct mít spoustu krásných dětí, chlapců i děvčat.

Harry ze sebe nechal proudit všechny emoce, které se v něm během toho rituálu nahromadily - úlevu, radost, štěstí a spokojenost s tím, jak všechno dobře zvládli. Rozhlédl se kolem sebe a viděl, jak se jeho emoce odrážejí ve všech tvářích kolem něj.